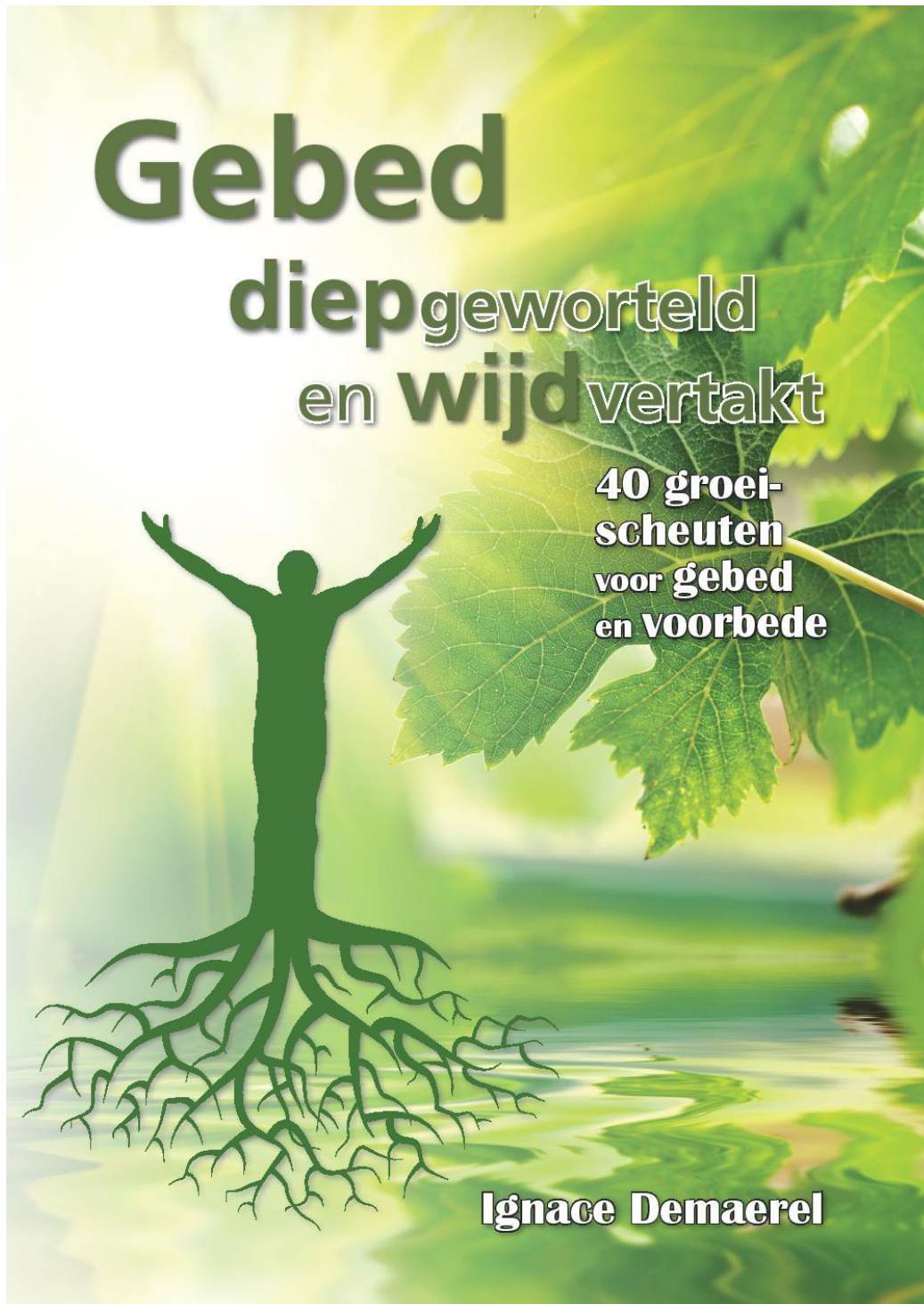

Gebed: diepgeworteld en wijdvertakt

40 groeischeuten voor gebed en voorbede

Eerste druk: 2009 door FACE TO FACE © printing & publishing house
Titel GEBED, DIEPGEWORTELD EN WIJDVERTAKT
Subtitel 40 groeischeuten voor gebed en voorbede
Auteur Ignace Demaerel
Realisatie & productie MEYER & PARTNERS BVBA Prepress Printing Publishing
Bijbelverwijzingen NBV tenzij anders vermeld.
NUR code Geloofsopbouw
Wettelijk depotnr. D/2009/8042/1
ISBN 978 907 4901000

Nu enkel nog beschikbaar als e-book of pdf.

Dit boek is uitverkocht en wordt **niet meer herdrukt**. Maar opdat het voor zoveel mogelijk mensen nog tot zegen mag zijn, zowel persoonlijk als voor gebedsgroepen, heb ik ervoor gekozen om de tekst toch **digitaal beschikbaar** te stellen. Er zijn dus twee mogelijkheden om hem te krijgen:

- (1) Voor wie met e-readers en tablets werkt, kan het gekocht worden **als e-book** (7,50 €): <https://www.amazon.com/dp/B07P1NC11Q>
- (2) Voor de anderen is het downloadbaar **als pdf-document** op website: <http://www.ignacedemaerel.be/boeken/gebed-diep-geworteld/> Dit willen we in principe niet verkopen, maar een **vrijwillige gift** hiervoor op de rekening van Gebedsnetwerk.be wordt geapprecieerd: BE67 6528 1338 4387 (BIC: HBKABE22).

De **gespreksvragen** aan het einde van elke hoofdstuk kunnen gebruikt worden voor persoonlijke zelfreflectie, maar ook in bijbelstudiegroepen of op gebedsavonden.

De foto's zijn vrij van copyrights en ontleend aan www.pixabay.com en www.freeimages.com

Wat betreft **Bijbelvertaling** wordt hier in principe de Nieuwe Bijbelvertaling (2004) gebruikt, maar waar bepaalde woorden of uitdrukkingen van de grondtekst door de moderne weergave verloren gaan, grijp ik terug naar de NBG-vertaling (1951).

Inhoudsopgave

Inleiding.....	4
(1) Gods eerste vraag aan de mens!	6
(2) Ons zoeken naar God of Gods zoeken naar ons?	9
(3) Twaalf redenen om te bidden.....	12
(4) Zeven tips om te bidden.....	16
(5) In de voorhof en dan...?	20
(6) Gebed: wagonnetje of locomotief?.....	23
(7) Gebed: het cement in ons fundament	25
(8) Bidden: peptalk of G2?	27
(9) Volwassen gebed.....	30
(10) Hemelse communicatietraining.....	34
(11) Gebedslessen van Hannah	38
(12) Kind of knecht?	42
(13) Daniël, de voorbidder.....	45
(14) Een lastige weduwe	49
(15) Het hoogste gerechtshof.....	50
(16) Het advies van een miljoen.....	55
(17) Een volmaakt gebed	57
(18) Zonden belijden: bedreigend of bevrijdend?.....	60
(19) Gods aangezicht zoeken	63
(20) Bidden in de naam van Jezus	66
(21) Ik leer het meest van mijn onverhoorde gebeden	70
(22) "Ik heb geen zin om te bidden..."	73
(23) "Word nuchter opdat u kunt bidden..."	76
(24) "Kunnen jullie niet een uur met mij waken?"	79
(25) Het verschil tussen gebed en voorbede	82
(26) Zwanger van een gebedslast.....	86
(27) Kreunen en zuchten over het land	90
(28) Mozes: het toppunt van gebed	95
(29) Zon, sta stil te Gibeon!.....	99
(30) Het laatste gebed van de Bijbel	105
(31) Het leger van David	108
(32) Wat is een gebedsleger?.....	112
(33) Bidden met atoomenergie.....	119
(34) Het wapen van het vasten	123
(35) De koninklijke voorbede van Esther	129
(36) Zoals van een koning verwacht kan worden.....	133
(37) Heeft gebed een ereplaats in uw gemeente?	135
(38) De edele kunst van groepsgebed	138
(39) Muren herbouwen met Nehemia	143
(40) Smeekgebed voor ons land.....	149
Over de auteur.....	152

Inleiding

Ik vergelijk de wereld van het gebed wel eens met een heel nieuwe wereld waar we binnestappen. Toen Columbus voor het eerst aankwam in Amerika had hij er geen idee van hoe diep, groot en breed dit land was, omdat hij slechts enkele kilometers ver kon zien. Uiteindelijk bleek het een reuzengroot werelddeel te zijn met de meest diverse

landschappen, bergen en vlakten, wouden en woestijnen, besneeuwde toppen en groene dalen...: een mens heeft vele levens nodig om het helemaal te verkennen. De wereld van het gebed is ook zo iets. Toen ik op mijn 17 jaar pas begon met bidden, bad ik elke avond twee minuutjes en was ik klaar – meer had ik niet te zeggen. Later heb ik vele malen mijn grenzen verlegd, en vele hoogten en diepten, vormen en variaties leren kennen. Bidden is eindeloos rijk.

Isaac Newton, de grote wetenschapper, zei: "Hoe meer we te weten komen, hoe meer we ontdekken dat we nog maar weinig weten", en hij had het hierbij over het heelal. Hetzelfde geldt voor het gebed: hoe meer we gaan bidden, hoe meer we ontdekken dat we nog maar pas begonnen zijn een enorm uitgestrekte wereld binnen te gaan van mogelijkheden waarvan we het bestaan nog maar nauwelijks vermoed hadden.

Telkens opnieuw moeten we met Jezus' leerlingen vragen: "*Heer, leer ons bidden*" (Lukas 11:1). Telkens als we denken dat we het wel kunnen en wel weten, loopt ons gebed dood, en moeten we als beginnelingen weer aan God vragen om het ons opnieuw te leren. Dit betekent gelukkig ook dat we eindeloos kunnen groeien en bijleren, dat gebed nooit saai en monotoon hoeft te worden. Bidden is een avontuur: je weet waar je begint, maar niet waar je eindigt. Het verandert je omstandigheden, maar nog meer jouw kijk op je omstandigheden.

Bidden is soms ploeteren en knokken, maar vaak draagt het zijn beloning al in zich: de vele uurtjes in Gods nabijheid verfrissen ons; van Hem één woord ontvangen kan ons energie en richting geven voor weken.

Dit boek is bedoeld voor mensen die hun gebedsleven willen verdiepen en tot aan de randen deze wereld willen verkennen. Het is een bundeling van allerlei artikeltjes die ik in de loop der jaren geschreven heb rond gebed en voorbede, en die ik hiervoor herwerkt heb. Een deel ervan zijn artikels die rechtstreeks geïnspireerd zijn door de Bijbel: een gebed, een persoon die bidt, een gelijkenis, een vers... Als we de Bijbel mogen geloven (en dat mag toch, of niet?) dan liggen er onbepaalde

mogelijkheden in gelovig gebed: het klinkt vaak 'te mooi om waar te zijn'. Onze denkkaders worden tot het uiterste uitgerekt om deze heerlijke waarheden te kunnen bevatten. Voor mij waren elk van deze inzichten pareltjes voor mijn gebedsleven.

Een ander deel zijn meer vrije artikels, geïnspireerd door een gebeurtenis, een anekdote, een hedendaagse vergelijking, een modern inzicht.

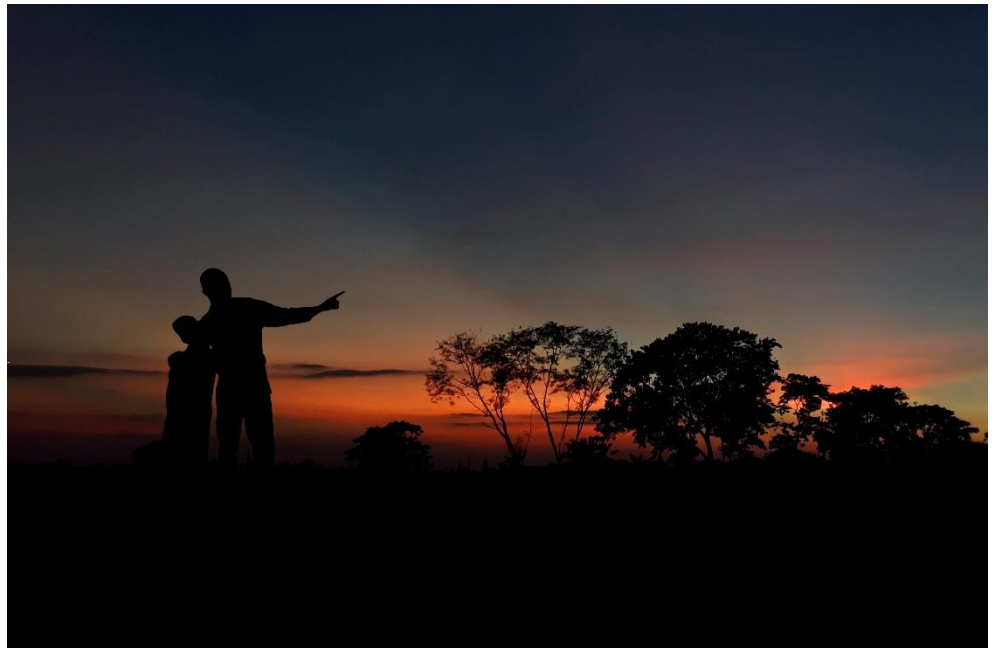
Ik hoop dat deze beide benaderingen samen ertoe zullen bijdragen om ons gebed dieper en rijker en breder te maken. Het belangrijkste middel om te groeien in gebed is echter... het veel te doén! Zelfontdekte parels zijn altijd de kostbaarste.

Bidden is het eenvoudigste wat bestaat, maar niet simpel.
---

(1) Gods eerste vraag aan de mens!

Net zoals het zeer interessant is om eens uit te zoeken wat het eerste gebod van de Bijbel is, de eerste woorden van God, de eerste belofte, de eerste zonde enzovoort, is het ook zeer interessant om te weten welke de éérste vraag is die God in de Bijbel aan een mens stelt. We vinden deze in Genesis 3:9. De eerste hoofdstukken van de Bijbel geven ons zeer **fundamentele principes** over hoe God de mens bedoeld heeft, wat onze bestemming is. Het zijn bijzondere hoofdstukken om echt diep uit te pluizen.

De eerste vraag van God vinden we net na het verhaal van de zondeval. Eva en Adam hebben van de boom gegeten, en hebben ontdekt dat ze naakt zijn. Tegen de avond daalt God, zoals gewoonlijk, neer om **in de hof met de mens te wandelen** (3:8). Klinkt dit niet 'romantisch'? De Almachtige, de Schepper, daalt elke avond

van zijn troon in het heelal neer om in het paradijs een wandelingetje te maken in de avondkoelte. Zoveel waarde hecht Hij aan de mens! In zijn onmetelijke heelal gaat Hij naar dat ene kleine planeetje, Hij 'maakt zich klein', daalt af tot Adams niveau, en wandelt met hem. Ze praten over koetjes en kalfjes, over alles wat Adam belangrijk vindt, en alles wat Hij hem wil leren. Ze hebben ongestoorde communicatie, het meest directe contact dat je je maar voor kan stellen. Zulke God hebben wij: dat typeert hoe Hij met mensen wil omgaan. En aangezien God niet verandert, is dat nog altijd zijn houding tegenover de mens: Hij verlangt naar een hartsrelatie, 'quality time'.

Maar **Adam en Eva verbergen zich** tussen de boompjes. In onze relatie tot God hebben wij vaak het gevoel dat God zich verbergt voor óns: in gebed ervaren we vaak dat Hij vér is, moeilijk te vinden... Maar in feite leert de Bijbel ons hier dat het omgekeerd is: niet God trekt zich terug, maar de mens! Er is een ongehoorzaamheid gekomen, een breuk in de relatie, en niet Gód snijdt het contact af, integendeel: hoewel Hij al te best weet wat er net gebeurd is, doet Hij alsof Hij van niets weet, om weer samen een wandelingetje te maken. God had het volste recht om woedend of zwaar beledigd te zijn, om Adam en Eva definitief alle zegeningen af te pakken en hen zwaar te straffen, om zich dan voor eeuwig terug te trekken in zijn hemel. Hij had hen alles gegeven wat ze maar konden dromen, een

paradijselijke, maagdelijke wereld, en het énige verbod dat in die volmaakte wereld bestond, overtreden ze. Maar van Gods kant wordt niets opgeblazen: **God blijft zoeken**, de hand reiken, zet de eerste stap. Een merkwaardige God!

Adam en Eva verstoppem zich. Op het eerste zicht lijkt dit natuurlijk heel dwaas. Het heeft geen enkele zin, want God weet en ziet toch alles. En als iemand God goed kende, was het Adam wel. Het lijkt wat op het verhaal van Jona, de profeet (een man die God goed behoort te kennen!) die van God naar het oosten (Nineve) moet, en met de boot naar het westen vlucht! Een beetje lachwekkend, niet? Maar aan de andere kant is dit verstoppem ook heel natuurlijk en normaal: want ons geweten werkt nog behoorlijk goed! En ons geweten zegt ons dat we niet met zonde voor Gods aangezicht kunnen komen. Als we iets tegen een mens mispeuterd hebben, durven we hem niet goed onder ogen komen, en gaan we hem liefst mijden. Als we tegen God gezondigd hebben, hebben we meestal niet zoveel zin om te bidden, of wel? We ontwijken Hem wat, lezen liever niet in de Bijbel, verstoppem ons onder allerlei andere drukke activiteiten en zeggen dat we geen tijd hebben... Net hetzelfde (lachwekkende?) gedrag als Adam? Ons geweten zegt terecht dat we niet met zonde voor Hem kunnen verschijnen, maar verstoppem is nog dommer: het beste kunnen we het zo snel mogelijk aan het licht brengen, belijden en vergeving vragen.

Maar op dit ogenblik in het verhaal lezen we Gods eerste vraag aan de mens in de Bijbel: "WAAR BEN JE?" Deze vraag leert ons heel veel over Gods wezen en karakter. God begint niet met een woede-uitbarsting, een tirade van verwijten en veroordelingen (waartoe Hij het recht zou gehad hebben!). Hij breekt de relatie niet voorgoed af ("Ik wil u nooit meer zien"). Hij geeft geen donderpreek. Hij reageert zijn eigen frustratie niet af. Maar: Hij stelt een vraag! Hij, de God die alles weet, stelt een vraag! Als God een vraag stelt aan een mens, is dit nooit gericht op het verkrijgen van informatie. De vraag is bedoeld voor Adam zelf: "**Waar ben je eigenlijk? Waar sta je tegenover Mij? Waarom sta je zo ver?...**" Het is een open vraag, en de ondertoon is niet woede of ergernis, maar bezorgdheid. God blijft de mens zoeken. Hij kan het niet laten van hem te houden!

Ook vandaag geldt die vraag voor ons: "Waar ben je?" Want de naam 'Adam' betekent 'mens', en het verhaal van Adam is het verhaal van ons allemaal. Het is een vraag die God ons als een spiegel voorhoudt, opdat we onszelf zouden onderzoeken: "Waar sta ik eigenlijk? Hoe ver of hoe dicht sta ik bij Hem? Waarom blijf ik eigenlijk liever een beetje **op een 'veilige' afstand van God?** Welke vijgenbladeren gebruik ik om bepaalde naaktheden te bedekken? Wat wil ik verbergen voor God (wat Hij toch al weet)? Wat mag het licht niet zien? Wat houd ik liever in de duisternis? Waarom eigenlijk?..." Op een afstand blijven staan is even lachwekkend als wat Adam en Eva deden.

Hoe veilig zijn we als we ver van God blijven?
--

Maar Gods vraag is vooral een verlangende en uitnodigende vraag: "Waarom kom je niet weer dichterbij?" Wat we ook verprutst hebben, God blijft die vraag stellen. Hij wil altijd liever vergeven en redden dan veroordelen. Want uiteindelijk hangt het niet van God af hoe ver of dichtbij wij staan: het hangt alleen van ons af. **Hoe ver of hoe dicht willen wij staan?** Het is aan óns om te bepalen hoe close we met God willen zijn! Deze keuze heeft gevolgen voor de eeuwigheid: zo ver of zo dicht als we op aarde met God gewandeld hebben, zo ver of zo dicht zullen we later bij Hem staan in "de menigte die niemand tellen kan".

Als God een 'ontoegankelijk licht' wordt genoemd, heeft Hij ook verschillende lichtkringen rond zich. Als je in het donker vlak onder een straatlamp gaat staan, kan je een boek lezen; ga je tien meter verder, dan kan je alleen nog de titels lezen, nog tien meter verder zie je alleen nog maar de krant zelf enz., maar op zeker moment heb je geen enkele zegen meer van het licht. Hoe dicht durven wij in Gods lichtkring komen? Of anders gezegd: hoe dom is het om in de buitenste lichtkring te blijven staan, en ons te verbergen voor Hem die alles weet en die ons alleen maar wil zegenen en helpen? Alles wat we mét God doen, wordt alleen maar beter dan wanneer we het alléén doen.

"Niets... kan ons scheiden van de liefde van Christus!", roept Paulus uit in Romeinen 8:38-39, en daarmee bedoelt hij alle factoren en omstandigheden rondom ons. Maar wat ons natuurlijk wel scheidt van God, is onze eigen keuze. Jezus omschrijft in Johannes 17:3 het eeuwige leven als "God kénnen en Jezus Christus". Het eeuwige leven is geen rijstap met gouden lepeltjes, maar een relatie met de Allerhoogste. Dit is ons eerstgeboorterecht, ons grootste voorrecht!

Ons gebedsleven hoeft niet afstandelijk te zijn. We kunnen op een afstand van God blijven staan en Hem al onze noden en wensen opsommen. Maar we kunnen in onze gebedstijden ook heel dichtbij komen, tijden van samenzijn-zonder-woorden hebben, intimiteit, verademing, tot rust komen van ons activisme (waarmee we misschien onbewust zijn liefde proberen te verdienen), genieten van ons eerstgeboorterecht. Laten we hier niet te zuinig mee zijn en het niet in een glazen kastje steken!

1. Hoe vaak neem ik de tijd om 'in de avondkoelte' met God te wandelen?

.....

2. Waaruit blijkt mijn waardering dat het een groot voorrecht is om met de Allerhoogste te mogen spreken? .....

.....

3. Durf ik 'naakt' voor God staan? .....

.....

4. Verberg ik mij soms voor God? Achter welke struiken? Waarom eigenlijk?

.....

5. Sta ik ver of dichtbij God? In de buitenste of de binnenste lichtkring? Waar zou ik graag willen staan?

.....

.....

(2) Ons zoeken naar God of Gods zoeken naar ons?

Gebed is eigenlijk iets vreemds. Mensen zoeken God. Ze praten tot God. Soms vragen ze zich af of God het wel hoort. Soms hebben ze het gevoel dat het allemaal geen zin heeft en éénrichtingsverkeer is. Wat zou een almachtige God, als Hij al bestaat, interesse hebben in de pietluttige probleempjes van zijn minuscule schepseltjes? Wat zou Hij, die voor zes miljard mensen

Een detail uit de beroemde schildering van Michelangelo in de Sixtijnse kapel: wiens hand reikt verder uit, die van God (rechts) of die van Adam (links)?

moet zorgen, aandacht hebben voor mij, onbetekenend individu? En wat is het soms een vermoeiende karwei om God te zoeken!

Er zijn in Gods Woord echter een aantal teksten die ons kunnen helpen om onze focus te veranderen en dit eens van de andere kant te bekijken. Toen God de mens schiep naar zijn beeld en gelijkenis, was het precies om er een relatie mee te hebben! God is een God van liefde en dus van relatie, communicatie, gemeenschap, vriendschap van hart tot hart, wezenlijk zielscontact. Toen Adam van de verkeerde boom gegeten had, was het niet hij die God ging zoeken, integendeel: hij verstopte zich, en God zocht naar hem (Genesis 3:8-9). Dit is het patroon van de relatie tussen mens en God sindsdien: wij verstoppen ons voor Hem, en Hij blijft zoeken naar ons. **God heeft zich nooit verstopt voor mensen**, maar mensen hebben zich verwijderd uit zijn lichtkring en verkozen de duisternis. De kloof werd groter en groter, en God bleef de mensheid maar zoeken.

Hoe verder de mens wegliep, hoe meer God hem achterna ging, hoe verder Hij zijn hand uitstak. *“Waar de zonde toenam, werd ook de genade steeds overvloediger”* (Romeinen 5:20). De pijn van miljarden onbeantwoorde of afgewezen liefdespogingen kunnen we onmogelijk bevatten of vermoeden: dit is ondraaglijk, tenzij voor Iemand met een goddelijk groot hart. De kloof was tenslotte absoluut onoverbrugbaar, tenzij door een onvoorstelbaar wonder. En dat is er ook gekomen: een God die zijn enige geliefde Zoon opoffert voor ondankbare, vijandige schepsels had niemand ooit kunnen of durven bedenken als oplossing voor het kwaad in de wereld. De prijs die Hij betaald heeft voor het herstel van de relatie kon niet hoger zijn. Wat een liefde! God is liefde (1 Johannes 4:7-8). Het is zijn aard. Het is alsof Hij 'het niet kan laten'. Hij kan het ook niet helpen dat Hij van mensen houdt en er altijd van zal blijven houden. Wat wij ook uitspoken, Hij kan zijn diepste wezen niet verloochenen (2 Timotheüs 2:13). De herder zal altijd **op zoek** gaan **naar het ene verloren schaap**. De vader zal altijd reikhalzend blijven uitzien naar zijn verloren zonen.

Maar het gaat nog verder. Jezus zegt in Openbaringen 3:20: *"Ik sta voor de deur en klopf aan. Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal ik binnenkomen, en we zullen samen eten, ik met hem en hij met mij"*. Deze tekst geldt niet alleen, zoals meestal geïnterpreteerd, éénmaal in ons leven bij onze bekering, maar elke dag van onze wandel met Hem. Jezus spreekt hier namelijk tot christenen! **Kloppen wij méér op Gods deur dan Hij op de onze?** Hoeveel duizenden keren heeft Hij niet aan ons hart geklopt, dat we het door onze drukte niet gehoord hebben? Of dat we het gewoon negeerden en voortholden in eigen wijsheid (eigenwijsheid)? Vaak waren we zo gestresseerd in ons wérk voor de Heer dat we de Heer niet eens hoorden. Of nog erger soms: dat we deden alsof we Hem niet hoorden, om niet 'gestoord' te worden. Is God moeilijk te vinden of zijn wij moeilijk te vinden? Is God vaak 'niet thuis' of zijn wij vaak niet thuis?

'Samen eten': wat een rijk beeld! Samen maaltijd houden is intiem, persoonlijk, gezellig. Als Hij met jou wil eten, betekent dat dat je bij de kring mag horen van mensen met wie Hij persoonlijker wil omgaan, de mensen die Hij beter wil leren kennen. Samen eten wil ook zeggen: we hebben de tijd, we zijn niet gehaast, we gaan eens rustig en uitvoerig bijbabbelen. Je mag heel je hart uitstorten, en Hij wil ook héél graag zijn hart met je delen. Hij heeft de tijd! Hebben wij de tijd? Hij heeft aandacht! Hebben wij aandacht?

God verlangt zelfs hartstochtelijk om met jou te kunnen praten! Wist je dat Hij **jaloers** is als je teveel aandacht geeft aan andere dingen? *"De geest die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloezheid"* (Jakobus 4:5, NBG). Gezonde jaloezie is een teken van vurige liefde. Hij kan het niet verdragen als wij (christenen!) onze geest koppelen aan wereldse, vleselijke dingen, als onze begeerte uitgaat naar goedkoop, oppervlakkig aards plezier en zonde. Hij begéért ons! Zijn liefde is geen afstandelijke, objectieve, neutrale, onpartijdige liefde (bestaat zoiets?). Hij begeert onze geest. Hij wil óns, niet íets van ons. Hij wil het enige object zijn van ons verlangen en begeren, onze enige lust en vreugde. Hij begeert **dat wij Hem even hartstochtelijk begeren als Hij ons**: niet verstrooid, verdeeld, afwezig....

God staat klaar om te zegenen, waarom kunnen wij niet ontvangen?

Als mensen tot God praten, is het omdat Hij al millennia lang tot ons praat. Als wij God zoeken, is het omdat Hij al eeuwen ons zoekt. Als wij op zijn deur kloppen, is het omdat Hij al jaren aan ons hart klopt. Als wij méér van Hem willen, is het omdat Hij al jaren méér van óns wil. En wie van de twee wil het vurigst?

Ons gebed is meestal een onbeholpen en stuntelig antwoord op deze machtige roep van God. Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk om zulke roep te weerstaan? Om zulke liefde onbeantwoord te laten? Hoe is het in Gods naam mogelijk om níet te bidden? Laat Gods roep eerst in je hart weerklinken, laat het je hele wezen doordringen en doordrenken, en dan terug opstijgen naar zijn vaderhart. Dit zijn de beste, de zuiverste gebeden. Deze kleine moeite doet Hem het allermeeste plezier. Het zal Hem verwarmen en blij maken. Dat kan je Hem, als zijn kind, toch niet weigeren? Het is trouwens niet erg beleefd en tactvol om de Almachtige buiten te laten kloppen, of wel?

"Ik heb mijn ziel tot rust en stilte gebracht, als een gespeend kind bij zijn moeder; als een gespeend kind is mijn ziel in mij."
(Psalm 131:2)

Ook voor voorbidders telt dit principe: *"De Heer laat immers voortdurend zijn ogen over de aarde rondgaan en biedt iedereen hulp die hem met heel zijn hart is toegedaan"* (2 Kronieken 16:9). Alleen blijkt uit de tekst dat Hij er niet zoveel vindt! Actief spiedt en zoekt Hij voortdurend (en God is niet bijziend!), in de hoop dat Hij van die zeldzame exemplaren vindt, om hen dan krachtig bij te staan en te zegenen. God *wil!* Hij doet niet liever.

Zo ook zocht God in de tijd vlak vóór de ballingschap naar *"iemand die een muur om de stad kon bouwen, die voor het land in de bres wilde springen opdat het niet zou worden vernietigd"* (Ezechiël 22:30), maar dan volgt er triest achter: *"maar zo iemand heb ik niet gevonden"*. Op een gans land vond Hij niet één voorbidder van dat kaliber! En het is niet dat Hij niet goed gezocht had! Tussen de lijntjes proef je Gods droefheid, de tragedie van een nationale ramp die had kunnen voorkomen worden door één voorbidder van formaat. Want God wil duizendmaal liever redden dan verwoesten, liever vergeven dan te moeten veroordelen.

Wat zal ons antwoord zijn? Beseffen we welk een enorm voorrecht het is om te mógen bidden? Welk een prijs daarvoor betaald is? Beseffen we hoe verlangend God uitziet naar een toegewijde voorbidder en hoe Hij hóópt om er zo te vinden, zodat Hij een gans land kan zegenen en veranderen?

1. Ben ik altijd bereikbaar voor God? Heb ik soms het gevoel dat Hij mij 'stoort' in mijn bezigheden? Hoe zit het dan met mijn prioriteiten? .....
2. Als God op mijn deur klopt, hoor ik het dan? Open ik onmiddellijk of laat ik Hem wachten? Wat houdt mij soms tegen? .....
3. Neem ik 'alle tijd' om met Hem maaltijd te houden? Wat leidt mij af? Welke vormen van verstrooidheid of verdeeldheid laat ik toe tijdens mijn gebed? .....
4. Vraag ik God vergeving als ik achteraf inzie dat ik Hem genegeerd of afgewezen heb? .....
5. Hoe hard heb ik God al gezocht in mijn leven? Hoeveel moeite mag het me kosten (zeker in vergelijking met andere dingen die ik héél graag wil)? Hoe snel geef ik op als het eventjes niet lukt? .....

(3) Twaalf redenen om te bidden

Zoals bij alles, is ook bij gebed onze motivatie het allerbelangrijkst. Waarom precies bidden we eigenlijk? We kunnen immers ook met verkeerde en gemengde motieven bidden (bijv. hartstochten, Jakobus 4:3). Laten we eens een twaalftal goede redenen op een rij zetten:

Er zijn twee waarheden over gebed die voor ons als een paal boven water moeten staan:

1. God wil dat we bidden
2. God wil onze gebeden verhoren (Derek Prince)

1. Verruil je eerstgeboorterecht niet!

Jezus omschrijft het eeuwige leven als 'God kennen' (Johannes 17:3), d.w.z. een levende relatie met de Schepper hebben. Maar er is geen relatie mogelijk zonder communicatie. Daarom is het het grootst denkbare voorrecht dat wij met de Allerhoogste Koning mógen praten. Als Jezus zulke hoge prijs betaald heeft om de relatie tussen ons en God te herstellen, zou het toch heel ondankbaar zijn om van deze vrije toegang géén gebruik te maken! De dienaren van een koning mogen niet zo maar elk ogenblik bij hem binnenkomen, maar de kinderen van de koning mogen dat wél! Gebed is ons eerstgeboorterecht als 'zonen en dochters van God'. Het is ons erfdeel om dichtbij Hem te mogen komen. Gebruik het dan ook! Daarom is gebed een voorproefje van het eeuwige leven, nl. in de hemel bij God te zijn. Esau was zo dom om zijn eerstgeboorterecht te ruilen voor één kom soep! Zullen wij ons 'eerstgebedsrecht' ruilen voor één tv-serie, voor één spannend boek dat we maar niet opzij kunnen leggen, voor... *(vul zelf maar in)?*

Gebed is geen plicht, het is een voorrecht.

2. Geniet van God!

Als Gods Geest in ons uitroept "Abba, Vader!" (Romeinen 8:14-16), dan is dat zoals de vreugdekreet van een kind dat zijn vader in de armen vliegt. Christen zijn is niet alleen wérken, arbeid, inspanning, offers brengen, maar ook: genieten van de relatie, van het zoonschap, van het contact met God. Maria had

God geniet het meest van mij als ik het meest van Hem geniet.

werkelijk het beste deel gekozen door aan de voeten van Jezus te zitten (zelfs al was er nog veel werk te doen; Lukas 10:42). Er is niets zo heerlijk als Gods stem te horen, contact met Hem te krijgen en in zijn wil te wandelen.

3. Volg Jezus' voorbeeld.

Zoals een christen op alle gebied Jezus hoort na te volgen, geldt dat ook voor het gebed. Als er ooit iemand was die zou kunnen beweren dat hij géén gebed nodig had, was het Jezus wel! Maar precies Jezus deed geen enkel werk voor God vooraleer Hij 40 dagen lang op de meest intense manier God gezocht had (Mattheüs 4:1-11), om perfect in harmonie te zijn met zijn Vader. Precies Jezus had een krachtig gebedsleven zodat zijn leerlingen Hem vroegen dat Hij het hun ook zou leren (Lukas 11:1). Jezus bad dus regelmatig, en kon ook lange tijden (ganse nachten) doorbrengen in gebed.

4. Verkwist geen tijd!

"Life is short, pray hard!" Het leven is kort, gebruik je tijd zo optimaal mogelijk, zinvol en effectief. Het is kwestie van verstandig rentmeesterschap om dus éérst met 'de Baas' te overleggen wat we zullen doen vandaag, om geen overbodige, nutteloze of onbelangrijke dingen te doen. Bidden is duizendmaal beter dan de tijd te 'doden' in geestloos amusement.

Gouden tip: gebruik al je 'verloren momenten' om te bidden. Zo verlies je nooit meer tijd!

5. Gun jezelf succes!

"Je hebt niets omdat je niet bidt", zegt Jakobus (4:2). Een mens kan jarenlang lopen, zwoegen en rennen, en aan het eind al zijn levenswerk weer in elkaar zien storten. Wil je iets blijvends bouwen, duurzaam succes hebben, doordrenk al je plannen dan met gebed. Gebed is als het cement dat je mengt in het beton opdat je fundament niet enkel uit zand zou bestaan! Ontzeg jezelf niet de zegen van gebedsverhoringen, en vraag God zo vrijmoedig als je kan!

6. Verzorg jezelf!

Jezus leert ons bidden: "Geef ons heden ons dagelijks brood" (Mattheüs 6:11). Net zoals ons lichaam inderdaad dagelijks voedsel nodig heeft, een portie proteïnen, vitaminen, koolhydraten enz., heeft ook onze geest dagelijkse behoeften, nl. aan contact met God (en zijn liefde, geloof, genade...). Gezond geestelijk voedsel maakt onze geest vitaal en weerbaar in een wereld vol geestelijke virussen.

Jezus vervolgt: "en vergeef ons onze schulden": dit is als een dagelijkse reiniging die onze geest (net zoals ons lichaam) nodig heeft. Dagelijks is een kleine wasbeurt nodig, maar regelmatig een lekker lang ligbad 'om het diepere vuil af te weken'. Onze korte gebedstijdjes (stille tijd, schietgebedjes) moeten aangevuld worden met langere gebedstijden, om dieper Gods aangezicht te zoeken.

We leven in een tijd van 'verwen jezelf', en dan bedoelt men daarmee allerlei luxe (sauna, massage, gastronomie...). Als we maar evenveel onze geest zouden verwennen en 'masseren', zouden we allemaal superchristenen zijn!

Gebed is geen luxe maar een noodzaak: zonder gebed zullen we niet kunnen standhouden als de druk toeneemt in deze eindtijd. Zonder gebedsdiscipline zullen we niet genoeg vertrouwd zijn met Gods stem om deze te kunnen herkennen te midden van alle misleidingen (Johannes 10:5).

7. Maak een verschil uit!

God heeft in elke mens een stuk ambitie gelegd om iets te betekenen voor deze wereld, een verlangen om iets zinvols en blijvends te realiseren op deze planeet. Uit onszelf (onze eigen wijsheid, liefde...) hebben wij niet veel te bieden behalve goedbedoelde menselijke woorden en daden. Alleen door de tegenwoordigheid van God in ons zijn wij anders dan andere mensen, hebben wij deze wereld werkelijk iets te bieden dat eeuwigheidswaarde heeft. Laten we dus, door blijvend met God verbonden te zijn, ervoor zorgen dat we met Gods Geest doordrenkt zijn, en zoals een gloeidraad zijn licht uitstralen.

Jezus behaalde de eigenlijke overwinning niet op Golgotha, maar in Gethsemane.

8. Maak God blij!

Er zijn weinig dingen die we aan God kunnen geven wat Hij nog niet heeft (geld, bezit...). Maar er is één ding dat Hij niet van ons kan 'pakken' of eisen, maar dat Hij hóópt dat we Hem vrijwillig zullen geven: onze liefde, ons hart. Is het niet verbazend dat wij, mensen, de mogelijkheid hebben om de Almachtige *blij* te maken? Door onze lofprijzing, onze dank en onze liefdevolle gebeden, kunnen we Hem doen opspringen van vreugde. Als een mens op aarde een oprecht gebed bidt, vraagt God aan de engelen om even stil te zijn! God is nu eenmaal een God van liefde: Hij kan het niet helpen dat Hij van mensen houdt en dus graag met hen communiceert. En er is dus weinig wat Hem zoveel verdriet doet, dan wanneer deze mensen Hem dat ontzeggen.

9. Gun de duivel geen plezier.

Eén van de hoofdtactieken van de vijand is christenen te proberen te scheiden van hun krachtbron. Dan kan hij ze verzwakken, verdelen en ineffectief maken. En dan zullen ze snel struikelen, vallen en nederlagen lijden. En dan wrijft hij zich in de handen, en grijnst hij weer (want echt lachen kan hij niet). Gun hem geen overwinningen en laat je gebedstijden niet roven!

10. Waarom moeilijk doen als het gemakkelijk ook kan?

Waarom in eigen kracht doen wat God veel beter kan dan wij!? In Gods kracht is het veel ontspannener en effectiever werken. Door constant met Hem verbonden te zijn, zullen we minder verkeerde keuzes en blunders maken, minder tijd en energie verliezen aan het oplossen van nodeloze problemen en conflicten die vermeden hadden kunnen worden, meer energie halen uit onze overwinningen, meer vreugde putten uit onze zegeningen enz.

Er waren eens twee houthakkers, die op één dag zoveel mogelijk bomen wilden hakken. De ene werkte keihard door, zonder enige pauze. De andere nam zijn pauzes en nam telkens rustig de tijd om zijn bijl te slijpen. Aan het einde van de dag had de tweede meer bomen gehakt en was hij minder moe.

11. Begin bij het begin!

Elke christen wéét (met zijn hoofd) dat God op de éérste plaats komt, maar hoe vaak komt gebed niet helemaal aan het eind (als alle andere menselijke oplossingen gefaald hebben)? Als we eens daadwerkelijk zouden beginnen met God systematisch bij onze plannen te betrekken van bij de allereerste stap, zou ons ganse leven echt op orde komen zoals Hij het bedoeld heeft. Bidden is: je prioriteiten zetten!

Gebed is geen versiering van onze christelijke acties (zoals slagroom op de taart), het is zélf actie.

12. Maak dat mensen jou eeuwig dankbaar zullen zijn!

Gebed heeft de macht om mensen voor de eeuwigheid te redden. Jezus heeft zijn apostelen door de verzoeking héén gebeden (Lukas 22: 31-32). In Ezechiël 22:30 verzucht God dat Hij (tevergeefs) gezocht heeft naar een man die op de bres wou staan zodat Hij het land niet zou hoeven te verwoesten. God heeft ons de macht toevertrouwd om mensen Gods koninkrijk ín te bidden, door moeilijke tijden heen te bidden, om een stad of een land te redden. Als we hier trouw in zijn, zullen later vele mensen ons eeuwig dankbaar zijn!

Gebed is één van de meest democratische dingen in Gods koninkrijk: iederéén kan bidden!

1. Ervaar ik mijn gebed als mijn eerstgeboorterecht, het grootst denkbare voorrecht? Zijn er soms dingen waarvoor ik het inruil? .....
2. Is bidden voor mij genieten? Heb ik tijden dat ik gewoon aan Jezus' voeten zit? .....
3. Hoe zit het met mijn tijdsbesteding? Is mijn gebedstijd in balans met ontspanning, werk, relaties...? .....
4. Bouw ik mijn levensprojecten op duurzame wijze, d.w.z. door al mijn plannen met gebed te doordrenken? .....
5. Verzorg ik mijn geestelijk leven voldoende? Evenveel als mijn lichaam of mijn ziel? Voed en reinig ik mijn geest dagelijks? Neem ik van tijd tot tijd een "ligbad" in plaats van een snelle douche? .....
6. Ben ik voldoende vertrouwd met Gods stem om die te herkennen uit de honderden andere stemmen? .....
7. Heb ik voldoende gezonde geestelijke ambitie, passie om iets blijvends te betekenen voor deze wereld? .....
8. Realiseer ik me voldoende dat God blij is wanneer ik in gebed tot Hem kom? .....
9. Ben ik altijd verbonden met mijn hemelse hoofdkwartier? .....
10. Heb ik al door mijn gebed een reëel verschil kunnen uitmaken in iemands leven? .....

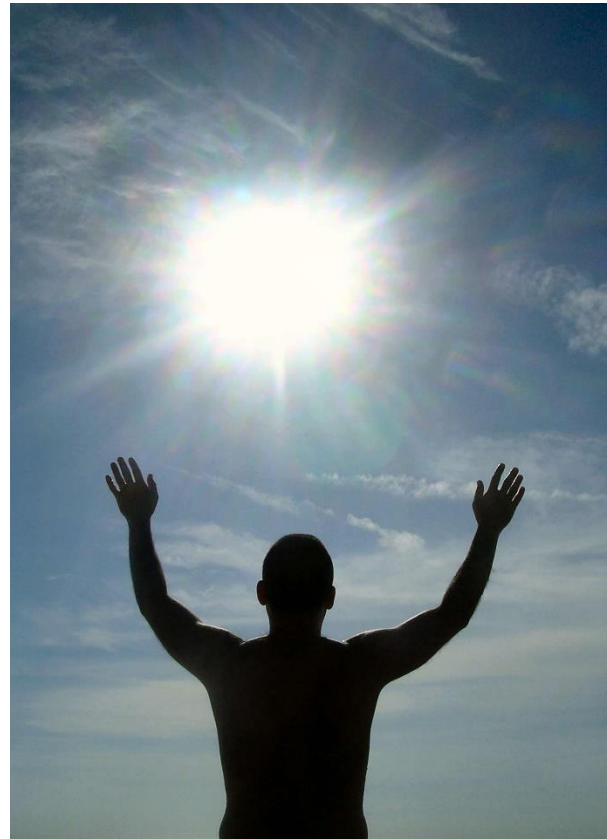
(4) Zeven tips om te bidden

Op alles in dit aardse leven kan sleur komen, zelfs op de meest passionele liefdesrelatie. Afwisseling en variatie is een must. De 'klassieke' gebedshouding (zittend of knielend met gevouwen handen en gesloten ogen) is slechts één van de vele mogelijke, en zeker niet de enige juiste. De traditionele kerkelijke cultuur heeft alle nadruk gelegd op stilte, ingetogenheid, respect naar God toe, en dat heeft zeker zijn plaats in het gebedsleven, maar is ten koste gegaan van bijv. de vreugde en het uitbundige. Als bidden 'saai' begint te worden, is het dringend tijd om andere vormen te zoeken. Dit kan in het begin wat onwennig zijn, en vraagt een zekere cultuurverandering, maar is zeer verfrissend en grensverleggend. Hier volgen een aantal praktische tips om ons gebedsleven afwisselend en boeiend te houden.

In het begin is het goed om van gebed een gewoonte te maken; later is het goed om het niet tot een gewoonte te laten worden.

1. Bid expressief en creatief

In een gewoon gesprek gebruiken we veel meer lichaamstaal dan we ons vaak bewust zijn: het met de handen uitleggen, vuisten ballen, met de armen zwaaien... Is het dan niet onnatuurlijk als ons praten met God totaal anders, stijf, ingehouden en uitdrukkingloos is? Laten we ook in gebed expressief en creatief worden. Laten we tegenover God 'gewoon' doen, zoals we in het dagelijkse leven zijn, en geen kunstmatige scheiding aanbrengen tussen dagelijkse en 'religieuze' taal. Laten we ook vrijmoedig zijn in onze houdingen en vormen, bijv. vrij rondlopen in onze kamer. Heb je het gevoel dat je gebed niet door het plafond raakt, ga dan in de vrije natuur wandelen en bid luidop. Hou je armen niet stijf naast je lichaam, maar zwaai ermee rond zoals je dat in een geanimeerd gesprek zou doen. Of kniel neer om je respect te tonen, ga languit op de grond liggen om

je over te geven en je klein te maken voor zijn aangezicht. Stamp met je voeten op de grond als je boos bent en een geestelijke strijd voert. Gebruik een foto om gericht voor iemand te bidden, of een landkaart van je stad of streek. Iemand vertelde eens dat hij bij zijn stille tijd altijd een kopje koffie erbij pakte, net zoals wanneer hij met een gast sprak. Waarom ook niet?

2. Gebruik al je emotionele energie

God heeft ons geschapen met gevoelens, en als Hij echt een Vader is die ons begrijpt, hoeven we ons bij Hem niet altijd stoïcijns te beheersen. Net zoals in een gewoon gesprek alle toonaarden hun plaats hebben, is dat ook in het gebed. Ook de grote godsmannen uit de Bijbel hebben voor Gods aangezicht geweend, zijn boos en opstandig geworden, of hebben tot Hem geroepen. Heb jij al eens tijdens je gebed geweend om je eigen zonden toen God je de diepten van je ziel openbaarde? Heeft God je al eens tranen van bewogenheid gegeven voor geliefden die verloren gaan (*"grote smart en een voortdurend hartzeer"* zoals Paulus, Romeinen 9:2-3). Ben jij al eens echt boos en opstandig geworden toen je zag hoe de duivel weeral door zijn leugens iemand van Gods weg aftrok? Of heeft God je al eens zo overweldigd door zijn liefde dat je spontaan begon te lachen, te jubelen en te prijzen zonder te kunnen stoppen? Deze emotionele kracht is als brandstof bij vurige voorbede. Gebruik ze ten volle!

3. Bid concreet

Een gebed zoals "Heer, zegen alle mensen van de wereld de komende tien jaren", klinkt heel vroom, maar zegt eigenlijk niets. Er spreekt niet veel bewogenheid en liefde uit. Algemeen bidden is ook niet 'controleerbaar', is heel 'veilig': je verbindt je niet aan een gebedsverhoring. Als je concreet bidt, verbindt je je aan het behalen van een geloofsoverwinning. Je bent niet meer vaag, vrijblijvend. Je engageert je in een strijd. Je maakt jezelf kwetsbaar. We hebben bij God de vrijheid om onze 'wensen' bekend te maken (Filippenzen 4:6): vertel God precies wat je wil, hoe, waar en wanneer. Het is een uiting van echt geloof om bij God concrete data en namen en plaatsen te noemen.

Wie precies weet wat hij wil, heeft meer kans om precies te krijgen wat hij wil.

4. Bid met geloof

Deze opmerking kan overbodig lijken, maar is het zeker niet. Als we eerlijk onze eigen gebeden zouden onderzoeken, zouden we merken dat we soms bidden zonder geloof: we vragen dingen aan God, waarvan we eigenlijk – diep in ons hart – niet geloven dat Hij het zal of kan of wil doen. Paulus maant ons aan om niet boven de mate van ons geloof te bidden (Romeinen 12:3): anders is het geen geloof, maar overmoed. Op andere momenten bidden we uit frustratie, uit wanhoop, uit angst, uit bezorgdheid, maar niet met geloof. In Hebreëën 11:6 staat geschreven dat het zonder geloof onmogelijk is om God welgevallig te zijn. Ongeloof kwetst God, beledigt Hem, zoals wanneer een kind tegen zijn vader zou zeggen: "Dit zal jij wel zeker niet kunnen (of: willen)?" Ook wij voelen ons gekwetst wanneer anderen ons onderschatten, en voelen ons vereerd als ze véél van ons verwachten!

In een bepaald dorp had het lange tijd niet geregend zodat de boeren zich ernstig ongerust gingen maken over de oogst. Omdat de droogte bleef aanslepen, gingen ze ten laatste naar mijnheer pastoor, en vroegen of hij niet kon bidden om regen. "OK", zei de pastoor, "morgen om twee uur verzamelen we op het dorpsplein om samen een gebedsdienst te houden." De volgende dag om twee uur stond het ganse dorp er vergaderd. De pastoor keek rond, zuchtte diep en zei: "Het zal niet gaan, beste parochianen. Jullie hebben geen geloof". Verbaasd vroeg een herenboer hem: "Hoe kan u dat nu zien?". Waarop de pastoor antwoordde: "Niemand van jullie heeft een paraplu bij".

God wordt geëerd als we véél van Hem verwachten (Johannes 15:8): zo geven we Hem veel ruimte en veel gelegenheid om zijn heerlijkheid te tonen door wonderen en gebedsverhoringen. We durven van Hem afhankelijk zijn en geloven dat Hij ons niet in de steek zal laten.

5. Bid volhardend

Sommige gebeden hoeven slechts één keer gebeden te worden en ze worden verhoord. Andere onderwerpen moeten dóórgebeden worden, omdat ons geloof zelf de verhoring moet bewérken en de tegenstand overwinnen. Uit de volharding blijkt ook de kracht van ons geloof (Lukas 18:1). God ziet het met vreugde aan als een bidder zich als een pitbulterriër vastbijt in een zaak en niet loslaat vooraleer hij het doel bereikt heeft.

Als het om grote gebedsonderwerpen gaat (bijv. de redding van een land) dan werken de gebeden als briefjes die God allemaal verzamelt en op zijn weegschaal legt: als er genoeg gebeden naar boven gestegen zijn, doet hun gewicht de balans doorslaan en komt er een doorbraak of ommekeer: het is het gezamenlijk gewicht van al deze gebeden die het hem doet. Of je kan het vergelijken met golven die beuken tegen een muur: één golf lijkt niets uit te halen, maar na duizenden golven stort op zeker ogenblik de hele muur in elkaar.

Laten we dus niet stoppen met bidden net vóór die laatste golf, vlak vóór de overwinning!

Opgelet: ernstig gebed is niet zonder gevaar: het kan je leven blijvend veranderen!

6. Bid samen

Een groot deel van ons gebedsleven is tussen God en ons privé: niets kan dit intieme gebed vervangen. Maar het gezamenlijke gebed heeft een extra dynamiek. Eenheid in gebed vermenigvuldigt de kracht ervan exponentieel. Reeds bij de toren van Babel zei God dat door hun eenheid "niets nog onmogelijk" voor de mensen zou zijn: als dit zo werkt ten kwade, zou dit niet des te meer werken ten goede? In Mattheüs 18:19 geeft Jezus een bijna onbepaalde belofte: "*als twee van jullie hier op aarde eensgezind om iets vragen, wat het ook is, dan zal mijn Vader in de hemel het voor hen laten gebeuren*". Deze eenheid in gebed komt er niet vanzelf: je moet niet naar de ander en zijn kleine kantjes kijken, maar samen naar de Heer en zijn koninkrijk zien. Samen bidden is een kunst: elkaar aanvullen, versterken, stimuleren, hogerop tillen... het maakt dat je gebeden gaat bidden die je van tevoren niet bedacht had. Gods inspiratie kan krachtig stromen. Heb jij ook al van die hemelse bidstonden meegemaakt waar de eenheid a.h.w. tastbaar aanwezig was? Een groep christenen die één is, is inderdaad onoverwinnelijk.

7. Bid met dankzegging en lof

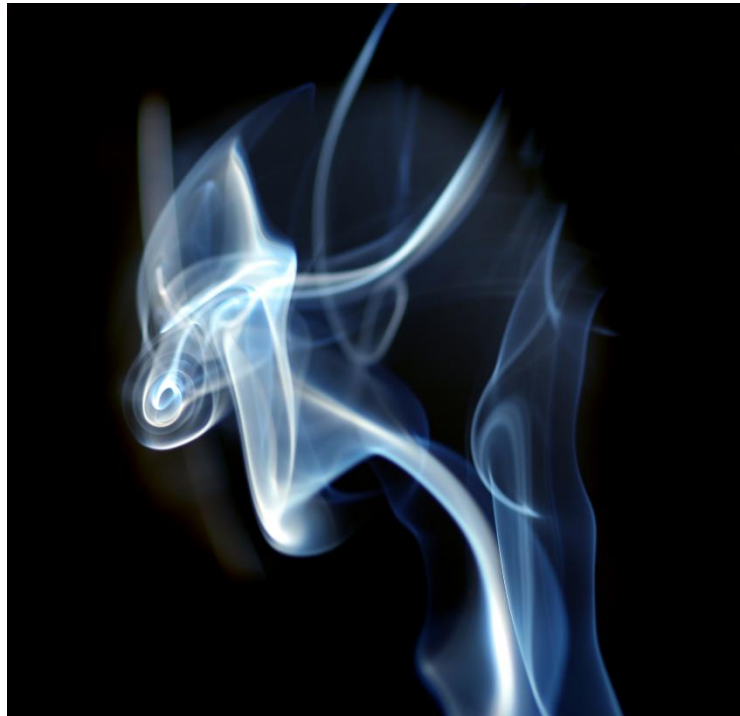
Gebed dat doordrenkt is van geklaag en gezeur, is voor God niet aangenaam (voor ons trouwens ook niet!). Het heeft een zure geur rond zich. Het is voor ons als mens veel aangener om iets te geven aan een dankbaar iemand, iemand die een geschenk weet te waarderen. Zou het bij God anders zijn? "*Laat bij alles uw wensen... met dankzegging bekend worden bij God*" (Filippenzen 4:6, NBG). God verdient onze dank en lof, omdat de dingen die Hij voor ons gedaan heeft, véél talrijker zijn dan wat Hij (nog) niet gedaan heeft. Hij is het waard om alléén maar dank en lof te ontvangen. Een dankbaar hart is een goede bodem om nog meer geschenken op uit te strooien. Dank en lof geven de juiste geur aan onze gebeden en maken ze voor God aangenaam om naar te luisteren. Het maakt ons gebed ook

veel aangenamer voor ons: we vechten niet tégen een onwillige, krenterige God, maar danken Hem bij voorbaat omdat we wéten dat Hij onze gebeden nog bóven onze verwachtingen overvloedig zal verhoren.

1. Is er in mijn gebedsleven tegenwoordig veel sleur en routine, of is het fris en creatief?
.....
2. Ben ik vrijmoedig om nieuwe vormen uit te proberen?
.....
3. Is er in mijn gebedsleven balans tussen ingetogenheid (ontzag) en uitbundigheid (vreugde)? .....
.....
4. Praat ik in mijn bidden heel anders dan in mijn dagelijkse spreken?
.....
5. Ben ik in mijn gebed soms emotioneel? Durf ik mijn gevoelens te uiten? Zo nee, waarom niet? .....
.....
6. Zijn mijn gebeden concreet genoeg? Zijn ze meetbaar? Wanneer heb ik laatst een duidelijke gebedsverhoring meegemaakt? .....
.....
7. Bid ik altijd met geloof? Verwacht ik écht dat zal gebeuren wat ik vraag?
.....
8. Hoe zit het met mijn volharding in gebed? .....
.....
9. Heb ik al vaak vreugde en kracht ervaren in echt gezamenlijk bidden?
.....
10. Is de ondertoon van mijn gebed vaak 'zuur' (ondankbaar), of is het doordrenkt van dankbaarheid en lofgezing? .....
.....

(5) In de voorhof en dan...?

Toen het volk Israël in de woestijn was, was hun heiligdom **de tabernakel**, de tent waar ze God konden naderen door middel van offers. Deze tabernakel had een grondpatroon (Exodus 25:8-9) dat enkele belangrijke geestelijke principes bevat voor de manier waarop ook wij God mogen en moeten benaderen. Ze bestond namelijk uit drie onderdelen: de voorhof, het 'heilige' en het 'heilige der heiligen' (Exodus 26-27). De eigenlijke tent was het 'heilige', en deze was alleen toegankelijk voor de priesters. Het 'heilige der heiligen' was daarbinnen, door een voorhangsel afgescheiden, en was alleen voor de hogepriester. Maar de voorhof was de omheining daarrond, waar de Israëlieten konden komen met hun offerdieren, en waar de levieten (de helpers van de priesters) de offers klaarmaakten.

In ons dagelijks gebed kunnen we ook deze drie onderdelen of fasen onderscheiden. Laten we even in de huid kruipen van een Israëliet die met zijn schaap daar binnen ging. Om **in de voorhof** te komen, moest hij ook door een voorhangsel, en zo trad hij binnen in een afzonderlijke wereld, gescheiden van de rest door een omheining. Als we bij God willen komen, moeten we ons op een of andere manier afscheiden en losmaken van de dagelijkse beslommingen. Dit is een drempel die we moeten nemen, een stap die we moeten zetten. Het is een keuze, en het vraagt soms een behoorlijke strijd om alle drukte en aantrekkelijke dingen achter te laten. In die voorhof is er trouwens ook nog veel activiteit: mensen lopen binnen en buiten, praten of bidden, levieten dragen water en brandhout aan, slachten dieren, villen ze, snijden ze aan stukken, priesters offeren ze op het altaar, zeggen gebeden... er wordt misschien ook over koetjes en kalfjes gepraat. Ook in ons gebed kennen we die fase: we komen bij God, en de drukte van het leven hangt nog in ons hoofd: we noemen bij Hem alles wat op ons hart ligt, alles wat ons blij maakt of frustrereert, alles waar we mee in de knoop zitten en de noden, behoeften, niet alleen van onszelf, maar ook van alle geliefden om ons heen, gezin, familie, werk, buurt, vriendenkring... We hebben ook zoveel plannen, dromen, angsten, moeilijke beslissingen, en gelukkig, al deze dingen mogen we bij God noemen. Soms moeten we alles eens van ons af kunnen praten, en Hij luistert tenminste (wat we van de meeste medemensen niet echt kunnen zeggen). Enfin, het lukt op om alles eens te kunnen zeggen. Het doet deugd om even uit de gewone wereld geweest te zijn, en met een stukje vrede weer naar huis te gaan. Want de 'gewone' Israëliet kon wel, misschien met een mengeling van nieuwsgierigheid en jaloezie, kijken naar

die grote tent, het 'heilige', waar de priesters binnengingen, maar voor hem was het afgelopen, en hij keerde huiswaarts.

Wij, in het Nieuwe Testament, weten dat we allemaal priesters van de Allerhoogste mogen zijn (1 Petrus 2:9) en dat we mogen binnengaan in **het 'heilige'**, en dat met alle vrijmoedigheid (Hebreeën 10:19)! Maar het is wel met groot respect, want Iemand heeft hier een heel hoge prijs voor betaald ("door zijn bloed"). Het is een voorrecht, een eer. Dat betekent niet dat we er zo weinig mogelijk gebruik van moeten maken, integendeel: laten we het vrijmoedig doen, maant de schrijver van de Hebreeënbrief ons aan. Alleen vraag ik me af: *doén* wij dat ook? Of gaan we, zoals de 'gewone' Israëliet, na het luchten van ons hart, weer naar huis en naar onze drukke activiteiten? In ieder geval, God nodigt ons van harte uit om een stap verder te gaan, een stap dichterbij zijn tegenwoordigheid. Want in het 'heilige' hangt een veel ingetogener sfeer: daar brandt de wierook, is rust en respect. Men praat er op gedempte toon. Er hangt een sfeer van gebed. Als we in onze gebedstijd in het heilige ingaan, laten we de drukte van de gebedslijstjes en gebedsnoden achter ons. We staan niet meer achter het loket, maar zijn binnen in het kantoor. We komen tot rust, en beginnen ons te realiseren dat er daadwerkelijk een Persoon op ons zit te wachten. We 'rammelen' niet meer onze eigen stokpaardjes af, maar beginnen te communiceren, tweerichtingsverkeer dus. We krijgen 'contact', we beginnen echt te praten met de Baas: onze gebeden worden anders. We bidden minder kwantiteit, maar meer kwaliteit. Onze pijlen komen meer in de roos. We bidden meer "in Jezus' naam", naar zijn wil, omdat we de problemen meer door Gods ogen bekijken. Dat is op zich al heel bevrijdend en deugdzaam. We ervaren dat we er, samen met God, *bóven* staan: we ervaren meer visie, geloof, autoriteit in ons gebed en hebben het gevoel dat we ergens doorbreken, dat we terrein veroveren. Het is strijd, maar in vrede en ontspanning, omdat we het in Gods kracht doen. Hier, in het heilige, kunnen we soms heerlijke tijden doorbrengen. We kunnen onze heerlijke priesterrol ten volle uitoefenen.

Maar er is nog *méér*! Achterin deze ruimte is *nóg* een voorhangsel, waarachter het **'heilige der heiligen'** ligt. Wie gaat daar ooit binnen? In het O.T. mocht alleen de hogepriester dat, en dan nog niet te vaak. Bij het sterven van Jezus aan het kruis scheurde dit voorhangsel van boven naar onder in tweeën, als een duidelijk teken van de Allerheiligste dat de deur nu open staat voor ieder die hier wil en durft binnenkomen. Want net zoals op de berg Sinaï, toen het ganse volk de berg op mocht maar niemand durfde (Exodus 20:18-21), is het ook vandaag vaak zo: wie wil en durft bij de Allerhoogste op privé-audiëntie gaan? Is de verleiding niet vaak groot om veilig in de tweede kamer te blijven staan? Vluchten we soms niet in al het 'geestelijk werk' (christelijk workaholisme)? In het heilige der heiligen is de plaats waar wij zwijgen en alleen luisteren. Hier is het zeer onrespectvol en grof om de tijd 'vol te praten'. Alle eer en aandacht gaat hier naar de Koning. Mozes wachtte 40 dagen tot God begon te spreken; zijn wij bereid 40 minuten te wachten? Toen Mozes daar was, werd hij 'doorstraald' door Gods tegenwoordigheid, en toen hij neerdaalde, zagen de mensen het aan zijn gelaat. Gewoon bij Hem zijn is al de hemel op aarde: het is een véélzeggende stilte. Als we God zien van aangezicht tot aangezicht, raken we nooit op Hem uitgekeken. "*We weten dat we aan Hem gelijk zullen zijn wanneer hij zal verschijnen, want dan zien we Hem zoals hij is*" (1 Joh. 3:2). Daar gebeurt veel, ook al zeggen we geen woord: Gods aanwezigheid en karakter stroomt a.h.w. in onze ziel binnen, zijn gedachten en gevoelens vervullen de onze, we drinken zijn liefde op.

In onze jachtige tijden is het een echte uitdaging om hier binnen te gaan. Het is werkelijk als het beklimmen van een hoge berg. Dit vraagt een dappere, radicale en volhardende keuze: alle goede, dringende en belangrijke dingen in ons leven aan de kant schuiven om het állerbelangrijkste bovenaan te stellen. Het werk van de Baas opzij zetten voor de Baas van het werk. Aan zijn voeten zitten en het beste deel kiezen. De beloning is niet in geldwaarde uit te drukken, zelfs niet in woorden te beschrijven... Het eeuwige leven is niets anders dan God kénnen (Joh. 17:3).

1. Blijf ik in mijn gebed meestal in de voorhof staan, of ga ik regelmatig 'het heilige' binnen? .....

.....

2. Hoe vaak per jaar ga ik in het 'heilige der heiligen' binnen?

.....

3. Als ik mijn gebedstijd beëindig, neem ik dan mijn lasten weer op, of laat ik ze bij God achter? .....

.....

4. Heb ik in mijn gebed tweerichtingsverkeer? Neem ik tijd om te luisteren? Ben ik bereid om te wachten? Hoor ik zijn stem? .....

.....

5. Dring ik regelmatig door tot de diepere lagen van mijn ziel? Heb ik diep en wezenlijk contact? .....

.....

(6) Gebed: wagonnetje of locomotief?

Heb jij soms ook het gevoel, als er een oproep voor gebed wordt gedaan: "Pfff! Dat ook nog! En ik heb het al zo druk!" Het gevoel dat jouw locomotief, die al zoveel wagonnetjes (taken, verantwoordelijkheden) moet trekken, er nóg eentje bij krijgt. Zucht. En dan nog dat schuldgevoel dat opkomt, want dat we te weinig bidden, zal ieder van ons wel moeten toegeven.

Maar de vraag is, voor elke christen in elke situatie, steeds weer: hoe bekijkt God het eigenlijk? Natuurlijk weten we met ons verstand dat gebed goed en belangrijk en noodzakelijk is. Maar toch zucht ons hart vaak onder deze 'plicht', of valt ze gewoon, onderaan het takenlijstje, ervan af. Blijkbaar zijn onze gedachten niet altijd Gods gedachten. Hoe zit het eigenlijk met de prioriteiten in ons hoofd en hart?

Gebed is op zich kinderlijk eenvoudig: in eerste instantie is het praten met onze hemelse Vader. Gewoon vertellen, ons hart uitstorten, belijden, danken, prijzen, vragen, luisteren... Het is zoals het bijbabbelen van twee vrienden of geliefden. Gebed is op de eerste plaats relatie: tot rust komen, tot God komen, tot onszelf komen. Eerst zullen we opnieuw moeten leren te genieten van gebed. Als onze dagelijkse gebedstijd iets is waar we naar uitkijken, zit het goed met ons. En vanuit de rust werken we veel effectiever, kunnen we helderder zien waar beslissingen moeten genomen worden.

Als we méér voor God wérken dan bidden, wordt ons werk hol, leeg, onbevredigend: bidden voorkomt uitgeblust-raken.

In gebed kunnen we al onze noden en problemen vernoemen bij de machtigste Persoon in het heelal. Wat een voorrecht! En als we dat doen, belijden we opnieuw: "God, eigenlijk kan U het veel beter dan ik. Waarom zou ik vandaag per se doen wat U morgen veel beter kan doen dan ik?" Er zijn in het leven heel weinig dingen die zó dringend zijn dat we er niet éérst voor kunnen bidden. Luther zei ooit: "Tsjonge, wat heb ik het druk vandaag. Ik ga maar eerst een half uurtje extra bidden". Bidden is: met minder kramp meer bereiken.

Gebed is door God ook nooit bedoeld als 'weeral-een-taak-erbij', maar juist als de bron van waaruit we kracht ontvangen. Niet het (laatste?) wagonnetje, maar de locomotief!

Als we bij God komen, zien we alles weer een beetje in het juiste perspectief: de problemen worden ineens veel kleiner dan we tevoren dachten. Zelfs al is het probleem op geen enkele manier veranderd, wij zijn tenminste veranderd (en misschien waren wij zélf wel het probleem).

Laten we gebed niet onderschatten, en laten we ook onze 'actie' niet overschatten, alsof ons 'hard werken voor de Heer' zoveel vrucht heeft opgeleverd. Voor vele christenen is het tijd om zich te bekeren van hun gebedsarmoede en hun activisme.

Gebed maakt de grond zacht: in harde grond kan je geen zaadjes duwen.

1. Ervaar ik mijn gebedstijd als een plicht of als een voorrecht, als een taak of als een rustmoment? .....

.....

2. Zie ik op tegen bidden of kijk ik ernaar uit? .....

.....

(7) Gebed: het cement in ons fundament

Een aantal jaren geleden was er tijdens een hevige storm een stuk van onze schoorsteen naar beneden gevallen en had een deel van het dak beschadigd. Ik klom met een lange ladder helemaal op ons dak, om de deksteen weer vast te metsen. Toen zag ik de oorzaak: de cement waarmee de schoorsteen was gemetst, was bijna helemaal verpulverd tot zand, die ik zo met mijn vinger kon lospeuteren. De vorige eigenaar had duidelijk te weinig cement in zijn specie gemengd. Van binnen sakkerde ik op hem, want door zijn nalatigheid zat ik met de brokken.

Het was wel een leerrijke geestelijke les voor mij. Ook in ons christenleven moet er voldoende cement in ons fundament en bouwwerk zijn, want anders kan het zó uit elkaar vallen na enkele jaren tijd. Sommige mensen hebben een grote 'bouwwoede' voor God: ze bouwen gemeenten, organisaties, acties, projecten... Maar het fundament is van wezensbelang. Een aannemer die gaat bezuinigen op zijn fundament, door het te dun te gieten of te weinig cement in het beton te mengen, riskeert dat het hele gebouw zal instorten. Dan heeft het geen belang hoe mooi afgewerkt en versierd de bovenkant eruit ziet, het is slechts een kwestie van tijd. Als we een huis zoeken te kopen en we zien ergens een groot en mooi gebouw staan, maar met grote barsten in de gevel, zullen we het nooit kopen, hoe laag de prijs ook is!

Wat is het cement in onze beton? Onze **liefde voor God**, want dat is het grootste gebod (Mattheüs 22:28): dit is de zuiverste motivatie, het goud en het edelgesteente waarover Paulus spreekt in 1 Korinthe 3:12. Je zou ook kunnen zeggen: ons **kennen van God**, want dat is het eeuwige leven (Johannes 17:3). Anders gezegd: onze relatie en verbondenheid met Hem (Johannes 15:5). De Farizeeën in Jezus' tijd waren overijverig voor God, zeer actief, maar diep in hun hart kenden ze God niet... en vermoordden Gods gezondene. Ze kenden veel óver God, maar kenden Gód

Zouden de apostelen niet allemaal gezift zijn geweest als de tarwe, als Jezus niet voor hen had gebeden (Lukas 22:32)? Zou de kerk überhaupt nog bestaan als Jezus niet "voor altijd leefde om voor ons te pleiten" (Hebreeën 7:25)?

niet. Laten wij dezelfde fout niet maken. God leren we kennen door relatie met Hem. Een mens leer je alleen kennen door te praten, door dingen samen te doen, veel samen te zijn. God leer je echt kennen, niet door óver Hem te lezen, maar door mét Hem te praten (gebed dus).

Zolang deze **gebedsrelatie levend en fris** blijft, zal ook al ons werk voor God vreugdevol blijven. Werk zonder relatie wordt karwei. Bidden is iets waar je vreugde uit put. Het houdt ons gericht op het échte doel, God zelf. Het voorkomt dat we ons verliezen in details en onvruchtbare werken, waar we doodmoe van worden. Het voorkomt ook dat we na vele jaren zouden moeten constateren dat we met menselijke motieven en in menselijke kracht gebouwd hebben, en bij het laatste oordeel al ons werk door het vuur wordt verbrand als stro of hout (1 Korinthe 3:12-13). Alle menselijke motieven en materialen kunnen wel goedbedoeld en aardig zijn, maar zijn gewoon niet goed genoeg voor de eeuwigheid. Gods norm ligt veel hoger, en wij kunnen daar niet aan beantwoorden, tenzij we ons werk vanuit zijn kracht en liefde doen.

Als een piloot gaat opstijgen, moet hij een hele checklist doorlopen om zeker te zijn dat alles veilig is. Voor een christen is het éérste punt op de checklist het gebed: als hij dit overslaat, kan hij de hele missie en het leven van anderen in gevaar brengen.

Hoe gemakkelijk wordt onze gebedstijd in deze jachtige maatschappij niet geroofd! Maar het zou wel eens de grootste vergissing van allemaal kunnen zijn. Een huis dat echter rechtstreeks **op de Rots gebouwd** is, is onverwoestbaar. Dit is Jezus' persoonlijke garantie (Matt. 7:24)! In die Rots zit méér dan voldoende cement om er alle huizen van de wereld op te bouwen!

1. Bezuinig ik om mijn levensfundament? Investeer ik voldoende in het onderhouden of verstevigen van de meest fundamentele relatie in mijn leven?

.....

2. Weet ik veel óver God, of kén ik Hem?

.....

(8) Bidden: peptalk of G2?

Onlangs heeft God me een spiegel voorgehouden, en dat heeft me weer wat geleerd over gebed. Ik had een lange en stresserende periode achter de rug en had het gevoel dat ik altijd maar moest géven en niet veel terugkreeg. Heb jij soms ook van die tijden dat je altijd maar luistert naar andermans problemen en je jezelf afvraagt wie eens naar jou luistert? We blijven maar mensen en moeten soms ook onze overvolle emotionele emmer eens kunnen leegmaken door

ons hart uit te storten tegen iemand. Ik sprak toen met mijn vrouw en zij liep toevallig ook net met zo'n overvolle emmer rond. We kregen een kleine woordwisseling omdat ze vond dat ik niet beschikbaar was voor haar, en toen flapte ik eruit: "En ik dan? Wie luistert er eens naar mij? Ik zal maar weer naar de Heer gaan, zeker...?" En toen kwam dat fameuze spiegeltje van boven. Het was alsof een bandrecorder mijn woorden (en vooral mijn toon) opnieuw afspeelde. Oei, dit klonk erg cynisch! Zoiets in de zin van: "Wat een magere troostprijs! Als niemand beschikbaar is, zal ik maar de noodoplossing uit de kast halen!" God is een echte gentleman: ik had geen donderpreek nodig, mijn eigen woorden opnieuw horen was voldoende om mij te laten beseffen wat een minderwaardige uitspraak dat was. Hoe moet zoiets bij God overkomen? "Mensen kunnen mij echt helpen, maar U bent tweederangs, derderangs, vierderangs...". "Als een mens luistert, heb ik daar iets aan en geeft dat echt verlichting, maar als ik het tegen U vertel, wat verandert dat? Het is alsof ik tegen de lucht praat." Ik had het onmiddellijk door: God had weer iets lelijks uit mijn hart naar boven laten komen (wat vaak gebeurt als we onder druk staan). Ik heb Hem onmiddellijk vergeving gevraagd voor mijn botte opmerking. En vooral, ik heb mijn kijk op gebed weer eens bijgesteld. Zo vaak weten we dingen met ons verstand, maar niet met ons hart. Ik heb mijn hart opnieuw voorgehouden: "God is de allerbeste Persoon bij wie we ons hart kunnen uitstorten. Hij is de beste luisteraar die we ons maar kunnen indenken. Hij is altijd beschikbaar en zet al zijn 'werk' onmiddellijk opzij als we Hem nodig hebben. Hij luistert met zijn volle 100% aandacht, en heeft zelfs alle oplossingen in zijn hand klaar. Het is niet een 'magere' troostprijs, maar een hoge eer en voorrecht..." Ik moest mijn gevoelens herprogrammeren en de leugens eruit jagen. Ik voelde dat er een bolwerk dat daar al jaren had gezeten, wég was. Het was een opluchting. Niet slecht van God om die gemene leugens eens naar boven te laten komen, zodat we ze kunnen gevangennemen (2 Korinthe 10:4-6)!

Zulk voorval kan ons doen nadenken: hoe zien wij gebed eigenlijk? Is God een soort laatste redmiddel of de éérste bevoorrechte gesprekspartner? Praten we tegen een ingebeelde persoon? Is het zelfsuggestie, zelfhypnose, zoals sommigen beweren? Is het 'peptalk', enkel bedoeld om onszelf op te peppen? Of realiseren we ons dat die Persoon zéér geïnteresseerd luistert en zeer liefdevol klaar staat met de beste hulp die iemand maar kan bieden?

God moet niet onze laatste toevlucht zijn, maar de allereerste die het recht heeft om onze plannen te horen: de eerste die 'inzagerecht' heeft, onze eerste klankkast. Het is beter, als ons hart vol opgekropte emotie zit (bijv. tegen een 'lastige' persoon), dit éérst bij God te luchten zodat de stoom er wat af is, vooraleer we het tegen de persoon zelf zeggen: dan is al een deel boosheid eruit gefilterd.

En het bijzondere is dat we bij God met álles terecht kunnen: Hij is tegelijk onze counselor, psycholoog (of psychiater als het wat dieper zit), relatietherapeut, onze coach, raadgever, advocaat, financieel adviseur...

We kunnen bij Hem terecht met onze (soms verwarde) gevoelens, maar ook met praktische vragen, geestelijke knopen, belangrijke keuzes en dilemma's. Met God praten is geen opgeklopte peptalk, maar een 'G2' (op het ogenblik dat ik dit schrijf is de G8 bezig: de top van de rijkste acht landen): een gesprek op topniveau, onder vier ogen met de Bestuurder van het heelal. Een tijd geleden stelde iemand me een kritische vraag over bidden voor de wereldproblemen: "Helpt bidden wel?" Ik antwoordde: "Is er iets anders dat helpt?" Het is een kwestie van perceptie: het lijkt alsof drukke actie véél resultaat oplevert, en gebed niet. Maar als we over de eeuwen zouden kunnen kijken zouden we zien dat veel van die resultaten allang weer 'verdampt' zijn en er niets van overblijft. In de huidige tijd gaat de wereld razendsnel voort, maar de grote wereldleiders moeten toegeven dat ze ook niet weten waar naartoe. Niemand heeft instant oplossingen voor de Europese Unie, de Verenigde Naties, het Midden-Oosten, Irak, Afrika... maar heeft iemand al ooit serieus Jezus geprobeerd? Niet zo heel eventjes en zeggen: "Zie je wel, het wérkt niet. Het christendom heeft afgedaan". Nee, we moeten het voluit uitproberen, volhardend zijn alternatieve weg gaan. Dezelfde God die de wereldpolitiek bestuurt, de Enige die alle antwoorden heeft, wil ook met u rond de tafel zitten in een kleine 'G2' en 'big business' doen! Wordt bidden dan plots niet superboeiend?

"De kracht van ons gebed hangt bijna geheel af van ons besef Wie het is tot Wie wij spreken" (Andrew Murray).

Yonggi Cho, voorganger van de grootste gemeente ter wereld (Seoul, Zuid-Korea), bidt zelf 1 à 3 uur per dag. Als men hem vraagt wat het geheim is van zijn succes zegt hij: "Drie dingen: gebed, gebed en gebed". Als men hem vraagt of hij nog tijd heeft om te bidden met zulke grote gemeente, antwoordt hij: "Met zoveel gemeenteleden moet ik juist nog méér bidden". Op zekere dag was hij in gebed toen de president van Korea hem belde. Zijn secretaresse zei dat hij niet wou gestoord worden. De president was boos en zei achteraf tegen Yonggi Cho dat hij haar moest ontslaan. "Nee", zei Cho, "dat moest ze van mij: als ik in gesprek ben met de President van het heelal, wie is dan de president van Korea?"

1. Zitten er in mijn hart of gedachten soms ook bepaalde leugens over gebed?

.....

2. Ga ik met al mijn gedachten, zorgen, plannen en vreugdes éérst bij God, of is Hij de laatste bij wie ik ga? .....

.....

3. Realiseer ik me in mijn bidden dat ik met de Heerser van het heelal aan het praten ben? .....

.....

4. Beschouw ik gebed als even belangrijk als actie of vergaderen?

.....

(9) Volwassen gebed

Er was eens een klein meisje dat door de Afrikaanse steppe wandelde. Plots hoorde ze een geluid achter zich en zag een briesende leeuw op zich afspringen. In haar paniek had ze één goede reflex: ze wierp zich op de grond en bad het enige gebed dat ze geleerd had: "Heer, zegen deze spijze, amen!" In een fractie van een seconde hoorde ze de leeuw over haar heen vliegen zonder haar te raken, waarna hij wegliep en niet meer omdraaide. Het waren niet de mooie of juist gekozen woorden van haar gebed die God ertoe brachten haar te redden: God had haar hart gezien en ingegrepen.

Zijn alle gebeden goed en welgevallig voor God? Op het eerste zicht zou je zeggen van wel: God hoort immers zijn kinderen graag en heeft graag dat ze bij Hem komen. Hij is zoals een vader die van zijn kinderen houdt, alle tijd voor hen heeft en al hun kleine probleempjes interessant vindt: als het voor ons belangrijk is, is het voor Hem ook belangrijk. Een gebed hoeft zeker niet perfect van vorm of inhoud te zijn opdat God het zou verhoren, want Hij ziet dwars door de woorden heen naar ons hart. Daarom houdt Hij niet van "een omhaal van woorden" (Mattheüs 6:7): welsprekende volzinnen, vernuftige frases, indrukwekkende speeches zijn vaker gericht tot de menselijke luisteraars en camoufleren meer dan dat ze communiceren. Daarom behaagt de kinderlijke eenvoud God heel erg: oprechtheid, directheid, het simpele geloof en vertrouwen, recht uit het hart.

In het begin zijn we inderdaad **kinderlijk** in het geloof, en dat is prachtig, en zou ons ganse leven zo moeten blijven. En als we het kwijt zijn, moeten we het dringend terugvinden, want anders zouden we wel eens het ganse Koninkrijk kunnen missen (Mattheüs 18:3). Maar helaas is ons geloof en gebed in het begin soms ook **kinderachtig**: kindergebeden zijn vaak zelfgericht en gaan vooral rond materiële behoeften ("lekker eten, mooi weer, niet ziek worden, rustig slapen..."). Of het is in de trant van: "God, maak dat al mijn vriendjes lief zijn tegen mij". En voor een kind is dit heel natuurlijk en normaal. God is evengoed vertederd en Hij verhoort graag.

Maar een kind moet in de loop der jaren opgroeien tot volwassenheid, en niet kinderachtig blijven. Als mensen zullen we tot het eind van onze dagen wel iets van een kind in ons blijven houden, zowel het (vertederende) kinderlijke als het (ergerlijke) kinderachtige.

Volwassenheid heeft echter als kenmerk dat we in staat zijn om voor anderen te zorgen en dus onszelf 'in voldoende mate' opzij te schuiven. Lichamelijk zijn we volwassen als we een kind ter wereld kunnen brengen; psychisch en geestelijk zijn we volwassen als we onze eigen belangen en probleempjes aan de kant kunnen zetten om de probleempjes van onze (natuurlijke en geestelijke) kinderen te kunnen dragen ('s nachts opstaan, offers brengen, luiers verschonen, zowel letterlijk als geestelijk). Anders gezegd: als we sterven aan ons eigen ik, ons kruis opnemen en niet meer voor onszelf leven.

Ditzelfde geldt ook voor het gebedsleven. Als dit meegroeit met onze lichamelijke en geestelijke ontwikkeling, zal het minder emotioneel bepaald zijn, minder zelfgericht en minder materieel. **Minder emotioneel** bepaald, omdat onze gebeden minder zullen op en af gaan met onze goestingen en stemmingen, omdat we minder gaan klagen, God verwijten, opstandig zijn, (maar als het je kan troosten, ook Mozes, Elia en Job hadden hier nog wel eens last van!). We leren in de loop der jaren stabiliteit, om God bijv. ook te danken en te prijzen tégen onze gevoelens in, om ook te bidden voor antipathieke mensen (onze vijand!) enz. **Minder zelfgericht**, omdat we niet alleen leren voor onze naaste vrienden te bidden, maar ook voor ruimere kringen: klasgenoten, collega's, het stadsbestuur, de regering, de Europese Unie, vervolgde christenen in Birma enz., kortom, ook voor mensen en dingen die 'ver van ons bed' zijn. Ook dit is een teken van volwassenwording. En **minder materieel**, omdat we inzien dat de geestelijke noden veel belangrijker en dringender zijn dan de materiële: als we éérst bidden voor Zijn koninkrijk, zal Hij ons wel alle rest er gratis bij geven (Mattheüs 6:33).

Als een kleuter kleuterachtig bidt, is God heel verheugd. Maar als een 20-jarige nog steeds zo bidt, is er iets blijven stagneren in zijn geestelijke ontwikkeling.

Als ik bid voor regen in mijn tuin, krijg ik regen in mijn tuin; als ik bid voor regen voor het ganse land, regent het ook in mijn tuin!
--

Inderdaad, in die zin zijn niet alle gebeden welgevallig voor God. Bijv. gebeden die systematisch zelfgericht zijn zoals: "God, verander mijn vrouw" (dan hoef ik zelf niet te veranderen). "God, wilt U die lastige collega op het werk laten overplaatsen?" (dan hoef ik geen geduld te leren). "God, wil u de slachtoffers van de hongersnood eten geven?" (dan hoef ik zelf mijn portemonnee niet te openen). "God, wil U mij de lotto laten winnen?" (dan hoef ik niet meer te gaan werken). We kunnen verkeerd bidden, waarschuwt de nuchtere Jakobus (4:3) "om alleen onze hartstochten te bevredigen". Enfin, ons hart en onze bedoelingen zijn niet altijd onvermengd zuiver, ook niet in onze gebeden. We kunnen soms, onbewust, gebeden bidden die we eigenlijk diep in ons hart niet menen. Of gebeden, die we, als we écht eerlijk zijn, eigenlijk zelf niet geloven (en dan zullen we niets ontvangen, zegt alweer Jakobus 1:7). Als we gebeden bidden, waarbij we niet bereid zijn om ze zelf uit te voeren, om Gods instrument voor de verhoring te zijn, hoe geloofwaardig zijn ze dan voor God? Hoeveel indruk maken ze dan op Hem?

Dit alles betekent niet dat we pas een gebed moeten bidden als het volmaakt is, maar wel dat we soms ons gebedsleven moeten onderzoeken en laten uitzuiveren. Paulus' aanmaning om "in ons denken niet als kinderen te zijn" (1 Kor. 14:20), kunnen we ook op ons gebed toepassen: laten we geen kinderen in het gebed blijven. Volwassen gebeden zijn gebeden waarin we onze volle verantwoordelijkheid opnemen en onze positie innemen.

De apostelen baden na hun geseling niet vol zelfmedelijden dat de vervolgingen zouden ophouden, maar dat God hen grote vrijmoedigheid zou geven om verder te prediken (Handelingen 4:29). Paulus in de gevangenis bad na zijn geseling niet jammerend en klagend om bevrijding, maar hij prees en loofde God (Handelingen 16:25). Uiteindelijk is een volwassen gebed: "*Vader, niet mijn wil, maar uw wil geschiede*" (Lukas 22:42), wat ook de prijs is.

Ongelovigen hebben soms een laag idee over gebed, als een uiting van zwakheid en afhankelijkheid, kinderachtigheid, afschuiven van verantwoordelijkheid. En als we eerlijk zijn, is dat soms ook zo. Maar als iemand in het aangezicht van zijn vijanden bidt: "*Heer, vergeef hen want ze weten niet wat ze doen*", is dat een heel dapper, sterk, krachtig gebed.

Soms is bidden moeilijker dan in actie schieten: het kan heel dapper zijn om in een panieksituatie onszelf tot rust te bevelen en éérs bij de Allerhoogste te gaan voordat we uit ons vlees reageren. Als we bidden "Heer, help mij sterven aan mezelf zodat ik een betere man voor mijn vrouw kan zijn", is dat voor God veel aangenamer dan het voorbeeld hierboven. "Heer, wilt U mij op mijn hart leggen hoeveel geld ik voor de hongersnood moeten geven?" "Heer, verlos mij niet van deze moeilijke situatie (lastige collega) totdat U vindt dat ik al mijn lessen geleerd heb; ik wil geen enkele van uw zegeningen missen". "Heer, beoordeel mij streng en corrigeer mij onophoudelijk". Dit zijn geen gebeden voor watjes en softies. Ook volhardend doorbidden wanneer onze natuurlijke ogen alleen maar nederlaag zien, is een uiting van dapper, volwassen, verantwoordelijk gebed. Het is een teken van geestelijke ruggengraat en geestelijke spieren. Zulke gebeden zijn geen vlucht, maar regelrechte oorlogsverklaringen! Voor zulke gebeden sidderen de demonen!

Bid alsof alles van God afhangt, en werk alsof alles van uzelf afhangt.

1. Zijn mijn gebeden in groep soms gecamoufleerde boodschappen, gericht tot anderen, of zijn ze alleen tot God gericht?

.....

2. Getuigt mijn gebedsleven nog altijd van een kinderlijk geloof? Ben ik 'zoals de kinderen' in mijn gebeden?

.....

3. Worden mijn gebeden sterk bepaald door de emoties van het ogenblik?

.....

4. Ben ik in staat te bidden voor noden die 'ver van mijn bed' zijn?

.....

5. Bid ik eerder voor materiële of voor geestelijke noden?

.....

6. Bid ik eerder dat de omstandigheden veranderen of dat ik zal veranderen?

.....

7. Meen of geloof ik alles wat ik in mijn gebeden zeg?

.....

8. Ben ik bereid om door God uitgestuurd te worden om mijn gebedsneed op te lossen?

.....

9. Is mijn bidden een afschuiven van verantwoordelijkheid of een opnemen van verantwoordelijkheid?

.....

(10) Hemelse communicatietraining

Er is tegenwoordig in onze maatschappij heel veel te doen rond communicatie. Overal zie je advertenties voor cursussen en trainingen, zowel voor het privéleven als voor bedrijven, toegespitst op huwelijk, opvoeding, bedrijfsleiding, media, politiek en ga zo maar door. Gebrekkige communicatie kan de doodssteek zijn voor een huwelijk, een bedrijf of een politieke carrière. Daarom heeft onze premier ook zijn 'communicatiespecialist' altijd bij zich. We leven ook in een tijd van **massa-communicatie**: we kunnen met bijna iedereen over heel de wereld onmiddellijk contact krijgen via telefoon, satelliet, GSM, SMS, chatbox enz. Via tientallen Tv-kanalen, honderden radiozenders, duizenden tijdschriften, tienduizenden boeken en miljoenen websites worden we bovendien overspoeld door een exploderend aanbod aan informatie. Dit biedt zoveel mogelijkheden dat we het aanbod zelfs absoluut niet meer gelezen of verwerkt kunnen krijgen.

Toch is er aan de andere kant duidelijk iets 'loos' met onze communicatie: mensen zitten steeds eenzamer achter hun PC te 'communiceren'. We communiceren meer, maar tegelijk ook minder: het medium wordt **steeds onpersoonlijker**, afstandelijker, schraler, koeler. Een digitale groet kan de warme handdruk, het bemoedigende schouderklopje of een hartelijke glimlach niet evenaren. Er is enorm veel kwantiteit, maar weinig kwaliteit. Diepe hartscommunicatie lijkt precies zeldzamer en moeilijker te worden; de stijgende echtscheidingscijfers zijn een barometer hiervoor. Is het misschien daarom dat mensen al die cursussen moeten volgen, om opnieuw getraind te worden in dingen die evident lijken te zijn?

'Communicatie' is een moeilijk woord dat gewoon betekent dat mensen praten met elkaar. Maar ja, praten is niet iets wat je 'gewoon' even doet. Ook al lijkt het zo evident als ademen, toch is het communicatieproces iets **zeer complex waar in elk stadium iets kan fout gaan: bij de 'zender', het 'medium' en de 'ontvanger'**. Misverstanden kunnen ontstaan bij de 'zender' (de persoon die de boodschap uitzendt) door bijv. slecht articuleren of uitleggen, verkeerd woordgebruik, gezichtsuitdrukkingen, toon, lichaamshouding, gebaren, moment, persoon, motivatie enz. Ze kunnen ontstaan door een verkeerd medium (bijv. een huwelijksaanzoek doe je niet via een SMS of via een boodschappenjongetje, een moeilijk pastoraal gesprek doe je niet via telefoon). Ze kunnen ook liggen aan de ontvanger, die bijv. slecht luistert, wantrouwig is, een negatieve bui heeft, vooroordelen

heeft enz. De meeste communicatie gebeurt trouwens non-verbaal: iemands gezicht, toon, houding of daden zeggen meer dan zijn woorden, en daar gaat het ook meestal fout. Communicatie maakt misschien wel 90% van ons leven uit; daarom is goede communicatie van 'levensbelang', en is het heerlijk om echt diep contact met iemand te hebben van hart tot hart. Als we onszelf en anderen observeren, zien we echter dat er vaak tegen de meest elementaire communicatieregels wordt gezondigd, en dat hier heel veel onnodige ellende uit voortkomt: onbegrip, conflict, gebroken relaties, gekwetstheid.

Hoe staat het nu met onze communicatie **naar God toe**? Kunnen we uit die communicatietheorieën iets leren over ons gebedsleven? Zonder twijfel!

Eerst en vooral moeten we altijd beseffen dat het een ongelooflijk voorrecht is dat we sowieso met de Allerhoogste kunnen en mogen communiceren. Geen mens heeft directe en onbeperkte toegang tot de 'groten der aarde' (koningen, presidenten, ministers), maar elke christen, zelfs de kleinste, heeft een 'hot line', 'rode telefoon' tot God de Allerhoogste. God is constant 'online' via een gratis (!) ADSL-lijn. Net zoals het aanleggen van miljoenen kilometers telefoonlijnen en glasvezelkabels, ontelbare centrales, zendmasten, radars, het uitsturen van satellieten... een immens werk is, zo was ook de aanleg (of beter: het herstel) van de communicatielijn tussen God en mens een verbluffend staaltje van kunnen: om de gigantische **(communicatie)kloof tussen Schepper en schepselen te overbruggen** is een héél hoge prijs betaald, niet door u of mij, maar door zijn Zoon. Dus: voor ons gratis, maar voor Hem pijnlijk duur. Laat dit besef ons steeds zeer dankbaar en nederig maken, maar des te meer vastbesloten om deze 'hot line' niet ongebruikt te laten liggen. Want zou dit niet de grootste van alle christelijke vergissingen kunnen zijn, gezien alle offers die gebracht zijn om de vrijmoedige toegang tot de Allerhoogste (Hebreeën 10:19) mogelijk te maken?

Hoe lang kan je huwelijk goed gaan als je niet praat? Hoe lang kan je relatie met God goed gaan als je niet bidt?

Ondanks Gods enorme investeringen in prachtige communicatielijnen naar ons toe, verloopt die communicatie verre van vlekkeloos. Hoewel God de beste communicator ('zender') is die we ons maar kunnen voorstellen, hebben wij vaak het gevoel dat we Hem niet verstaan, dat we zijn leiding niet begrijpen, dat we in het duister rondtasten naar zijn wil. En hoewel God de beste en meest begrijpende luisteraar ('ontvanger') is, hebben wij vaak het gevoel dat God ons niet hoort en we tegen een koperen hemel praten.

Toch is dit zeker niet Gods wil: als het van God alléén afhing, hadden wij de meest open, vrije en zuivere communicatie met onze geliefde Schepper. Gods liefde voor ons, zijn verlangen naar contact met ons kunnen wij met ons verstand even goed bevatten als een vingerhoedje een oceaan kan bevatten. Zijn verlangen naar ons en ons verlangen naar Hem zijn waarschijnlijk ook ongeveer in diezelfde verhouding. Bij Hem is geen *onwil*, integendeel, het ganse doel van de schepping is precies wezens te maken naar zijn beeld om met hen te kunnen communiceren. Bij God is zeker ook geen *onvermogen* om te communiceren: God als 'zender' is **de meester-communicator**. Hij kent tientallen manieren om tot ons te spreken. Hij spreekt doorheen de natuur, door mensen en dieren, door omstandigheden en 'toevalligheden', door zijn Woord, door een hoorbare of door een innerlijke stem, doorheen ons verstand, ons gevoel, ons geweten of ons instinct. Hij communiceert door woorden en daden, door voorbeelden, illustraties en gelijkenissen, rechtstreeks of langs een omwegje, door te spreken, maar zeker ook door te zwijgen.

Hij sprak door zijn woorden en wetten (theorie), maar ook door tal van levensverhalen van mensen (praktijk) die toonden en zichtbaar maakten wat 'geloof' is, moed, volharding, liefde, trouw, vergeving enz. Toen de mensen zijn boodschap nog steeds niet begrepen, stuurde Hij zijn meest perfecte gezant, die het volmaakte Beeld van Hemzelf was: **zijn Zoon was 'het Woord'** dat mens van vlees en bloed werd, zichtbaar, voelbaar, hoorbaar, dichtbij mensen, 'God met ons'. **'Visueler' kon God niet worden.** Maar ook dat was voor God nog niet genoeg: Hij wou nóg dichterbij komen, en na zijn Zoon stuurde Hij nog zijn Geest om ín ons te wonen: vanaf nu praat Hij in ons geweten, denkt Hij in ons verstand, voelt Hij in ons hart, verlangt Hij door onze wil, werkt Hij door onze handen, bidt Hij door onze tong...

We beseffen het doorgaans niet, maar door de lucht die ons omringt schieten onophoudelijk miljoenen signalen van Tv-zenders, radiogolven, satellieten, walkietalkiefrequenties, Gsm's enz. Al die boodschappen gaan aan ons voorbij, tenzij (!) we **een 'ontvanger'** hebben, die net die specifieke frequenties kan opvangen en decoderen. Natuurlijk moet de ontvanger eerst áán staan. Vervolgens moet hij afgestemd worden op de juiste golflengte. En tenslotte, door aan de knop van 'fine tuning' te draaien, krijgen we het kanaal eindelijk zuiver en zonder ruis. Zou het ook niet zo zijn naar God toe? Zou Hij niet onophoudelijk en op vele creatieve manieren tot ons spreken, ons leiden, corrigeren, bijsturen? Maar zou het kunnen zijn dat wij dit meestal niet eens horen, voelen, zien of opmerken? Dat onze geest die de 'ontvanger' is, vaak 'af' staat of op 'stand-by'? En als hij aan staat, staat hij misschien vaak afgestemd op andere, wereldse golflengten? Maar als we dan wel Gods golflengte zoeken, hoe komt het dan dat die soms zo moeilijk te vinden is? Er zijn **heel wat mogelijke storingen** bij onze 'fine tuning': onze 'ouwe ik' kleeft nog aan ons, en zorgt voor veel ruis. Er zitten a.h.w. **filters in onze oren** die selectief tegenhouden wat we als bedreigend en onaangenaam ervaren (begeerten, gekwetstheden, angsten, vooroordelen, vrees voor mensen...). We zoeken Gods wil, maar hoe eerlijk en ernstig gaan we hierbij te werk? "*Niets is zo onbetrouwbaar als het hart, onverbeterlijk is het, wie zal het kennen?*" (Jeremia 17:9). "*Niemand is er die God ernstig zoekt, zelfs niet één*" (Romeinen 3:11, NBG).

Los van dit alles komen veel communicatiestoornissen voort uit het medium, namelijk **de 'lucht' tussen God en ons**. In de hemelse gewesten zit een gans leger demonen dat alles op alles zet om de communicatie tussen de hemelse Koning en zijn aardse grondtroepen zo grondig mogelijk te verstoren. Net zoals indertijd communistische regimes de christelijke radiosignalen bewust stoorden, hebben wij een vijand die onvermoeibaar ruis in de lucht stuurt om alle communicatie te verpesten tussen mensen en God. Hiervan hangt namelijk zijn 'leven' af, want als Gods leger goed verbonden is met haar Aanvoerder, is dit leger onoverwinnelijk en is de duisternis kansloos en definitief verslagen. Satan als aartsleugenaar (Johannes 8:44) is werkelijk een onevenaarbare meester-misleider door al zijn namaak, nep, fake, ersatz. Hij legt **zijn frequenties zo dicht mogelijk naast die van God**, om "*zo mogelijk zelfs de uitverkorenen te misleiden*" (Mattheüs 24:24). Als christenen leven wij in een wereld die werkelijk elke dag verder van God afdwaalt. En het is geen sinecure om in zulk klimaat heilig en rein en met God verbonden te blijven.

Gebed is: surfen op Gods internet, op zijn worldwide netwerk van oneindige mogelijkheden.

En toch zegt Jezus: “**Mijn schapen verstaan mijn stem**” (Johannes 10:27), alsof dit zo oereenvoudig is. Mensen mogen dus hierin ‘domme schapen’ als voorbeeld nemen! Schapen leren de stem van de herder te onderscheiden doordat ze hem **veelvuldig** horen. Hoe vaker wij met iemand praten, hoe feillozer we zijn stem zullen herkennen uit vele andere. Dit merken we bijv. wanneer iemand ons telefoneert en bij het eerste woord weten we al wie het is. Hoe leren we Gods stem te herkennen? Door te bidden, te bidden en nog eens te bidden. Geen theorie meer, maar oefening en ervaring. Geen praten óver God, maar mét God. De boekjes mogen even dicht, de praktijk mag beginnen. Ieder moet op zijn eigen manier de wegen vinden waarop God meestal tot hem of haar praat. En hoe leren we zijn leiding te onderscheiden? Door te luisteren, te luisteren en nog eens te luisteren: door onze oren te spitsen, het stil te maken in ons hart, **stoorzenders af te zetten**, gedachten weg te jagen, afleidingen uit te schakelen. Mag het moeite kosten om God te zoeken? Is het ons concentratie en discipline waard? Als Mozes op de berg zes dagen wachtte vooraleer God sprak (Exodus 24:16), zijn wij bereid een uur in stilte te wachten tot Hij spreekt?

Als wij onze communicatielijn naar God zuiver houden (“*het gebed van een rechtvaardige*”) zullen we elkaar ruisloos verstaan in beide richtingen: God hoort ons gebed zonder zelfzuchtige ruis, en wij verstaan Gods leiding zonder filters van eigenbelang of angsten. Onze gebeden worden bekrachtigd door ‘signaalversterkers’, en hebben bij God een extra gewichtigheid.

‘Met God wandelen’ (zoals Henoch), constante communicatie met de Allerhoogste, voortdurend door God geleid worden is niet het privilege van enkele ‘godsmannen’ of superchristenen, maar behoort tot ons normale erfdeel, tot het basispakket van elke christen. Aan ons om dit daadwerkelijk aan te vragen, het ons eigen te maken en ermee te oefenen.

1. Worden mijn gebeden vaak vertroebeld door ik-gerichte motivaties?

.....

2. Heb ik (vaak) het gevoel dat ik Gods stem niet hoor of versta? Hoe zou dat komen?

.....

3. Op welke manier, via welk medium, spreekt God meestal tot mij?

.....

4. Zitten er filters in mijn oren? Welke? Waarom?

.....

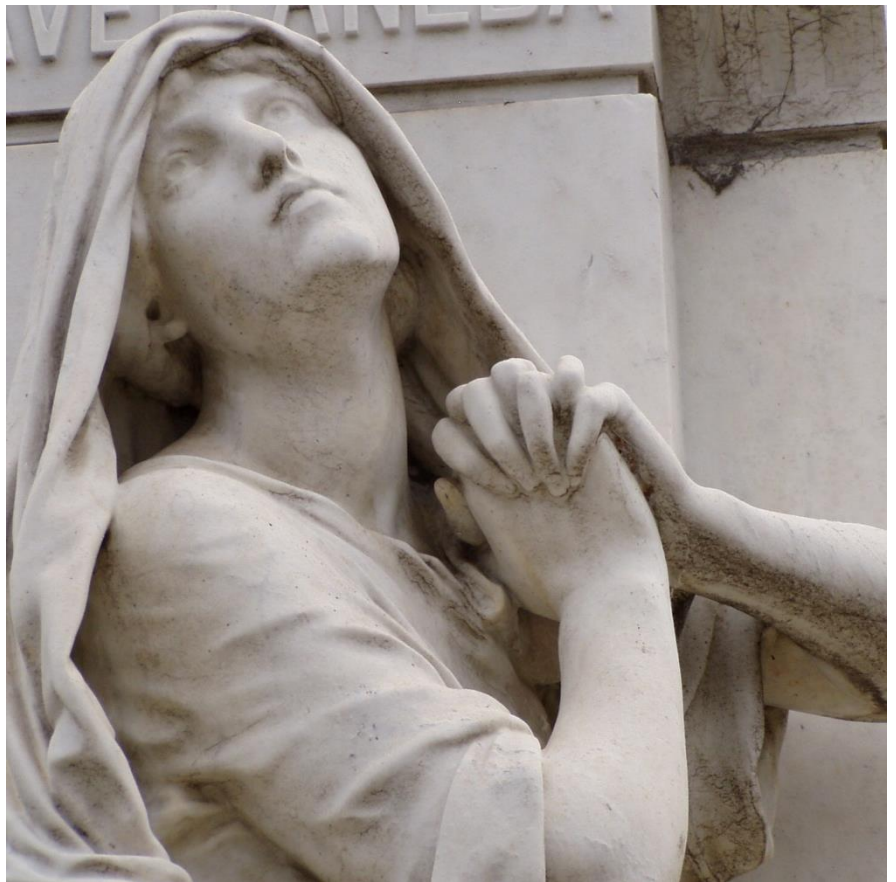
5. Hoeveel moeite mag het mij kosten om God écht te ontmoeten?

.....

(11) Gebedslessen van Hannah

In 1 Samuël 1-2 staat een bijzonder verhaal, waar we enkele geestelijke lessen uit kunnen trekken als het gaat om voorbede, en parallellen trekken naar de geestelijke situatie van ons land en onze tijd. Het is het verhaal van Hannah.

Eerst en vooral staat er over Hannah dat zij geen kinderen kon krijgen (v. 2). Ze was onvruchtbaar. Als ze Gods liefde en zegen moest afmeten aan haar zichtbare vrucht (met name kinderweelde), dan zou ze zich zeer weinig bemind hebben gevoeld. Waarschijnlijk voelde ze zich gepasseerd door God ("anderen worden gezegend, en ik?"), tweederangs, droog... Ze zag geen zegen of vrucht op haar leven.

Geestelijke onvruchtbaarheid is iets waar wij in westerse landen over kunnen meepraten: veel zaaien, weinig oogsten; droge grond; héél veel onkruid (*"de zorgen om het dagelijks bestaan en de verleiding van de rijkdom en hun verlangens naar allerlei andere dingen komen ertussen en verstikken het woord, zodat het zonder vrucht blijft"*, Markus 4:19); weinig interesse voor Gods bevrijdende evangelie, een verontrustende onverschilligheid; een land waar mensen niet alleen God niet kennen, maar waar veel tekenen erop wijzen dat velen Hem liever niet willen kennen; een land waar religie in de openbare sfeer taboe is... Het is niet moeilijk om ons ook te voelen gelijk Hannah: "waarom zijn de opwekkingen altijd elders?"

Hannahs 'mededingster', de 'wereldse' Pennina, kwetste haar daarmee diep (v. 6-7). De weg van wereldse mensen lijkt soms véél gemakkelijker dan die van christenen. Voor hen lijkt alles vanzelf te lopen, zonder tegenstand, strijd of kwellende vragen. Dit patroon zien we vaker in de Bijbel: de uitverkorene Jakob heeft een veel moeilijker leven dan zijn onverschillige broer Esau en moet 20 jaar vluchten uit zijn beloofde land; de uitverkorene Jozef gaat 13 jaar lang door het diepste dal van slavernij en gevangenis; de uitverkorene David is jaren in woestijnen op de vlucht voor de bezeten koning Saul... Ook christenen in ons land ervaren aan den lijve de spot, de minachting, de geestelijke verdrukking door de wereld. Men probeert ons aan te praten dat wij middeleeuws zijn en intolerant. We voelen ons vaak klein, marginaal, onbetekenend, zonder financiële of politieke middelen. De

christelijke waarden in ons land worden nog steeds verder in de hoek gedruimd. Het etiket 'sekte' is nog altijd niet verdwenen, en **dat kwetst ons, keer op keer.**

Het is soms moeilijk te begrijpen dat God zulke periodes lange tijd in ons leven laat voortduren, ondanks herhaaldelijke gebeden. Maar ook die periodes van onvruchtbaarheid of verdrukking hebben hun doel. Het is geen vergissing van God, geen onmacht van zijn kant, maar een voorbereidingsperiode. Ook het zwijgen van God is heel veelzeggend, en zijn wachten heeft een plaats in zijn opvoedingsplan. Het is zelfs een noodzakelijke periode om klaar te zijn voor de volgende fase. Het doet de honger groeien, de dorst, het smachten, de afhankelijkheid, het besef dat de oplossing écht van God alleen kan komen. Zolang we nog ergens denken dat we het, mits hardere inspanning, zelf ook nog kunnen, zijn we nog niet echt aan de voeten van het kruis aangekomen. Een woestijnperiode doet ons roepen tot God. Dit zien we ook bij de uitverkoren, geliefde, maar onvruchtbare Rachel, die in wanhoop tot Jakob riep: "*Geef me kinderen, of ik sterf*" (Genesis 30:1). Liet God ook Abraham niet met opzet wachten totdat elke menselijke oplossing gestorven was? Daardoor groeit ook de dankbaarheid en het ontzag voor God, omdat we veel beter de waarde van Gods genade gaan ontdekken. In de woestijn worden we heel dankbaar voor een beker water. Ook in ons land beseffen we dat elke bekering een groot wonder is, dat elke mens zeer kostbaar is voor God.

Het is niet gemakkelijk om in Gods zegen te blijven geloven als we jarenlang daar niets van zien. Maar als we dan toch volharden in geloof, verheugt dat Gods hart des te meer. Zulk geloof eert Hem bijzonder.

In die jaren groeide dus Hannahs **heilige wanhoop**. Maar **ze berustte niet** in de onvruchtbaarheid, ze raakte er niet aan gewend. Ze was niet fatalistisch. Ze had de hoop niet opgegeven. Op zeker ogenblik was Hannah het zo moe! Ze was aan het eind van al haar gepieker en getob, van alle rationaliseren. "*Diep bedroefd bad ze... in tranen*" (v. 10). Ze kon met haar verstand wel vele argumenten bedenken waarom er niets veranderde. Maar de excuses waren niet goed genoeg meer. Ook in ons land kunnen we wel tientallen historische, psychologische, sociologische, politieke, religieuze redenen vinden waarom het evangelie niet doorbreekt. En die argumenten kunnen soms ons geweten sussen. Als we de langdurige spanning van het verwachten en bidden niet volhouden, is het verleidelijk om het doel lager te stellen: "God zal wel een ander plan hebben". Laten ook wij a.u.b. niet gewend raken aan de kleinheid, en die goedpraten.

"Jubel, onvruchtbare vrouw, jij die nooit een kind hebt gebaard; breek uit in gejuich en gejubel, jij die geen weeën hebt gekend. Want - zegt de HEER -, de kinderen van deze verstoten vrouw zullen talrijker zijn dan die van de gehuwde". (Jesaja 54:1-2)

Hannah had ook een vrome uitleg kunnen bedenken ("God zal mij wel geestelijke kinderen geven", of iets dergelijks), maar niets daarvan. We zien een ferme, vastberaden Hannah, die 'business' gaat doen met God. "*Zij legde een gelofte af*" (v. 11) voor Gods aangezicht. Het was haar menens en ze meende elk woord wat ze zei: "*Schenk mij een zoon, dan schenk ik hem voor zijn hele leven aan u*" (v. 11). Wat een belofte! Hier was eindelijk, na vele weeën, een gebed geboren naar Gods hart. Hier had Hij jaren op

Bidden is: erkennen dat we met onze meest volhardende inspanningen, met onze briljantste ideeën en onze geniaalste strategieën, zonder Gods inspiratie, niet één millimeter kunnen toevoegen aan Gods werk.

gewacht: iemand die eens aan Zijn plannen dacht i.p.v. alleen aan de eigen plannetjes.

Hannahs gebed was een niveau hoger gekomen, **boven het zelfzuchtige uit**: ze was bereid haar vurig begeerde gebedsverhoring niet voor zichzelf te houden, maar terug aan God te offeren. Ze had de juiste houding gekregen doorheen jarenlang lijden en worstelen.

Ook wij mogen voor ons land de klacht van ons hart uitstorten. We mogen het beu zijn dat er nauwelijks vrucht is op ons zwoegen. We mogen er verbroken onder zijn hoe lauw dit volk reageert op Gods oneindige liefde. Totdat er ook in ons hart het moment aanbreekt dat we **onzelf toewijden en een plechtige gelofte doen**. Totdat ook onze gebeden uitgezuiverd worden van alle zelfzuchtige motieven waarom we wel opwekking en gemeentegroei willen. Zou God niet wachten op zulke mensen die zichzelf in de waagschaal leggen, die hun eigen lichamen als een *"levend, heilig, en God welgevallig offer"* (Romeinen 12:1) aanbieden?

Hannah bad werkelijk met haar ganse lichaam, liggend op de grond. Ze trok zich absoluut niets meer aan van wat mensen over haar mochten denken. De **vrees voor mensen smolt weg**. Haar bekommernis om het eigen imago lag op de grond uitgespreid. Ze maakte zich wel belachelijk, en ook de priester Eli dacht dat ze een dronken, laaggevallede vrouw was.

Toen sprak Eli, waarschijnlijk zonder het te beseffen, de profetische woorden dat God haar gebed verhoord had. En inderdaad, een jaar later had ze haar zoon. Dankzij de lange en pijnlijke wachttijd wist ze absoluut zeker dat dit kind een wonder van God was, dat het er, menselijk gesproken, nooit zou gekomen zijn. Zou het zo niet zijn met de opwekking in ons land? Zijn we al wanhopig genoeg? Of denken we nog altijd dat we het zelf wel kunnen, als we maar de juiste trucs, preekmethoden, gemeentemodellen en evangelisatietechnieken vinden? Vertrouwen we nog op mensen (humanisme) of zijn we al zover dat we ál onze hoop op God alleen stellen?

Later werd Samuël een man die het geestelijke klimaat van Israël veranderde. Hij luidde een nieuw tijdperk in, en bracht het volk terug tot God. Zijn leven (en de ganse **klimaatsverandering in Israël**) vond zijn oorsprong in het gebed van één wanhopige vrouw. Wie weet wat onze gebeden uitwerken!?

Is het toevallig dat ook de Hannah van het Nieuwe Testament een vrouw van gebed was? *"Ze was altijd in de tempel, waar ze God dag en nacht diende met vasten en bidden"* (Lukas 2:37). Ze had vasten als 'levensstijl'. Bidden en vasten waren blijkbaar haar voltijdse bediening, haar enige levensdoel. Wat een vrouw! Zulke mensen veranderen méér in de wereldgeschiedenis dan Romeinse keizers.

1. Als Jezus zegt: "Zalig zij die treuren...", behoor ik dan tot die groep mensen die treurt omdat Gods wil niet gebeurt om mij heen? Om welke dingen treur ik diep van binnen?

.....

2. Kan ik periodes van stilzwijgen van Gods kant zien als deel van de gebedsverhoring?

.....

3. Zijn mijn gebeden een wanhopig roepen tot God, of denk ik eigenlijk diep binnenin dat ik het zelf ook nog wel zou kunnen?

.....

4. Ben ik bereid mijn eigen behoeften en noden op Gods altaar te leggen en onder te schikken aan zijn prioriteiten?

.....

(12) Kind of knecht?

In onze huidige economie hebben ze al ontdekt dat het oude kapitalisme niet efficiënt werkt: een arbeider die zich een nummer voelt in een gigantisch bedrijf, een onpersoonlijk schakeltje in een geheel dat hij niet overziet, presteert niet goed: zijn motivatie is laag, zijn betrokkenheid is bijna onbestaande, zijn eigen creativiteit is nihil, hij heeft geen arbeidsvreugde, geen voldoening, geen fierheid in zijn werk. De moderne kapitalist heeft ontdekt dat een psychologische aanpak veel helpt om zijn winsten te verhogen: om de productiviteit op te drijven zal hij de werksfeer aangenamer maken door bijv. zachte muziek, verzorgde lokalen, ombudsdiensten, sociale diensten, goede voorzieningen enz. Maar ook door inspraak, overlegorganen, beheerraden verhoogt hij de betrokkenheid van zijn personeel. En sommige bedrijven maken hun werknemers tot medeaandeelhouders, zodat iedereen weet: "Als ik harder werk, werk ik niet alleen om mijn baas rijker te maken, maar ik word er ook zelf beter van. Dit bedrijf is ook een beetje van mij!"

Het maakt namelijk een heel groot verschil uit of je je baas ziet als een "*streng mens die maait waar hij niet gezaaid heeft*" (zoals de man met het ene talent in Mattheüs 25:24), of als een liefhebbende vader. Voor de eerste voel je een mengeling van angst en haat, voor de andere dankbaarheid en liefde. Voor de eerste ga je geen minuut langer werken dan noodzakelijk, voor de tweede wil je de voldoening proeven om je werk af te hebben vóór je naar huis gaat. Voor de eerste werk je alleen hard als hij in de buurt is, voor de tweede werk je even hard als hij een dagje weg is. Hoeveel aangenamer is het te werken voor een 'vaderlijk type' van baas dan voor een dictatortype! De sfeer op het werk bepaalt voor een groot deel of je 's morgens fluitend naar je werk gaat of niet.

In onze relatie tot God zijn er eigenlijk vier niveaus:

(1) We staan als **schepsel** tegenover de Schepper, in dezelfde verhouding als klei tegenover een pottenbakker (Romeinen 9:19-21): er is geen enkel recht op inspraak, en zelfs een gedachte van kritiek is al absoluut ongepast. Hij is in alles absoluut de meerdere.

(2) We worden ook vergeleken met een **slaaf** (knecht, dienaar) tegenover zijn Heer. Dit is al een heel niveau hoger, maar we blijven enkel uitvoerders: gehoorzaamheid is hier de meest gepaste houding. De heer is zijn slaaf geen

verantwoording of uitleg verschuldigd ("een slaaf weet niet wat zijn meester doet", Johannes 15:15)

(3) De Bijbel zegt ook dat we als **kind** tegenover God als Vader mogen staan. Dit is weer een héél stapje hoger: een kind heeft zeker nog een ondergeschikte positie en is gehoorzaamheid verschuldigd, maar heeft wel een unieke persoonlijke band, een 'bloedband' met zijn vader, en hij weet dat het omgekeerd ook zo is. Een slaaf kan je wegdoen als hij niet voldoende presteert, een kind nooit!

"Zijn vader zei tegen hem: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me, en alles wat van mij is, is van jou."
(Lucas 15:31)

(4) In Johannes 15:15 zegt Jezus iets wat zeker voor de toenmalige gezagsverhoudingen revolutionair was: "**Vrienden** noem Ik jullie, omdat ik alles wat ik van de Vader heb gehoord, aan jullie bekendgemaakt heb". Vrienden delen hun hart met elkaar, en dit geldt wederzijds. Een vriend commandeert je niet: je vraagt hem vriendelijk of hij iets voor je wil doen. En als die vriend vraagt waaróm, dan geef je hem uitleg. En als hij zegt: "OK, maar zou je dit niet beter zo aanpakken?", dan luister je open naar zijn mening en je geeft hem gelijk als hij een beter idee heeft.

Kortom: we zijn Gods schepselen en dienaren, maar Hij verkoos om met ons om te gaan als met kinderen, en nog meer: als vrienden. Want kinderen zijn ondergeschikt aan hun vader zolang ze klein zijn, maar ze blijven geen baby's: de vader is erop gericht dat ze groot en volwassen worden. God wil met ons omgaan zoals een Vader met volwassen kinderen die Hij bijna 'als gelijke' kan behandelen, en met wie Hij op vriendschappelijke wijze communiceert. Hij geeft ons wel degelijk **inspraak en medezeggenschap**. Onze God is geen dictatortype zoals Allah in de islam. Allah heeft geen zoon, zegt de Koran, en moslims zullen dus nooit weten wat het is om gráág, gemotiveerd en met liefde voor hun god te werken. De boodschap van de Bijbel is hierin absoluut uniek onder de wereldgodsdiensten.

Het maakt voor ons als christenen álle verschil uit of we God zien als een werkgever en een directeur, of als een Vader en Vriend. Werken we voor Hem uit angst of uit liefde? Uit plichtsbewustzijn of met vreugde? Is godsdienst een plicht of een voorrecht? Is bidden voor ons een activiteit of een relatie? Arbeid of ontspanning? Gebedjes opzeggen of je hart uitstorten? 'Moét' je vandaag nog bidden, of 'mág' je eindelijk gaan bidden?

Een mindere motivatie dan liefde is God niet waardig. Als een man boos tegen zijn vrouw uitroept: "De enige reden waarom ik nog bij jou blijf, is omdat ik het aan God beloofd heb en ik een christen ben", hoe moet zijn vrouw zich dan voelen? Dat er in haar zelf niets moois, aantrekkelijks of beminnenswaardig is? Zal zij blij zijn als hij uit plichtsbesef of economische overwegingen bij haar blijft? Zo ook heeft God het volste recht om zich beledigd te voelen als mensen Hem dienen uit plicht, uit gewoonte, uit traditie, uit angst, uit schuldgevoel. God is op Zich de meest boeiende Persoon in het heelal, de mooiste, aantrekkelijkste, en Hem dienen met tegenzin is vór beneden zijn niveau. Het eerste gebod is Hem lief te hebben, niet Hem te dienen (Markus 12:30)! Wie Hem leert kennen zoals Hij is, kan alleen maar verrukt zijn en sprakeloos van dankbaarheid dat we sowieso met Hem mogen omgaan.

Ook als we in ons gebed tegen Hem praten zoals een arbeider tegen een directeur, leven we nog ónder onze stand als koningskinderen. Een arbeider die bij zijn baas

moet komen, is gespannen, zenuwachtig, niet op zijn gemak: hij moet zich altijd beter voordoen dan hij is om zijn job niet te verliezen. Bidden zoals een kind tegenover zijn Vader is natuurlijk, ontspannen, open, verfrissend, rustgevend. Het is herbronning. Natuurlijk zullen we vanuit die relatie bij onze hemelse Vader ook al onze noden noemen, en voor veel andere mensen bidden. Maar éérs hoort de relatie. En we mogen weten dat we écht inspraak hebben, dat God hóórt en verhoort. Dat we betrokken zijn in zijn plannen en een onderdeel zijn van de uitvoering. Hij wil niets uitvoeren zónder ons. En we mogen weten dat we **medeaandeelhouders** zijn in zijn grote bedrijf: hoe meer 'winst' we hier op aarde maken, hoe groter zijn Koninkrijk, en hoe meer erfenis in de eeuwigheid. Maar ook al maken we geen winst, dan worden we toch niet ontslagen door de Baas, want een Vader ontslaat zijn kind niet als het slecht 'presteert'. Er is véél meer dan een 'economische' interesse. En we krijgen in 'Vaders bedrijf' ook veel ruimte voor eigen creatieve inbreng: werken voor Hem geeft veel arbeidsvoldoening.

Kortom: bidden vanuit een kind-relatie heeft een dubbel voordeel: het is veel vruchtbaarder en effectiever, maar is tegelijk veel leuker en geeft meer voldoening. De keuze is toch rap gemaakt, of niet?

1. Vind ik in mijn gebed de juiste balans tussen de "vreze des Heren" (een diep ontzag voor God) en de volle spontane vrijmoedigheid van een kind? Hel ik teveel over naar één van beide?

.....

2. Ben ik er diep in mijn hart van doordrongen dat ik Gods kind ben, onvoorwaardelijk aanvaard, en dat ik niets hoef te presteren, bewijzen of verdienen?

.....

3. Ben ik vrijmoedig genoeg om met God te spreken als met een vriend, wetende dat Hij echt met mijn mening rekening houdt?

.....

4. Is mijn diepste motivatie om God te dienen of te bidden, echt liefde? Of is het vermengd met angst, schuldgevoel, gewoonte, plichtsbesef...?

.....

5. Komt in mijn gebedsleven éérs de relatie (bij God zijn als zijn kind) en dan het werk (de noden)?

.....

(13) Daniël, de voorbidder

Daniël kunnen we betitelen als één van de 'geestelijke reuzen' in het Oude Testament (zo bevestigt ook Ezechiël 14:14). Eenzaam temidden van een vijandige en heidense omgeving, het paleis in Babylon, stond hij pal voor zijn geloof in God, als een rots in de branding. Hij weigerde zich te verontreinigen, zich aan te passen, te buigen voor andere goden, zelfs als een vuuroven of een leeuwenkuil de prijs hiervoor zou zijn. Zijn God stond voor hem ver boven de waarde van zijn eigen leven. Hij had dan ook een enorme geestelijke invloed, niet alleen bij de heidense koningen die hij diende, maar ook in vele latere generaties. Hij was een zout van zeldzame kracht.

In hoofdstuk 9 lezen we een indrukwekkend gebed van Daniël, en hierin vinden we enkele kenmerken van Daniël als voorbidder en enkele belangrijke principes voor krachtige voorbede die voor ons ook gelden.

1. Daniël las "*in de boeken*" (vers 2), en bestudeerde ze grondig. Zijn gebed was **gebaseerd op Gods Woord**, stond ermee in wisselwerking. Ook voor ons als bidders is het goed om te checken of al onze gebeden wel een bijbels fundament hebben. Dat geeft namelijk veel meer vrijmoedigheid en autoriteit. Goedbedoelde, maar 'zelfbedachte' gebeden zouden wel eens "*meer kunnen denken aan wat mensen willen dan aan wat God wil*" (Mattheüs 16:23).
2. Zo las Daniël in het boek Jeremia over Gods belofte dat na 70 jaar de ballingschap zou over zijn. Voor sommige mensen zou dit een aanleiding zijn om achterover te gaan leunen, en te zeggen: "Dat is fijn, ik ga eens zien of dat ook echt gebeurt". Maar Daniël besepte dat **een belofte** geen excuus is voor geestelijke luiheid, maar juist een **aanleiding om des te harder te bidden**. Hebreëen 6:12 spreekt over hen die "*dankzij hun standvastig geloof ontvangen hebben wat hun beloofd was*": iemand kan wel een belofte van God krijgen, maar als hij niet volhardt in geloof, kan hij zijn erfenis wel mislopen (zoals bijv. de Israëlieten door hun ongeloof het beloofde land misten in Numeri 14). We moeten een belofte zien als een schriftelijk bewijsstuk, een 'officieel document' waarmee een advocaat pleit bij de rechter: dit geeft veel vertrouwen en autoriteit.

3. Daniël *"gaf zich over aan gebed en smeekbeden, al vastend en rouwend"* (v. 3): dit was meer dan een gemiddeld of vrijblijvend gebed. De zaak greep hem diep aan: zijn **vasten en rouwen** toonde de ernst van zijn voornemen. Hij identificeerde zich met het lot van zijn volk. Zolang Israël ongelukkig was, kon hij niet gelukkig zijn.
4. In zijn gebed richtte hij eerst zijn oog op wie God is: *"Heer, grote en geduchte God, die zijn beloften nakomt en trouw is aan wie hem liefhebben en doen wat hij gebiedt..."* (v. 4). Hij begon niet de grootheid van het probleem te beschrijven, maar **de grootheid van God**. Hij prees God om één belangrijke eigenschap, die wij mensen héél hard nodig hebben, namelijk zijn trouw. Ook als wij ontrouw zijn, verbreekt God zijn trouw niet. We kunnen in ons gebed nooit genoeg beroep doen op **Gods trouw, goedheid, geduld, vergevingsgezindheid, genade, liefde...** Dit alles is en blijft onze enige pleitgrond: geen enkele verdienste van onze kant, maar alléén de genade van Gods kant. Gelukkig is die zo groot dat ze nooit opraakt. God is *"gaarne vergevend"* (Psalm 86:5)! Dat doet Hij veel liever dan te moeten veroordelen.
5. Onmiddellijk na het aanspreken van Gods trouw begon Daniël de eigen zonde uitvoerig te belijden: *"Wij hebben gezondigd en ons misdragen. Wij zijn slecht en opstandig geweest, wij zijn van uw geboden en regels afgeweken en wij hebben niet geluisterd naar uw dienaren, de profeten..."* Daniël zei hier op zes verschillende manieren hetzelfde (en in de rest van de tekst nog ongeveer elf keren): hij verbloemde de zonde niet, minimaliseerde haar niet, zocht geen verzachtende omstandigheden, stak niet de schuld op iets of iemand anders, hij nam de volle verantwoordelijkheid op zich (en op het volk Israël). Het was geen oppervlakkig sorry. Hij was doordrongen van de diepte van de schuld. 'Goddeloos handelen' (NBG-vertaling) wil zeggen: leven alsof er geen God is, alsof God onze daden niet ziet, zonder met Hem rekening te houden. Maken ook wij, christenen, ons niet regelmatig schuldig aan 'goddeloos leven'? Ook erkende Daniël dat God vele malen het volk kansen gegeven had om terug te keren door profeten te sturen en hen te waarschuwen, maar dat zij de waarschuwingen in de wind geslagen hebben. Ook als wij een zonde belijden, moeten we tegelijk onze hardnekkigheid belijden, onze ongezeglijkheid, het vele keren bedroeven van de Heilige Geest die tot ons geweten sprak, een stemmetje dat we (min of meer bewust) gesmoord hebben. Ook beseft Daniël: *"wij hebben tegen U gezondigd"*. Zonde is niet alleen een overtreden van regeltjes, maar ook telkens een 'krenken van God': we beledigen, negeren, kwetsen, ontgoochelen een Persoon die ons liefheeft, we keren Hem de rug toe, 'vergeten' met Hem rekening te houden. Van zonden belijden moet grondig werk gemaakt worden (zonder te vervallen in eindeloos gepeuter).
6. Daniël zag heel duidelijk dat alle recht, ook in de ellende van Israël, aan Gods kant stond en alle kwaad aan de kant van de mens. Hoe vaak zijn wij niet geneigd, als iets misloopt, om aan God de schuld te geven, om Hem iets te verwijten, bijv. dat Hij het probleem niet voorkomen heeft, of niet ingegrepen heeft. Ook al begrijpen we niet altijd Gods handelwijzen, in het geloof mogen

"Nader tot God, dan zal hij tot u naderen. Reinig uw handen, zondaars; zuiver uw hart, weifelaars. Weeklaag, wees treurig en laat uw tranen vloeien. Laat uw lachen veranderen in droefheid en uw vreugde in somberheid. Verneder u voor de Heer, dan zal hij u verheffen". (Jakobus 4:8-10)

we weten en belijden "dat God rechtvaardig is in alles wat hij doet" (v. 14), en 'per definitie' gelijk heeft. De problemen komen nooit van God, altijd door de ongehoorzaamheid van mensen (wijzelf of anderen). God had Israël duidelijk gewaarschuwd voor "de met een eed bekrachtigde vervloekingen die opgetekend staan in de wet van Mozes" (v. 11). Alle rampen die God voorspeld had in Deuteronomium 28 in het geval dat Israël niet zou luisteren, waren inderdaad werkelijkheid geworden. Het was diep tragisch en beschamend om dat te moeten erkennen. En ondanks dat alle plagen één voor één werkelijkheid werden, "hebben wij God niet vermurwd door ons te bekeren" (v. 13, NBG)! Het volk leerde geen lessen uit de tuchting van God! Vooraleer God de straf van de ballingschap gaf, heeft Hij al vele vele kansen gegeven; het niet zien van die kansen was reeds een teken van verregaande verblinding. De straf was dus méér dan verdiend. Ook de diepte van de miserie beseft Daniël: "in de hele wereld is nog niet gebeurd wat Jeruzalem is overkomen". Precies het volk dat het meeste kennis had van God, had zich zwaar bezondigd en erger gedaan dan andere volken! Hoe meer kennis we hebben van God, hoe meer verantwoordelijkheid om ernaar te leven (ook voor ons!).

7. Toch was dit alles geen reden voor Daniël om in een depressie te verzinken, maar hij pleitte "dat God Jeruzalem zou bevrijden van zijn hevige toorn" (v. 16). Want hij bleef geloven dat Gods goedheid en genade véél groter was dan al het opgestapelde kwaad van zijn volk. Daniël **pleitte vurig, smeekte, drong aan, herhaalde**: "Geef, mijn God, gehoor aan ons en luister naar ons; open uw ogen en zie... Heer, luister naar ons! Heer, vergeef ons! Heer, verhoor ons gebed! Wacht niet langer en grijp in, mijn God..." (v. 18-19).
8. In zijn smekingen kwam telkens duidelijk **de pleitgrond** naar voren: "omwille van uzelf. Niet omdat wij rechtvaardig zouden hebben gehandeld... maar omdat uw barmhartigheid groot is... ook omwille van uzelf, want uw naam is verbonden aan uw stad en aan uw volk". Daniël wist dat hij niet kon pleiten bij God op grond van het feit dat de Israëlieten nu plots allemaal zich bekeerd hadden en totaal veranderd waren. Hij kon zich alleen beroepen op Gods trouw, maar ook op zijn heilige naam, die Hij wil eren doorheen mensen.
9. Terwijl Daniël nog bad en smeekte, verscheen de engel Gabriël hem, die zei: "Er is een woord uitgegaan toen je je smeekbede begon en ik ben gekomen om het over te brengen" (v. 23). In antwoord op onze woorden **spreekt God zelf een woord**: Hij geeft een bevel in de hemelse gewesten, Hij vaardigt een decreet uit zoals een koning dat doet, Hij stuurt zijn dienaren en engelen om in te grijpen. Zullen wij ook bidden dat God zulke decreten mag uitvaardigen over ons land en volk?
10. Er is een reden **waarom Daniëls gebed zoveel effect had**, meer bereikte dan andermans gebed: "want je bent zeer geliefd". Door zijn trouw gebed, driemaal per dag, door zijn gedisciplineerd vasten, door zijn toewijding, radicaliteit en offerbereidheid, had hij bij God een niveau van intimiteit bereikt dat weinigen bereiken: hij behoorde tot degenen die dicht bij Gods troon staan, "vertrouwd in heel zijn huis" (zoals van Mozes gezegd wordt, Numeri 12:7). Zulke bidders vinden meer weerklank bij God, wat ook Jakobus 5:16 bedoelt met "het gebed van een rechtvaardige".

11. Uiteindelijk kreeg Daniël van God een hele **openbaring over de toekomst** (v. 24-27). "Zonder openbaring verwildert het volk" (Spreuken 29:18), want dan heeft het geen richting. Openbaring geeft richting aan ons gebed, het spreekt over Gods timing (70 weken...) in de wereldgeschiedenis, Gods eeuwige plan dat ver uitstijgt boven de politieke geschiedenis van koningen en regeringen. De openbaring spreekt o.a. over een "eeuwige gerechtigheid", over "het allerheiligste dat gewijd wordt" (de Messias). Bidders krijgen van God bovennatuurlijke openbaring, richting i.v.m. Gods visie op de toekomst en kunnen daardoor de loop van de wereldgeschiedenis meer bepalen dan koningen of presidenten! Zij hebben de langste arm!

Mogen er in ons land meer Daniëls opstaan, gedisciplineerd op de knieën gaan, radicaal en toegewijd zijn in hun persoonlijk leven, nederig en verbroken de 'goddeloosheid' van het land (en van zichzelf) belijden, vrijmoedig tot Gods troon naderen en Hem herinneren aan zijn alles overtreffende trouw, vurig pleiten op grond van Gods eigen beloften, aan Gods mond een bevrijdend woord 'ontfutselen', een bovennatuurlijke, profetische openbaring, en zo de toekomst van een land en van de wereld veranderen! Wie van ons neemt de uitdaging aan?

1. In welke mate zijn onze gebeden gebaseerd op Gods Woord en beloften?

.....

2. Hoe persoonlijk voelen we ons verbonden met onze gebedsnoden?

.....

3. Hoe open, eerlijk en ernstig zijn we in het belijden van onze zonden en tekortkomingen?

.....

4. Stellen we ons in ons gebed vaak op tegen (tegenover) God, of bidden we met Hem méé?

.....

5. Als we God een vraag stellen, hoe ernstig verwachten we een antwoord?

.....

6. Wat doen we van onze kant om dichter bij God te gaan leven, zodat onze gebeden meer verhoord worden?

.....

7. Gebruiken wij onze lange arm in de hemel om mee de wereldgeschiedenis (of: onze kleine geschiedenis) te bepalen?

.....

(14) Een lastige weduwe

Ken jij in je omgeving ook van die 'lastige' mensen, die constant met hun probleem komen aandringen, gelegen of ongelegen? Ze komen soms zonder te vragen of het past, dringen in je privé-tijd binnen en voelen niet aan dat ze over je grenzen gaan. Lastig om goed mee om te gaan, vind je niet?

Toch noemt Jezus zo'n vrouw in een gelijkenis en Hij prijst haar! Er zijn dus bepaalde situaties waar zoiets kan, mag, en misschien zelfs moet! Er is namelijk één Persoon die daartegen kan, die genoeg geduld heeft, ja, die het zelfs hoopt!

Het gaat natuurlijk over de gelijkenis van **de onrechtvaardige rechter** in Lukas 18: 1-8. Er zitten een aantal opvallende elementen in dit verhaal.

Eerst en vooral de figuur van de rechter: "*Hij bekommerde zich niet om God en stoorde zich aan geen mens*". Met andere woorden: hij is gewetenloos, gevoelloos, respectloos, asociaal tot en met... iemand

met een olifantshuid. Niemand of niets kan hem raken. Hij kent geen hogere waarden, geen hogere macht in zijn leven (die hem zou mogen aanspreken of corrigeren) en geeft geen zier om een ander: hij kent geen medeleven of angst voor mensen. Een bikkelaar. Een ramp voor de ganse stad.

De weduwe daartegenover is het toonbeeld van zwakheid. Sowieso al omdat ze een vrouw is. Ze is ook zwak door verdriet en het altijd-alleen-staan-voor-alles. Een ideale prooi voor uitbuiters. Ze heeft geen fysieke macht, geen politieke macht, geen intellectuele macht, geen juridische macht... Ze heeft maar **één wapen** meer: **haar stem**, haar smeken, haar aandringen. Maar dat ene wapen wat ze heeft, gebruikt ze ook ongelooflijk efficiënt. Ze bestookt de rechter, dringt aan met haar probleem, gelegen of ongelegen, zonder te vragen of het past... en ze behaalt resultaat!

Het enige wat de onbewogen en onbeweegbare rechter uiteindelijk doet bewegen is puur eigenbelang: de weduwe "*bezorgt hem last*" en zij is zo opdringerig dat hij vreest "*dat zij hem tenslotte nog zou aanvliegen*" (NBG: "*in het gezicht komen slaan*"). Uiteindelijk spreekt hij recht, gewoon om van haar gezaag af te zijn. Er zit niets nobels of hogers achter. Geen kwestie van rechtvaardigheidsgevoel of verantwoordelijkheidsgevoel. Maar het einde is wel: de weduwe krijgt haar recht! Zélf bij zulk een hardvochtig man, iemand op wie niemand vat kon krijgen, als het ware zelfs God niet. Ze kreeg hem klein, alleen door het wapen van haar smeken en volhouden!

De uitleg van Jezus komt erachteraan. Als zelfs deze onbewogen rechter uiteindelijk te bewegen valt, hoe zou het dan met God zijn? Er zijn **vijf grote verschillpunten**.

(1) Ten eerste is God in het geheel niet onbewogen, integendeel, Hij is de meest bewogen Persoon van het heelal.

(2) God is ook niet onrechtvaardig: Hij wordt meer kwaad dan wie dan ook over het onrecht dat Hij ziet gebeuren. Hij is de rechtvaardigheid zelve en heeft niets liever dan dat het recht hersteld wordt. Als allerhoogste Rechter is het zijn 'job', zijn 'specialiteit', zijn grootste hartsverlangen om recht te verschaffen.

(3) Een aardse rechter kan slechts zeer beperkt een situatie beoordelen en heeft ook beperkte bevoegdheid en macht om het recht te herstellen, maar onze Rechter is volmaakt in zijn oordeel en almachtig in de uitvoering ervan.

(4) Wij, mensen, zijn in Gods ogen geen 'lastige klanten', 'vervelende zeurpieten', maar we zijn zijn 'uitverkorenen', zijn 'favorietjes', zijn lievelingetjes. Hij zal niet 'met tegenzin' naar ons luisteren, of ons verhoren om van ons gezaag af te zijn, maar Hij is een God die graag zegent en uitdeelt.

(5) God is geen Rechter die altijd maar uitstelt, op de lange baan schuift. Hij zal 'spoedig' recht verschaffen. Wat Hem betreft zal het geen minuut langer duren dan nodig is. Als een gebedsverhoring uitblijft is daar altijd een goede reden voor, nooit een slechte. Tenzij het aan ons ligt. Want deze God die graag gestoord wordt, die zelf vraagt dat men Hem "geen rust gunt" (Jesaja 62:6), die graag van dat soort mensen heeft dat zich vastbijt in een zaak, is vaak **teleurgesteld dat er niet méér van die lastige weduwen zijn**. Waarom zijn er niet méér mensen die zó bezorgd zijn om 'het recht' dat ze "dag én nacht tot Hem roepen"?

We moeten niet vergeten dat een rechter pas in actie kan schieten als er eerst een klacht wordt ingediend! Als iemand beroofd en verdrukt wordt, maar hij durft geen klacht indienen, staat de rechter machteloos. God heeft zich beperkt en afhankelijk gemaakt van onze gebeden en gehoorzaamheid! Als wij onze gebeden niet tot Hem laten opstijgen, kan Hij zijn zegeningen niet over ons laten regenen. God is niet beperkt, maar wij kunnen Hem beperken, door bijv. niet te bidden.

Jezus besluit zijn gelijkenis dan ook met de indringende vraag: "Maar als de Menszoon komt, zal hij dan **geloof** vinden op aarde?"

1. Hoe volhardend ben ik in mijn roepen tot God?

.....

2. Welke noden drukken zo zwaar op mijn hart dat ik er dag en nacht voor tot God zou roepen?

.....

3. Als ik een onrechtvaardige situatie zie, haal ik mijn schouders op, of dien ik een klacht in bij de hoogste Rechter?

.....

4. Is er soms nog een stemmetje in mij dat zegt dat ik God niet teveel mag storen?

.....

(15) Het hoogste gerechtshof

In de moderne West-Europese landen bestaat een **indrukwekkend rechtsapparaat**, dat tot doel heeft om recht te garanderen voor elke burger, van de grootste tot de kleinste, van de rijkste tot de armste. Een dakloze kan een rechtsgeding winnen tegen een miljardair, en als de koning te snel rijdt, moet hij ook een boete betalen. Dat het in de praktijk niet altijd zo werkt weten we allemaal, maar de bedoeling is toch prachtig, niet?

Om deze rechten te garanderen heeft de wetgever een enorme reeks mogelijkheden voorzien. Voor onderlinge geschillen en kleine zaken ga je naar het vredege-recht. Voor lichte misdrijven ga je naar de correctionele rechtbank, voor zwaardere naar het Hof van Assisen. Nu heeft de wetgever er al rekening mee gehouden dat het gerecht zich kan vergissen, en heeft hij de mogelijkheid voorzien om in beroep te gaan bij het Hof van Beroep. Geweldig, hé? Heb je daarna nog steeds de overtuiging dat je onrechtvaardig behandeld bent, dan kan je naar het Hof van Cassatie gaan, tenminste als je kan aantonen dat een bepaalde procedurefout gemaakt werd. Daarbuiten zijn er nog andere gerechtsinstanties, zoals de Raad van State: daar kan je naartoe als je bijv. tegen een beslissing van een minister wil ingaan die jou benadeelt of discrimineert. Ongelooflijk, hé, dat je als privé-burger het tegen een minister, of tegen je eigen regering kan winnen? Voorts is er nog het Arbitragehof, dat uitspraak doet tussen de landsdelen en erop toekijkt of de grondwet niet geschonden wordt. En op Europees vlak is er het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg, waar je een klacht kan indienen als één van je fundamentele rechten geschonden worden. En aan de top heb je het Internationaal Gerechtshof in Den Haag. Ben jij niet onder de indruk van de macht die wij als burgers hebben?

Maar als christenen kunnen wij nog een stap hoger springen. Wij hebben allemaal directe en onbeperkte toegang tot het **Hemelse Gerechtshof**, tot de Opperste Rechter van het Heelal. Hij is namelijk een persoonlijke kennis van ons, zeg maar: een vriend, in feite zelfs familie. En zijn Zoon, de topadvocaat, die dag en nacht voor ons pleit (Hebreeën 7:25), is als een grote broer voor ons. Beseften wij als christenen maar meer welke enorme macht tot onze beschikking staat, we zouden er niet zo zuinigjes gebruik van maken of er niet zo slordig en nonchalant mee omspringen.

Want hoe gaat het vaak in het dagelijkse leven? Stel dat er bij jou op klaarlichte dag, terwijl je thuis bent, een inbreker zou komen en op een brutale manier je kostbare spullen en dierbare familiestukken roven, zou je dan jammerend toekijken, en vol zelfbeklag in de zetel zakken? Zou je niet boos worden om dit agressieve onrecht, alles doen wat je kan om hem te stoppen, of (indien hij gewapend is en je machteloos staat) achteraf naar de politie stappen, een aanklacht indienen en van harte hopen dat hij gevat wordt? Hoogstwaarschijnlijk wel.

Geestelijk is het echter vaak anders: we worden bijna dagelijks **uitgeplunderd, beroofd en bestolen** (Jesaja 42:22), en laten ons hoofd hangen alsof er niets tegen te doen is. We laten zo vaak onze vreugde stelen, ons geloof, onze vrede, onze vrijmoedigheid, onze vrijheid, onze beloften en profetieën, onze lichamelijke en psychische gezondheid, onze tijd, onze relaties en vriendschappen, onze eenheid in de gemeente, onze pasbekeerden, onze tieners en jeugd, onze gebedstijden, onze geestelijke erfenis... en dienen niet eens een aanklacht in. Het gebeurt onder onze ogen en we staan er futloos en beschaamd op te kijken. Normaal dat de dief hierdoor enorm bemoedigd is en de volgende keer nog brutaler doorgaat!

Waarom laten wij ons beroven door iemand die in feite veel zwakker is dan wij en die wij gemakkelijk zouden kunnen wegjagen? Omdat we ons laten misleiden door zijn intimidatie en mooipraterij: de dief doet alsof hij een vriend aan huis is, alsof hij ons wil helpen en het goede met ons voorheeft. Als we groeien in ons christenleven leren we hem te doorzien, weerstand te bieden en hem te verdrijven. Maar als we eerlijk moeten bekennen dat we een bepaalde vijand (nog) niet aankunnen en nederlagen incasseren, betekent dit toch niet dat we totaal weerloos zijn. Dan is het ogenblik gekomen om **een aanklacht in te dienen** bij de 'politie'. En reken maar dat de rechtvaardige Rechter die niet seponeert. Elke rechter zou woedend zijn als er bij zijn eigen kind zulke inbraak was gebeurd en er een zeer ernstige zaak van maken, tot op het bot gaan!

Soms hebben we wat meer heilige woede en verontwaardiging nodig! Wat meer haar op onze geestelijke tanden. Riepen we maar wat meer tot onze Advocaat of onze Rechter. Dienden we maar wat vaker aanklachten in. "**Doe mij recht, o God, en voer mijn rechtsgeding**" (Psalm 43:1, NBG). "*Voer mijn rechtsgeding en verlos mij*" (Ps 119:154, NBG). "*Hoor, Here, naar een rechtvaardige zaak*" (Ps 17:1). "*U leg ik mijn (rechts)zaak voor*" (Jeremia 11:20). "*U hebt het gezien, HEER, zwijg dan niet, mijn Heer, houd u niet ver van mij. Verhef u, ontwaak, mijn God en mijn Heer, verdedig mij, vecht voor mijn zaak*" (Ps 35:22-23). "*... tot hij voor mij heeft gepleit, mij recht heeft verschaft. Hij zal me naar het licht voeren en ik zal zijn gerechtigheid aanschouwen*" (Micha 7:9). Het is heel bijbels om op God beroep te doen om ons recht te krijgen.

Bidden is één van de meest democratische dingen ter wereld! Iederéén, geletterd of ongeletterd, gehandicapt of gezond, arm of rijk, kan hierdoor toegang krijgen tot het machtscentrum van het heelal en een enorme invloed uitoefenen.

Als wij Gods kinderen zijn, hebben wij **een indrukwekkende reeks 'rechten'** en voorrechten. Ik noem er enkele: "*stromen van levend water zullen uit je binnenste vloeien*" (Joh 7:38), "*een vrede die alle verstand te boven gaat*" (Fil 4:7), onbeperkte gebedsverhoring (Joh 14:13), leiding van de Heilige Geest (Joh 16:13), "*nooit meer in de duisternis wandelen*" (Joh 8:12), wijsheid (Jakobus 1:5), "*leven en overvloed*" (Joh 10:10), alle vruchten van de Geest (Gal 5:22), zijn tegenwoordigheid (Matt. 28:20), overwinning over ziekte en autoriteit over alle machten van

de duisternis (Markus 16:17-18), grotere wonderen dan Jezus zelf (Joh 14:12) enz.

Als je dus constateert dat je uitgedroogd, onrustig, verward, radeloos, eenzaam, ziek bent en voortdurend de nederlaag lijdt, dan moet je zeggen: "Heer, dit is niet het soort leven dat U voor mij bedoeld hebt. Ik leef *vé*r onder mijn stand als koningskind. Ik heb mij, tot mijn beschaming, laten beroven. Maar nu ga ik weer op mijn voeten staan en kom mijn beloofde erfdeel opvragen." Zulk soort gebed behaagt God. Met zulke mensen kan Hij 'zaken doen'.

Laten we tot God roépen om recht tegenover **onze 'onderdrukkers'**, geestelijke machten die illegaal infiltreren en door leugen, manipulatie, intimidatie en groot-spraak zich gedragen alsof de wereld van hen is. Deze agressieve verdrukkers zijn bijvoorbeeld: machten van depressie, negativiteit, ongelof, stress, moeheid, zwakheid, materialisme, humanisme, onreinheid, begeerte... Deze machten hebben enkel tot doel om mensen vast te zetten, gevangen te maken, in een verslaving te brengen. Het is fundamenteel onrechtvaardig en wraakroepend hoe de satan de aarde heeft ingepalmd met zijn achterbakse strategieën, halve waarheden, verdraaiingen, rookgordijnen en imitaties. Het móét ons boos en opstandig maken om te zien hoe hij onze geliefden in zijn klauwen meeneemt, en de meerderheid van de mensheid verdwaasd achter hem aanloopt (zoals bij de rattenvanger van Hamelen). Waarom zijn er dan zo weinig mensen die verontwaardigd roepen: "*Geef terug!*" (Jesaja 42:22)? Op het aardse vlak zijn leugen, bedrog, misleidende reclame, schriftvervalsing, plagiaat en illegaal kopiëren toch verboden en strafbaar!? Mogen wij dan niet, op geestelijk vlak, vanuit het diepst van ons hart protesteren tegen deze systematische, manifeste en schaamteloze ongerechtigheid? Zouden wij niet massaal en onophoudelijk petitie indienen tegen deze gang van zaken?

Het oordeel over de duistere machten staat absoluut vast bij het eind der tijden, maar dit betekent niet dat wij deze plunderingen in tussentijd op aarde maar weerloos moeten ondergaan. Hier geldt geen pacifisme en verdraagzaamheid. Maar **de Rechter kan pas in actie schieten als wij een klacht indienen!** Gebed is soms zulke klacht indienen bij de Allerhoogste, zowel voor onszelf als voor onze medemens. "Heer God, het kán toch niet dat satan ons volk zo massaal misleidt en bedriegt! Hij is een dief, een terrorist, een seriemoordenaar, een volksmisleider, een tiran, hij heeft dit volk geestelijk misbruikt en onteerd. Ons land behoort U alleen toe! Kom a.u.b. dringend en herstel dit onrecht." Berust niet langer in alle ellende, onderdrukking, plundering, ontmoediging. Raak er niet aan gewend. Roep tot God om je réchten!

Spring hierbij gerust over alle aardse rechtbanken heen (Vrederegerecht, Correctionele Rechtbank, Hof van Beroep, Hof van Cassatie, Raad van State, Europees Hof te Straatsburg...), en stap ineens naar de Allerhoogste: je hebt onmiddellijk een persoonlijk onderhoud met de Rechter zelf.

God is en blijft een God van recht en gerechtigheid! Uiteindelijk zal, zonder de minste twijfel, het recht glansrijk zegevieren. Hij belooft: "*Ik zal afrekenen met je verdrukkers*" (Zefanja 3:19). Jezus zelf belooft: "*Zal God dan niet zeker recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot hem roepen? Of laat hij hen wachten? Ik zeg jullie dat hij hun spoedig recht zal verschaffen.*" (Lukas 18:7-8).

1. Ben jij, op geestelijk vlak, eerder een vluchter of een vechter?

.....

2. Heb jij de neiging om te berusten in geestelijk onrecht om je heen, of ga je ertegen op de bres staan?

.....

3. Ga jij helemaal voor al je geestelijke rechten en beloften, of ben je al snel tevreden met een deel(tje) ervan?

.....

(16) Het advies van een miljoen

In één van onze vorige Belgische regeringen was er een minister die professor economie was. Een bepaalde grote bank vroeg hem éénmaal per jaar een advies en betaalde hem hiervoor 1.000.000 BEF. Veel geld voor één advies, zou je niet zeggen? Maar die bank was niet

gek, want ze wisten dat dat ene advies hun vele miljoenen winst kon opleveren. De minister was namelijk een expert, hij had relaties en kennis van zaken die andere mensen niet hadden.

Hetzelfde geldt voor advocaten: voor een **topadvocaat** met naam betaal je ongehoorde bedragen. Toch betalen sommige mensen of bedrijven dit graag, want als de advocaat de zaak wint, sparen ze hiermee het veelvoud van de advocatenkosten uit. "**Goede raad is duur**", zegt een oud spreekwoord, en dat geldt in deze gevallen letterlijk.

We hebben in ons leven allemaal momenten dat we héél veel geld zouden geven voor goede raad, dat we er veel om zouden geven om één betrouwbaar en wijs persoon te kennen die verstand van zaken heeft, belangeloos is en het goede met ons voorheeft. Zo'n man zou toch zijn gewicht in goud waard zijn, of niet?

De vraag is natuurlijk of en hoe we zulk persoon zoéken. Hoeveel moeite hebben we ervoor over om goede raad te zoeken? Hoe ver zouden we met de auto rijden om eens echt met zo iemand door te praten tot op de bodem? Hoeveel tijd hebben we ervoor over? En ook: hoe eerlijk zouden we ermee omgaan als het advies niet zo aangenaam zou zijn voor ons? Als we ernstig ziek zijn of pijn hebben, zijn we bereid enkele dagen in het ziekenhuis in observatie te liggen voor het advies van de specialist, want onze gezondheid is ons veel (tijd en geld) waard. Maar wat als het gaat om onze gééstelijke gezondheid?

Want God heeft natuurlijk allang voorzien in alles wat we nodig hebben. De belofte van zijn kant ontbreekt niet. De Heilige Geest wordt regelmatig aangeduid als '**Parakleet**' (in de NBG vertaald met 'Trooster', in de NBV met 'pleitbezorger'): dit Griekse woord betekent letterlijk 'erbij geroepen', en dat is letterlijk hetzelfde als het Latijnse woord 'advocaat'. Hij is dus inderdaad een Advocaat, een Helper, een Raadsman, die ons voortdurend zal

Velen denken: waarom zou ik aan God vragen wat ik ook zelf kan? Een bidder denkt: waarom zou ik zélf doen wat ik aan God kan vragen om te doen wat Hij véél beter kan dan ik???

leiden, de toekomst verkondigen, alles leren en te binnen brengen (Johannes 14:26, 16:13). En Hij staat altijd klaar. Aan zijn kennis, ervaring en competentie mogen we niet twijfelen. **Zijn advies is onbetaalbaar.** Als we het volgen zal het vele malen winst en zegen opleveren.

Toch gek dat mensen met een kapotte wasmachine onmiddellijk naar de elektricien gaan, maar een kapotte huwelijksrelatie maar laten aanmodderen? Dat we voor financiële raad naar een financieel adviseur gaan, maar voor geestelijke raad naar niemand? Als onze auto niet rijdt, roepen we de garagist, maar als ons gebedsleven niet bolt, laten we het maar zo? Of knoeien we er zelf maar wat aan? Als het oliepeil van onze motor te laag is, vullen we het onmiddellijk aan (dat zou anders een bom geld kosten), maar als ons geestelijk oliepeil laag staat, wachten we weken of maanden?

Als we op een kruispunt in ons leven staan met een keuze waarvan we de gevolgen niet kunnen overzien, hoeveel belang hechten we aan het advies van de grote Baas? Hoeveel moeite hebben we ervoor over? Hoelang kunnen we soms wáchten in gebed?

Maar zou zijn advies niet vele malen méér zegen opleveren? Zou de gebedstijd niet een investering kunnen zijn die 30-, 60-, en 100-voudig opbrengt? De tijd die we in gebed besteden, sparen we achteraf veelvuldig uit doordat we ze niet moeten besteden aan het oplossen van de problemen.

Gods wil is niet dat we in het halfduister rondtasten, constant struikelen en onze bestemming missen. Hij wil ons het allerbeste geven. Hij geeft ons voor de reis niet alleen een landkaart mee (de Bijbel), maar ook een gids (de Heilige Geest). Het is toch maar elementaire beleefdheid tegenover de Schepper dat we ernstig zijn advies zoeken? Het is niets anders dan gezond verstand. En nog op de koop toe: zijn advies is helemaal en onbeperkt gratis! Vlug doen!

1. Heb jij de gewoonte om grote en kleine beslissingen in gebed bij God te brengen?

.....

2. Hoeveel moeite en tijd heb jij ervoor over om Gods advies te horen?

.....

(17) Een volmaakt gebed

Mozes bidt in Exodus 33:13 een kort gebed waar we makkelijk overheen zouden lezen zonder dat het ons zou opvallen. Maar als we er even bij blijven stilstaan, blijkt het in al zijn eenvoud en diepgang een volmaakt gebed te zijn. Hier komt het:

“Nu dan, indien ik genade gevonden heb in uw ogen, maak mij toch Uw wegen bekend, zodat ik U ken, opdat ik genade vind in uw ogen” (NBG). Laten we elk van deze vier zinsdelen eens onder de loep nemen.

Mozes, de grote Mozes, de grootste godsmann uit het Oude Testament, die God heeft horen spreken vanuit de braamstruik, die Gods kracht doorheen zijn handen en zijn stok heeft zien werken op de meest bovennatuurlijke wijze, die Gods heerlijkheid en kracht heeft gezien op de Sinaï, die persoonlijk de Tien Geboden van God heeft ontvangen, die 40 dagen in Gods heerlijkheid was op de berg en met God sprak van aangezicht tot aangezicht... deze Mozes begint zijn gebed met een supernederig **“als ik genade gevonden heb in uw ogen”**. Als er iemand zeker kon zijn van Gods genade, als er iemand zou kunnen beginnen ‘roemen op zijn vlees’, als er iemand zelfverzekerd kon rondlopen met een air van “ik ben hier de grote godsmann”, als er iemand kon pochen dat hij een superrelatie met God had, dan was het Mozes wel. Was zijn gebed dan een soort valse bescheidenheid? In het geheel niet. Precies deze Mozes beseftte héél goed dat het allemaal genade was. En dat wij als mensen, zelfs als grote godsmannen, elk uur van de dag, nee, elke minuut, elke seconde afhankelijk zijn van Gods genade. Dat we Hem mógen kennen, tot Hem mogen spreken, met Hem mogen leven... het blijft een adembenemend voorrecht. Als we Gods heiligheid en majesteit zouden beseffen, zouden we bezwijmen bij het idee dat we zelfs voor zijn aangezicht mogen kómen. Op geen enkel moment in ons christenleven wordt dit een verdienste, gewoonte of verworven recht. Wanneer een christen of man Gods dit fundament van genade zou verlaten, zou hij jammerlijk van de stevige rots in een ravijn duikelen. Hoe

groot iemands bediening ook is, in welke schijnwerpers hij ook mag staan, al zijn gaven, talenten, bediening en zalving zijn enkel gekregen en dus genade.

Ook de grote Paulus, waarschijnlijk de krachtigste bediening uit het Nieuwe Testament, was hiervan diep doordrongen: in 1 Korinthe 15:9: noemt hij zichzelf "*de geringste der apostelen, niet waard een apostel te heten*" en in Galaten 6:14 stelt hij duidelijk dat hij in niets van zijn vlees (zijn eigen, natuurlijke prestaties) wil roemen, maar alleen in Jezus Christus zelf.

Nadat Mozes dus op deze onderdanige, ontzagvolle wijze God heeft benaderd, wat vraagt hij dan van God? Om "**Gods wegen te leren kennen**"! Ook dit is opmerkelijk: hij had al de Tien Geboden gekregen, was 40 dagen in Gods tegenwoordigheid geweest, hij hoorde God spreken "*van mond tot mond, duidelijk en niet in raadselen*" (Numeri 12:8)... Als er iemand was die Gods wegen kende, was het toch wel die Mozes, zeker! Wij, christenen, hebben toch maar vaak het gevoel dat wij in het halfduister rondtasten naar Gods wil, en ons regelmatig vergissen, dat we met ons hoofd regelmatig tegen de muur botsen, en soms in onze eigenzinnigheid tegen God zelf botsen. En ondanks dat Mozes zo 'uit de eerste hand' Gods wetten en wil kende, was het zijn eerste gebed om Gods wegen te mogen kennen. Wat een honger had hij ernaar om Gods wegen nóg beter te kennen, Gods handelwijzen, zijn denkwijzen! "God, hoe zou U hier reageren? Hoe voelt U hierover? Wat is Uw perspectief op deze zaak...?" Wat een passie om toch maar niets van Gods kleinste wenken te missen, om maar geen millimeter van Gods heerlijke wegen af te wijken... Ook Mozes beseftte hoe snel het gebeurt dat ons eigen denken en voelen wel zal 'invullen' wat God volgens ons zou moeten doen.

Gods wegen zijn oneindig veel hoger dan onze wegen... en we zouden in ons leven ook véél effectiever zijn wanneer we even passioneel en nederig als Mozes zouden bidden om Gods wegen te mogen kennen. Het is namelijk ook een groot voorrecht als God ons zijn wegen toont om erop te wandelen. Dat doet Hij waarschijnlijk ook alleen aan mensen waarvan Hij ziet dat ze deze wegen willen bewandelen. Weten dat we in Gods wil wandelen geeft de allerdiepste vrede, vervulling, vertrouwen, verbondenheid.

En dan de volgende zin van Mozes' gebed. Je zou kunnen verwachten dat Mozes zou zeggen: "opdat ik nog meer wonderen kan doen, nog beter uw volk kan leiden, meer overwinningen behalen, effectiever zijn in mijn bediening..." Maar nee, het doel van het kennen van Gods wegen is: "**opdat ik U ken**". Niet de actie, het werk, het resultaat, de prestaties... zijn het doel, maar het kennen van God zelf. Mozes viel niet in de val van het activisme, het jachtig werk voor zoveel mogelijk zichtbaar en meetbaar resultaat, waar velen vandaag in vallen, de talrijke werken en prestaties die wij doen voor het oog van de mensen, of om onszelf een nuttig gevoel te geven...

Het kennen van God is 'de max': hiervoor zijn we geschapen, dit is Jezus' definitie van het eeuwige leven (Johannes 17:3), het is de 'crème de la crème', een 'topontmoeting', een 'topervaring', zoiets als op de top van de Himalaya staan. Iets meer vervullend bestaat er niet, want we zullen er de hele eeuwigheid mee bezig zijn ons te verbazen over wie Hij is. Mozes had het begrepen: God kennen is méér waard dan de hele wereld winnen.

En de vierde en laatste zin is ongeveer dezelfde als de eerste, zodat het eigenlijk een soort cirkelgebed is: "**opdat ik genade mag vinden in Uw ogen**". Mozes wil dus Gods wegen en Gods karakter kennen met als doel om genade te vinden. Dit is eigenlijk logisch, want als we God niet kennen, kunnen we Hem moeilijk behagen: we doen dingen die Hem voortdurend kwetsen, we zijn grof, ongevoelig, afwijzend... Aan de andere kant, als we Hem behagen door precies te weten en te doen wat Hij graag heeft, zal er een stroom van genade en liefde van Hem uitgaan. Het is zoals wanneer een vrouw precies weet welk het lievelingseten van haar man is en wat hij nodig heeft als hij moe thuis komt, en de man precies aanvoelt met welke cadeaus hij haar hart kan veroveren, welke woordjes hij op het juiste moment moet zeggen... de liefde zal overvloedig en ongeremd stromen in beide richtingen.

Tegenover God komt het uiteindelijk aan op genade: zonder genade raakt niemand er; zelfs de grote Mozes beseftte dat hij hier volkomen van afhankelijk was zoals een bedelaar. Maar we hopen nooit tevergeefs op Gods genade. Hij heeft er genoeg, en deelt ze graag uit. Het is zijn aard en zijn roem om genadig te zijn. En het is voor ons, mensen, van het allerhoogste belang om de genade van deze Koning te zoeken: als we bij iemand in de gunst willen komen, als we iemand goed willen leren kennen om hem te plezieren, laat het dan deze Allerhoogste Koning zijn. Want Hij is tegelijk degene die onze eindbeoordeling moet opstellen, het allerlaatste examen, de uiteindelijke toets. En dan zullen we allemaal véél genade nodig hebben.

1. Bid en leef jij elk moment bewust vanuit Gods levensnoodzakelijke genade?

.....

2. Heb jij eenzelfde honger als Mozes om Gods wegen tot in de kleinste details te leren kennen?

.....

3. Welk aandeel in je gebedsleven is erop gericht om God zelf als Persoon te leren kennen?

.....

4. Kan je een ervaring vertellen waar je in je gebed God beter hebt leren kennen?

.....

(18) Zonden belijden: bedreigend of bevrijdend?

Spreuken 28:13: Wie zijn fouten verbergt, zal geen voorspoed kennen, wie ze toegeeft en vermijdt, krijgt vergeving

Het belijden van zonden is voor de meeste mensen geen favoriete bezigheid, eerder integendeel. Het gaat in tegen onze oude natuur. Velen doen het alleen onder (grote) druk, als het écht niet anders kan, en vaak met een zichtbare dosis tegenzin. Door iemand op onze fouten gewezen worden, zelfs als we heel goed weten dat het terecht is, is meestal pijnlijk. Ja, zelfs in de spiegel kijken naar onze eigen zwakheden en gebreken als we alléén zijn, is al geen aangename zaak. Psychologische onderzoeken tonen aan dat het bijna een 'natuurlijke' reflex is om, als er iets misloopt, de schuld bij anderen te zoeken en niet bij onszelf. Een vreemd wezen, die mens, niet? Ons trotse ego staat oprechte en diepe zondebelijdenis in de weg, en daarom gebeurt dit ook eerder zelden, zelfs onder christenen!

Laten we eens kijken wat Gods Woord erover leert. Psalm 32:1-7 spreekt over de zegen van zondebelijdenis. *"Gelukkig de mens van wie de ontrouw wordt vergeven, van wie de zonden worden bedekt. Gelukkig als de HEER zijn schuld niet telt"*. Het is inderdaad een zalig, heerlijk gevoel om volledig zeker te weten dat je schuld totaal uitgewist is, dat je vrijuit tot God mag gaan zonder enig restje schaamte of schuldgevoel, zonder geremdheid of zondebesef, dat de communicatiekanalen met de Almachtige 100 % open zijn, en dat Hij onvoorwaardelijk voor ons klaarstaat. Dat gevoel, die vrede, is véél waard, eigenlijk onbetaalbaar!

Maar dat het niet vanzelf gaat, weet de psalmist ook: *"Zolang ik zweeg, teerden mijn botten weg, kreunend leed ik, de hele dag. Zwaar drukte uw hand op mij, dag en nacht, mijn kracht smolt weg als in de zomerhitte..."*. Zelfs al weten we diep in ons hart dat we verkeerd waren, het kan een hevige innerlijke strijd zijn om het over onze lippen te krijgen en 'sorry' te zeggen. Onmiddellijk schiet een menigte gedachten door ons hoofd die onze zonde minimaliseren, goedpraten, verzachten, wegdeneren, excuseren. Of we gaan onmiddellijk vergelijken met anderen die nog erger gedaan hebben, en dan vinden wij onze eigen zonde maar pietluttig en onnodig om te belijden. Of we gaan de oorzaak bij de ander zoeken: *"Hij had dat maar niet tegen mij moeten zeggen, hij moest maar niet zo onvriendelijk zijn"*. Of we gaan onze zonde anders definiëren en haar een 'probleem' noemen i.p.v. 'zonde'. En zo kunnen we een hele tijd doorgaan met het bedekken van onze zonden.

Maar aan de andere kant, als oprechte christenen voelen we diep van binnen dat de relatie (met de persoon of met God) verstoord is. Dat drukt, bedrukt, geeft een domper. Het geeft onvrede en een knagend gevoel in ons geweten. Zolang dit nog niet té erg stoort, lopen we er maar mee verder. Maar op zeker ogenblik is de pijn van de verstoorde relatie erger dan onze tegenzin om te belijden. Wanneer de tandpijn erger wordt dan onze angst voor de tandarts hakken we de knoop door en gaan we de rottigheid eruit laten boren.

Is zonden belijden laf of juist dapper? Is het vernederend of juist verheffend? Toen een vroegere Amerikaanse president, na maandenlang zijn seksuele zonde met een stagiaire ontkend te hebben, eindelijk toegaf, was het Amerikaanse volk veel meer verontwaardigd over het liegen dan over de feiten zelf. Zonden belijden maakt een mens veel menselijker, authentieker. Als we ons nederig en zwak durven opstellen, zijn mensen sneller dan we zouden denken geneigd om ons te vergeven.

Wat een verlichting is het om van de zware last af te zijn! We voelen ons weer in harmonie met onze naasten, met God en met onszelf (want zonden bedekken is ook liegen tegen onszelf, tegen ons eigen geweten). Achteraf vragen we ons verbaasd af waarom we niet onmiddellijk vergeving zijn gaan vragen i.p.v. enkele dagen onder een zware last rond te lopen! Die domme trots toch! Wat betalen wij ze soms duur!

Eigenlijk is het toch ongelooflijk dat God elke schuld vergeeft als we ze alleen maar belijden! Het enige wat Hij vraagt is toegeven. Hij eist geen rechtzetting, vergoeding, compensatie, boete, herstel (wat in vele gevallen toch niet meer kan). Hij vraagt niet éérst een bewijs (bijv. door bepaalde daden) dat we het echt menen, geen plechtige belofte of garantie dat we het nooit meer zullen doen... Is dit geen ongelooflijk gulle God? Ken jij veel mensen die dit doen?

Onze zonden verbergen is even dwaas als bij de tandarts komen en, uit angst voor de spuit of de boor, met een verwrongen glimlach zeggen dat we geen tandpijn hebben. Als God vergeving zo goedkoop gemaakt heeft (althans voor ons, niet voor Jezus!) is het ongelooflijk dwaas om er minimaal gebruik van te maken. Alles wat we hier op aarde niet gratis en van harte in ontvangst nemen, daar zullen we later (bij het laatste oordeel) hard voor moeten betalen (tot de laatste penning! Matt. 5:23-26).

Elke bekering of verandering begint bij toegeven van zonden. De allereerste stap voor een alcoholist om tot herstel te komen is dat hij (na jarenlang ontkennen) toegeeft dat hij verslaafd is. In elke geschiedenis van een opwekkingsbeweging zien we dat deze begint met gebed en verootmoediging. Vaak een overvloed aan tranen bij mensen die jarenlang van zichzelf dachten de besten onder de christenen te zijn. De Heilige Geest overtuigt van zonde en gerechtigheid, en Hij kan dit als de beste. Berouw kunnen we zelf niet máken; we kunnen het niet uit ons hart persen. Moge Gods Geest een geest van diep berouw over zijn kinderen zenden!

“De diepte van het berouw bepaalt de hoogte van de opwekking”.
(Frank Bartleman, één van de eerste leiders in de pinksteropwekking in Azusa-street, 1906)

Toch kunnen we zondebelijdenis léren. Ook ouders moeten hun kinderen opvoeden om hier correct mee om te gaan: van jongs af moeten ze leren 'sorry' zeggen als ze iemand onopzettelijk gekwetst hebben en 'vergeef me' als ze het opzettelijk gedaan hebben. Het leren opruimen en uitpraten van conflicten (i.p.v. onder de mat te vegen) is een essentieel onderdeel van opvoeding. Dit geldt evenzeer in de relatie tot God. Rick Joyners gebed was: "Heer, beoordeel mij streng en corrigeer mij onophoudelijk". Derek Prince zei dat hij het regelmatig nodig had om languit op de grond te gaan liggen voor Gods aangezicht en systematisch en uitgebreid al zijn zonden voor God te noemen.

Zonden belijden is het in het licht brengen van duisternis: het uitspreken en bij naam noemen van zonde verbreekt reeds de verslavende greep die ze op onze ziel heeft. Dit kan je bijvoorbeeld in je persoonlijke gebed naar de Heer doen: noem je zonde zo concreet en expliciet mogelijk zonder verdoezelen. Een stapje verder is om een lijst van je zonden en zwakheden op te schrijven in je gebedsboekje of op een papiertje. Als een bepaalde zonde een sterkere greep op je heeft, kan het zeker helpen om ze ook tegen een vertrouwde persoon te noemen (Jakobus 5:16: "*belijd elkaar uw zonden*"): het om hulp en gebed vragen brengt haar nog helderder in het licht. Openbare zondebelijdenis is soms ook op zijn plaats en geeft een heel duidelijk signaal (naar andere mensen en naar God toe) dat we er écht vanaf willen. God ziet onze vastberadenheid en komt ons te hulp.

Een vaag, algemeen 'sorry' zeggen is niet voldoende. Als een man jarenlang zijn vrouw mishandelt, gekleineerd en gemanipuleerd heeft, is een goedkoop 'sorry' niet voldoende voor haar. Ze zal pas overtuigd zijn als ze aan zijn woorden, daden, houdingen, reacties of gevoelens merkt dat hij de pijn die hij haar aangedaan heeft, beséft en ook zélf voelt. Toen de paus in het jaar 2000 schuld beleed voor het aandeel van de Rooms-katholieke kerk in de holocaust, vonden de meeste Joodse leiders dit nog te algemeen en niet vérgaand genoeg. Blijkbaar hoorden ze er geen pijn in.

Als wij onszelf vernederen, zal God ons verhogen (Jakobus 4:10). Als wij ons aandeel hierin doen, zal God zeker zijn aandeel doen. Laten we ons huiswerk grondig doen!

Bij dit alles is er ook de onbeperkte belofte van God in 1 Johannes 1:9: "*Belijden we onze zonden, dan zal hij, die trouw en rechtvaardig is, ons onze zonden vergeven en ons reinigen van alle kwaad*". Laten we, na zondebelijdenis, ook heel vrijmoedig de vergeving ontvangen en als vrije mensen verder wandelen!

1. Hoe regelmatig en hoe diepgaand belijd jij je zonden tegenover God?

.....

2. In welke mate staat jouw trots oprecht schuldbelijden in de weg (tegenover anderen en tegenover God)?

.....

3. Heb jij al ooit echt geweend om jouw zonden?

.....

4. Kan jij gemakkelijk, na het belijden van zonde, in alle vrijmoedigheid de vergeving aannemen en als een vrij mens verder leven?

.....

(19) Gods aangezicht zoeken

“Vraag naar de Heer en zijn sterkte, zoek zijn aangezicht bestendig” Psalm 105:4 (NBG)

Voor een beginnende christen kan dit vers heel abstract overkomen. Wat moet je je daarbij voorstellen? Wat betekent dat, ‘Gods aangezicht zoeken’? Hoe doe je dat?

Laten we dit even concreet maken door het te vergelijken met een gewone ontmoeting met een medemens. Iemand spreken aan

de telefoon is echt niet hetzelfde als van aangezicht tot aangezicht. Echt contact veronderstelt **oogcontact**. Een open contact heb je als je ‘elkaar recht in de ogen kan kijken’. Wanneer de ander zijn blik voortdurend afwendt, is er iets mis in de relatie: hij heeft iets tegen je, of heeft iets mispeuterd tegen je. Wanneer iemand terecht boos op je is, durf je niet ‘onder zijn ogen komen’.

Zou het ook niet zo zijn tussen God en ons? We hebben van nature een zekere **schroom** om ‘voor zijn aangezicht’ te komen, net zoals we dat zouden hebben om bij een machtige koning op visite te gaan. Toch nodigt God ons uit om Hem héél dicht te naderen. Het is niet Híj die de scheiding in stand houdt. Het zijn wij die op afstand blijven. Ofwel omdat ons geweten spreekt en ons (terecht) vertelt dat we met onze (verborgen) zonden niet voor een heilige God kunnen verschijnen. Ofwel omdat we nog gebukt gaan onder valse schaamte en schuldgevoelens, omdat we nog niet de volle vrijheid en vrijmoedigheid van het geloof gevonden hebben om als een onbevangen kind bij onze hemelse Vader te komen. Maar nogmaals: God verlangt er zelf naar: Hij máánt ons aan om Hem te zoeken.

Wie God niet kent, denkt: bidden is dwaas; wie God kent, denkt: niet-bidden is dwaas.

Gods *aangezicht* zoeken is anders dan **zijn handen zoeken**. Als we ons oog op zijn handen gericht houden, hopen we iets te krijgen: we zoeken hulp, kracht, leiding, zegen, wijsheid, geloof, liefde... allemaal heel goede zaken, die we elke dag nodig hebben en die we onbepert mogen vragen. Maar als een kind alleen bij zijn papa komt om iets te krijgen, zakgeld of snoep, dan vindt die vader dat niet fijn: hij voelt zich gebruikt. Elke vader houdt ervan om zijn kind gewoon op schoot te hebben, te praten, te luisteren, te knuffelen. Zou God, dé Vader bij uitstek, er niet enorm van houden als zijn kinderen gewoon bij Hem komen om Hémzelf? Zonder bijbedoeling, zonder per se iets te moeten hebben, zonder (verborgen) agenda's?

Gods aangezicht spreekt van een liefdevolle, persoonlijke relatie, maar tegelijk van een **verblindende heiligheid**. Mozes was de enige persoon in het Oude Testament "*die met God sprak van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend*" (Exodus 33:11, NBG). Wat een intimiteit om jaloers op te zijn! En toch staat er 9 verzen verder: "*want geen mens kan mij zien en in leven blijven*". In Openbaringen 1:16 wordt het gelaat van Jezus beschreven als "*gelijk de zon schijnt in haar kracht*". In de zon kunnen we gewoon niet met het blote oog kijken: we zouden blind worden als we dat zouden proberen. Zo straalt ook het aangezicht van God zulke bovenaardse heiligheid uit dat ons sterfelijke lichaam dit niet kan verdragen of overleven.

Daarom kunnen we Hem alleen naderen als Hij ons heiligt, zoals hij Jesaja heiligde met de gloeiende kool (Jesaja 6:7), als Hij ons heilig verkläart. God heeft een hele hoge prijs betaald om de weg voor ons open te maken om voor zijn aangezicht te mogen komen. Uiteindelijk betaalde Hij met het bloed van zijn eigen Zoon, en scheurde het voorhangsel doormidden. Hoe moet iemand zich voelen die een allerchicst trouwfeest voorbereid heeft, maar op de grote dag komen de familie en vrienden gewoon niet? Hoe moet God zich voelen als Hij de toegang tot zijn troon opengesteld heeft, en weinigen durven naderen? Of zijn kinderen blijven alleen op veilige afstand staan, formele gebeden opzeggen en vlug weer weg? Dwaas is het, om je mooiste voorrecht, je eerstgeboorterecht te vergoien.

"God heeft mij herhaaldelijk gezegd dat, als ik geen twee uur per dag bid, ik niet met Hem op één lijn kan blijven"
(Rick Joyner)

Gods aangezicht spreekt anderzijds ook van **liefdevolle nabijheid**. In de priesterlijke zegen van Numeri 6: 25 moest de priester bidden: "*...moge de Heer zijn aangezicht over u doen lichten...*". Dat zijn lieflijke blik mag stralen over ons leven, dat zijn oog met welgevallen op ons mag zijn! Dat wij ons veilig, beschermd en geliefd mogen voelen zoals een kleuter die speelt en weet dat zijn mama onafgebroken naar hem kijkt!

Als we Gods liefdevolle bescherming, zijn warme, goedkeurende blik over ons leven willen, moeten we ook de heiligheid erbij nemen. We kunnen niet de zegen nemen en de heiligheid wegduwen. We kunnen niet de beloften uit de Bijbel pikken en de geboden opzij schuiven. Als we de heiligheid ontlopen, gaan we de grootste zegen missen: de relatie met de Allerhoogste. Willen we God Zelf? Dan moeten we zijn aangezicht zoeken. De grootste zegen, het eeuwige leven, is het 'kennen van God' (Johannes 17:3).

Wie vanuit rust werkt en vanuit geloof, ziet scherper en bereikt veel meer met veel minder inspanning.

De kern van gebed is dat wij voor Gods aangezicht mogen verschijnen, niet dat we lange lijsten met noden opnoemen. Als we moe zijn van te bidden, mogen we even de lijstjes naast ons neerleggen, en tot rust komen bij Hem. Woorden hoeven niet per se. We hoeven niet bang te zijn voor stilte, we hoeven de tijd niet vol te praten. Genieten van zijn tegenwoordigheid zonder agenda en zonder uurwerk!

De apostel Johannes zegt dat bij de wederkomst en openbaring van Jezus "*...we Hem gelijk zullen wezen want wij zullen Hem zien gelijk Hij is*" (1 Joh. 3:1-3). Als we God zullen zien van aangezicht tot aangezicht, zonder enige sluier of bedekking, zullen we in een oogwenk totaal veranderd worden, een verheerlijkt lichaam

krijgen (zodat we zijn aanschijn kunnen overleven), en helemaal worden zoals Hij. Bij het 'oogcontact' vloeit zijn heerlijkheid, zijn heiligheid plots in ons over en "krijgen wij deel aan de goddelijke natuur" (2 Petrus 1:4).

Als we hier op aarde reeds in zijn tegenwoordigheid komen, vloeit zijn tegenwoordigheid en heerlijkheid ook al in ons over! Nog niet altijd zichtbaar (zoals Mozes, wiens gelaat letterlijk straalde), maar toch... Hoe meer tijd we met God doorbrengen, hoe meer we gaan lijken op Hem, hoe meer we gaan stralen. Het is soms vechten tegen alles wat ons van Hem scheidt en afleidt, maar als we 'contact krijgen', is het méér dan de moeite waard.

1. Zet jij soms gebedstijden apart om enkel Gods aangezicht te zoeken? Hoeveel? Hoe lang?

.....

2. Wat houdt jou tegen om 'God onder ogen te komen'?

.....

3. In welke mate ben jij gemotiveerd om heiligheid na te jagen, om Gods nabijheid te kunnen ervaren?

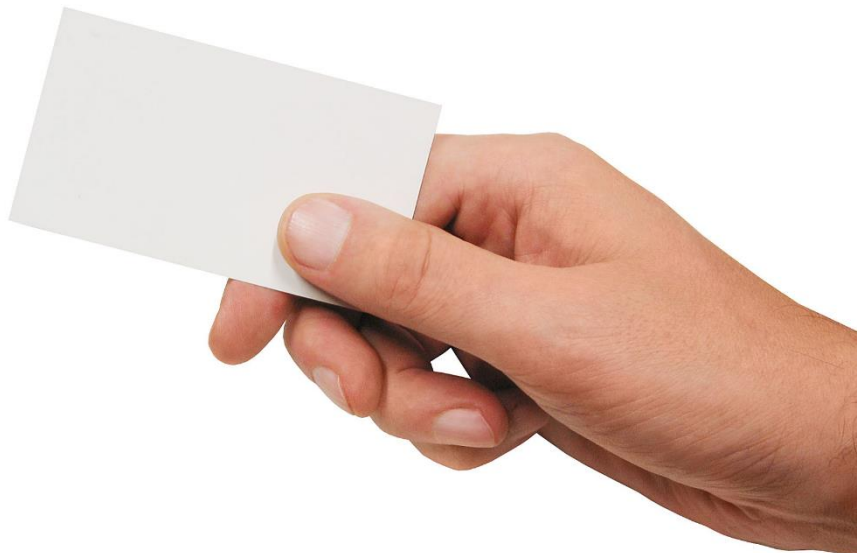
.....

(20) Bidden in de naam van Jezus

"En wat jullie dan in mijn naam vragen, dat zal ik doen... Wanneer je iets in mijn naam vraagt, zal ik het doen" (Johannes 14:12-14). "Wat je de Vader in mijn naam vraagt, zal hij je geven" (Johannes 15:16). "Ik verzeker jullie: wat je de Vader ook vraagt in mijn naam – hij zal het je geven" (Johannes 16:23).

'In Jezus' naam' is inderdaad een uitdrukking die wij vaak in onze gebeden gebruiken als een soort bekrachtiging of afsluiting. Het feit dat Jezus dit zo vaak herhaalt is een teken dat het erg belangrijk is in zijn ogen. Maar door het vele herhalen kan het gemakkelijk tot een cliché worden die we automatisch achter al onze gebeden prevelen, alsof daardoor het ganse gebed vanzelf 'geheiligd' wordt. 'In Jezus' naam' is **niet een soort toverspreuk** zoals 'Sesam, open u'; dat hebben de zeven zonen van Skevas aan den lijve ondervonden (Handelingen 19:13-16). Deze drie woorden openen wel een hele wereld die erachter zit. Laten we proberen deze wereld te ontsluiten.

De naam van Jezus geldt in ons gebed als **een referentie, een aanbeveling**. Je kan het vergelijken met **een naamkaartje** dat een bekend man aan je geeft, en dat je mag gebruiken om bij een hooggeplaatst iemand om hulp te vragen. Als je bijvoorbeeld bij een minister of gouverneur een persoonlijk gesprek zou willen aanvragen voor een dringende nood, raak je daar als 'gewoon mens' nauwelijks binnen. Maar als je een naamkaartje kan

voorleggen van een persoonlijke vriend, familielid of nabije medewerker, is dat iets heel anders: zulk naamkaartje opent deuren. Als je tegen de minister kan zeggen: "Ik ben gestuurd door uw vriend, uw zoon...", zal hij heel anders naar je kijken, zal hij heel geïnteresseerd naar je luisteren. Je hebt een link gevonden. Hij ziet een bekend en geliefd gezicht voor zich, en is al veel sneller geneigd om je verzoek in te willigen. Deze referentie geeft kleur aan je verzoek: het is niet meer één in de rij van duizenden 'dossiers' waarvan de minister de naam niet kent. Ook bijvoorbeeld bij een sollicitatiegesprek en in de zakenwereld maakt het alle verschil uit als je 'relaties' hebt. Een gemeenschappelijke kennis creëert verbondenheid.

God in de hemel hoort dagelijks miljoenen gebeden, gericht tot duizenden goden, goede en slechte gebeden, eerlijke en oneerlijke, egoïstische en altruïstische, persoonlijke en formele, vurige en traditionele. Maar als Hij daartussen 'in de naam van Jezus' hoort, spitst Hij a.h.w. zijn oren, want Hij hoort de naam van zijn

geliefde Zoon. Dit gebed springt eruit tussen al die andere. Het beroert zijn hart. Een betere referentie had deze bidder nooit kunnen kiezen.

De Argentijnse evangelist Carlos Ortiz gebruikte de volgende anekdote om dat te illustreren: hij was op een van zijn vele buitenlandse reizen en kreeg een brief van zijn vrouw. Hij maakte hem open en vond daarin een papiertje met wat gekrabbel erop. Zijn eerste reactie was lichtjes geërgerd, maar toen hij beter keek, zag hij eronder de woorden: "van je zoontje", en toen sprong plots zijn vaderhart op en, glunderend van trots, liet hij de tekening aan iedereen zien. God houdt zoveel van zijn Zoon dat alle vrienden van zijn Zoon ook zijn vrienden zijn! Hij is zo blij als er mensen zijn die zijn Zoon aanvaarden, liefhebben en volgen, dat Hij alles wil doen om deze mensen verder te helpen.

Zo kunnen we de naam van Jezus onze 'lange arm' noemen, ja, inderdaad een lange arm die tot in de hoogste regionen strekt, v r boven ministers, presidenten en koningen. Als je zulke lange arm hebt, zou je gek zijn om ze niet te gebruiken. Jezus is onze 'relatie', **onze 'hooggeplaatste Vriend'**, de 'gemeenschappelijke kennis' die ons introduceert bij God.

Dicht hierbij ligt nog een andere vergelijking: Jezus is ook **onze 'Advocaat', onze pleiter**. In Romeinen 8:34 en Hebreëen 7:25 wordt gezegd dat Jezus, nu in de hemel, voor ons pleit. Als in onze complexe maatschappij een burger een rechtszaak heeft, is het beter dat een advocaat zijn verdediging op zich neemt en het pleidooi houdt: de advocaat kent zijn weg in de ingewikkelde rechtswereld, en de burger zou het alleen maar erger maken door de verkeerde dingen te zeggen. En inderdaad, een advocaat 'van naam' kan in rechtszaken v el meer bereiken dan een middelmatig advocaat. Ook bij het Hemelse Gerechtshof zal het alle verschil uitmaken welke Advocaat jou verdedigt. Zijn 'goede naam' is bekend bij de Opperste Rechter, en als Hij jouw verdediging voert, zal de Rechter heel anders luisteren dan wanneer je de pretentie hebt je eigen verdediging te voeren.

"Ieder die de Zoon niet erkent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon erkent, heeft ook de Vader." (1 Johannes 2:23)

Jezus' naam blijkt ook uit de teksten van Johannes een enorme **volmacht** in te houden, een soort vrijbrief: "wat je ook vraagt in mijn naam...", God zal het je geven. Het lijkt op de **zegelring** van koning Ahasveros die aan Mordekai gegeven werd, en waarmee hij brieven mocht schrijven in naam van de koning en onderaan verzegelen (Ester 8:8): de koning vertrouwde Mordekai voor 100% dat hij er goed gebruik van zou maken. Wat een macht! Wat een overwinning werd het voor de Joden! Naar onze moderne tijd vertaald: het lijkt wel een **blanco cheque**, reeds van tevoren ondertekend door een multimiljardair, onbeperkt door ons in te vullen, of, nog sterker: het is alsof hij ons zijn stempel geeft met zijn handtekening.

De waarde van een handtekening wordt ook geillustreerd in het volgende verhaaltje: de beroemde schilder Picasso liet eens een timmerman komen om voor hem een kast te maken. "Wat voor iets zou u willen hebben?" vroeg de timmerman. Picasso pakte een kladblaadje, schetste er met enkele trekken een kast op zoals hij die wou, gaf het aan de man en vroeg toen: "Wat gaat dat kosten?" De timmerman lachte en zei: "Zet er uw handtekening maar onder, dan is het in orde". De **handtekening van een beroemd man** verandert een kribbel in een zeldzaam

kunstwerk. De handtekening onder een schilderij maakt alle verschil uit over de waarde ervan.

Er worden tegenwoordig ongelooflijk veel boeken geschreven, maar als de naam van de auteur klinkt als een klok, zal het gegarandeerd met duizenden verkocht worden. Als iemand een uitspraak of oneliner citeert, krijgt deze meer gewicht als je kan zeggen: "Dit is een uitspraak van (een zeer gewichtig persoon)". Ook onze gebeden krijgen bij God veel meer gewicht als we Jezus' gebeden, woorden en beloften citeren; daarom gaat er extra kracht van onze gebeden uit als we bijbelteksten uitbidden.

Wie God leert kennen in al zijn vaderliefde, vindt gebed geen 'verloren tijd', maar vindt alle gebedsloze (God-loze) uren 'verloren uren'.

Ook tegenover satan voegt de naam van Jezus een extra dimensie toe aan onze gebeden. De naam van Jezus herinnert hem namelijk elke keer opnieuw aan zijn smadelijke nederlaag, en dan weet hij opnieuw wie zijn meerdere is. Wanneer een privépersoon midden op straat het verkeer begint te regelen en commando's te schreeuwen, dan is het normaal dat niemand luistert en er zelfs een grotere chaos ontstaat. Maar wanneer deze man een uniform aan heeft is dat heel anders: dan staat hij daar **als agent, als vertegenwoordiger van de wet**. Dan spreekt hij 'in naam der wet' en heeft hij wel degelijk de bevoegdheid om iemand te arresteren. Als privépersoon hebben wij geen enkele bevoegdheid om satan te gebieden, te binden of te arresteren, (integendeel, hij slaagt erin om ons keer op keer te binden), maar in de naam van Jezus is dit heel anders! De naam van Jezus maakt van ons **ambassadeurs** van de Koning! Wie een gezant van de koning beledigt, beledigt de koning zelf. De gezant draagt de autoriteit van zijn zender! God heeft zijn naam verbonden aan zijn kinderen: "*Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die Mij gezonden heeft*" (Mattheüs 10:40).

Ook Jezus zelf kwam 'in de naam van de Heer' (zoals de menigte riep bij de intocht in Jeruzalem, Mattheüs 21:9). Hij kwam niet om zijn eigen zin te doen, maar puur voor de eer van zijn Zender. Zijn autoriteit ontleende Hij volledig aan zijn Vader (Johannes 5:43). Ook wij hebben enkel Jezus' autoriteit als we **niet in eigen naam** rondwandelen, maar uit, in, met, door en voor Hem leven.

De naam van Jezus heeft nog een aspect waar we meestal niet bij stilstaan. Zijn naam heeft immers, zoals alle namen, een betekenis, en bij het aanroepen van zijn naam wordt deze betekenis aangeroepen. Jezus' naam betekent '**God redt**' (Mattheüs 1:21): Jezus is een redder, bevrijder, verlosser. Dit is het hoofddoel van zijn komst op aarde: mensen vrij maken van zonde, schuld, jukken, lasten, boeien, kettingen, verslavingen, angsten... Bevrijden is zijn missie, zijn 'specialiteit', zijn favoriete bezigheid. Hij is specialist in 'onmogelijke' bevrijdingen uit hopeloze situaties. Daarom, als we zijn naam aanroepen om bevrijding, spreken we Hem aan in zijn diepste wezen, en wil Hij niet liever dan dat verhoren. "*Dan zal ieder die de naam van de Heer aanroept worden gered*" (Handelingen 2:21). Echte gebeden 'in Jezus' naam' hebben een bevrijdende werking!

Jezus' naam mogen gebruiken in ons gebed is een bijzonder voorrecht, en als we dat beseffen gaan we er **heel zorgvuldig mee omgaan**. Zijn naam is al genoeg beklad en misbruikt geweest door mensen die zich 'christenen' genoemd hebben. Als we de blanco cheque verkeerd gaan gebruiken, zullen we niet alleen veel

schade aanrichten, maar ook zelf het vertrouwen en de volmacht snel verliezen. Het gebruiken-van-zijn-naam is verbonden met het leven-in-zijn-naam. Als we de naam van Jezus gebruiken als een loutere formule, zonder ook Jezus' leven in ons te léven, zullen de demonen dat snel doorzien, en ons evengoed overheersen als de onfortuinlijke zonen van Skevas. Als je de duivel een klap wil verkopen en je bent niet gedekt door Jezus-in-jou, mag je een dubbele klap terugverwachten, waarvan je een hele tijd moet revalideren, tot je eigen schade en schande. Het hanteren van de naam van Jezus is niet zonder gevolgen of gevaren. Als een gezant zich misdraagt, brengt hij zijn opdrachtgever in diskrediet. Als we ons presenteren als ambassadeurs van Jezus, maar ons dagelijks leven is enkel 'in eigen naam' en voor eigen rekening, zullen we gauw onze autoriteit verliezen. **In Jezus' naam optreden is een hele verantwoordelijkheid.** Het veronderstelt dat we die dingen doen, denken, spreken en bidden die Hem waardig zijn: dat mensen in ons onze Zender zien en herkennen. Als we léven en bidden in zijn naam, gaan er onvermoede deuren open en worden er onvoorstelbare bronnen aangeboord. Dan zal er weer een generatie opstaan van 'geweldenaars' (Mattheüs 11:12) die in de kracht en autoriteit van Jezus Gods koninkrijk zullen doen doorbreken. Geef ons zulke generatie, o God, in Jezus' naam!

1. Gebruik jij (soms) 'in Jezus' naam' aan het eind van je gebed als een stopwoord?

.....

2. Besef jij voldoende welke autoriteit en verantwoordelijkheid verbonden is met 'in Jezus' naam'?

.....

(21) Ik leer het meest van mijn onverhoorde gebeden

Er was eens een meisje dat een verjaardagsfeestje organiseerde voor haar vriendinnetjes. Ze nodigde hen uit en zei dat ze hun badpak moesten meenemen om in de tuin waterspelletjes te spelen. "Maar", zei één van de vriendinnetjes, "wat als het nu regent?" "Het gaat niet regenen, want ik ga bidden voor mooi weer", antwoordde het meisje ferm en vol kinderlijk geloof. "Daar geloof ik helemaal niet in", antwoordde het vriendinnetje, "volgens mij hoort God ons helemaal niet". "God heeft al veel van mijn gebeden verhoord", zei het meisje weer. Enfin, het verjaardagsfeestje kwam, en het regende de hele namiddag. "Zie je wel dat God geen gebeden antwoordt", zei het vriendinnetje. "Dat is niet juist", zei het meisje, "God heeft mij wel geantwoord, maar Hij heeft 'nee' gezegd".

Het is niet altijd gemakkelijk om **een 'nee' te incasseren**, maar het hoort er wel bij. Het was zo in onze opvoeding door onze ouders, in de relatie met onze vrienden, onze leraars, onze superieuren...: we hebben in ons leven veel gevraagd, maar regelmatig een ferm 'nee' gekregen. Dat was soms hard, soms moeilijk te verwerken, maar het was wel vormend, opvoedend. Het heeft ons geleerd dat we **niet eisend** in het leven kunnen staan, niet manipulerend, dat we nu eenmaal niet altijd onze zin kunnen krijgen. Zou het goed geweest zijn voor onze karaktervorming als iedereen altijd 'ja' tegen ons gezegd had? Wat voor mensen zouden we geworden zijn? Ook, en zeker tegenover God, kunnen we niet eisend staan. **God is geen automaat** die ons op onze wenken moet bedienen. En als Hij merkt dat we zulke houding beginnen te krijgen, is het beter voor onze karaktervorming dat Hij ons gebed niet verhoort.

Soms is het effect van het gebed niet dat ons probleem veranderd is, maar dat wij veranderd zijn - en misschien waren wij zélf wel het grootste probleem.

Een 'nee' is vaak **een test voor de relatie** of vriendschap: als de relatie geen 'nee' kan verdragen, is het geen sterke, zuivere vriendschap, maar een 'nuttigheidsrelatie'. Als ons geloofsleven na een niet-verhoord gebed schipbreuk lijdt, was de relatie erg gericht op het krijgen en weinig op de relatie zelf. Ook moeten we toegeven dat het **soms beter was voor onszelf** dat we in onze jonge jaren een bepaalde wens niet gekregen hebben: achteraf wordt soms duidelijk dat het een verkeerd verlangen was, en dat onze ouders of vrienden wijs waren door het ons niet te geven. God is zo genadig dat Hij bepaalde gebeden niet geeft die ons meer schade zouden berokkenen dan zegen te geven.

Onverhoorde gebeden zijn **geen tekenen van Gods zwakheid of onwil** om ons te helpen, hoewel ze vaak zo op ons overkomen: "Dit zal zeker te moeilijk zijn voor Hem. Wat heb ik nu weer verkeerd gedaan dat Hij mij niet wil helpen? Waarom helpt Hij altijd anderen en mij niet...?" We hoeven niet in te gaan op de verleiding om telkens aan het fundament te gaan twifelen, om Gods karakter en betrouwbaarheid in vraag te stellen. Het is goed om op dat ogenblik tegen ons verwarde gevoel in te bidden en bijv. te zeggen: "Heer, ik weet dat U alles kunt en dat U van mij houdt, en dat U toch op uw manier zult voorzien in al mijn noden."

Toen Jezus tot zijn Vader bad dat de beker van het lijden aan Hem zou voorbijgaan, had God Hem zeker gehoord, maar het antwoord was: 'nee'. **Als de Zoon van God gehoorzaamheid moest leren doorheen zijn lijden** (Hebreeën 5:8), wie denken wij dan wel dat we zijn om daaraan te kunnen ontsnappen? Gehoorzamen is niet moeilijk als het makkelijke en aangename opdrachten zijn, of als we duidelijk het nut ervan inzien. Maar als het moeilijk en pijnlijk is, en de reden niet duidelijk (zoals bijv. toen Abraham Isaak moest offeren), is gehoorzamen het moeilijkste wat bestaat, maar dan pas blijkt de échte gehoorzaamheid.

Verhoorde gebeden zijn heel geloofsopbouwend; onverhoorde gebeden zijn heel karaktervormend. Soms bidden we bijv. om gaven van de Geest (wat zeker goed is), maar door dit gebed (tijdelijk) niet te verhoren, leert God ons vruchten van de Geest (geduld enz.). En uiteindelijk is God meer geïnteresseerd in ons karakter (in wie we zijn), dan in onze gaven en talenten (wat we hebben of kunnen). God wil het beeld van zijn Zoon in ons kunnen zien. En verwerende kindjes die altijd hun zin willen, hebben dat niet.

We moeten ook niet te snel zijn om iets een 'onverhoord gebed' te noemen: misschien heeft God ons gebed wél verhoord, maar op een andere manier. Of misschien heeft Hij het nóg niet verhoord, en is het onderweg.

Gebed verandert meer onszelf dan God.

Onverhoorde gebeden zijn ook altijd **een les in gelóóf**: als we ondanks het niet-zien van verhoringen toch doorgaan met bidden, behaagt dat heel erg aan God. Het hoort ergens bij onze opvoeding dat God dit regelmatig 'test' (er een examen over afneemt). Onverhoorde gebeden moeten ons niet onzeker maken of doen verflauwen in het gebed, integendeel, ons juist vuriger maken. Ons gebedsleven moet niet op en af gaan met de emoties van al of niet verhoorde gebeden. Het mag niet gegrond zijn op wat we zien (verhoorde gebeden), maar moet gegrond zijn op wat Gods Woord ons zegt, namelijk dat God (1) wil dat we bidden, en (2) onze gebeden wil verhoren.

Gebedsverhoringen...?

Ik bad om kracht..., en God gaf mij moeilijkheden om er sterk door te worden.

Ik bad om wijsheid..., en God gaf problemen om ze op te lossen.

Ik bad om voorspoed..., en God gaf mij hersenen en spieren om te werken.

Ik bad om liefde..., en God stuurde behoeftigen op mijn weg.

Ik bad om gunsten..., en God gaf mij mogelijkheden.

Ik heb niets gekregen van wat ik gevraagd heb, maar alles wat ik nodig heb.

Wanneer we God leren van harte te danken en te prijzen bij niet-verhoorde gebeden, zullen we weer een hele stap gegroeid zijn in onze gebedsrelatie met Hem.

1. Hoe ga jij om met ervaringen van onverhoorde gebeden? Leiden ze bij jou tot boosheid, frustratie, ontmoediging, minder geloof?

.....

2. Staan ze jouw relatie met God in de weg? Of kan je de Gever boven zijn gaven plaatsen?

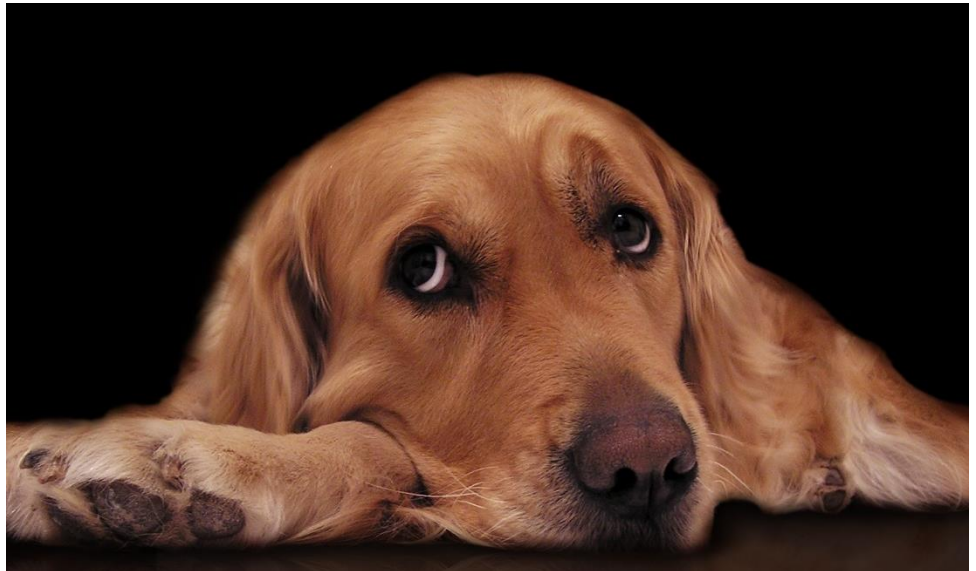
.....

3. Kan je inzien dat God in jouw leven bepaalde gebeden niet verhoord heeft uit liefde?

.....

(22) "Ik heb geen zin om te bidden..."

... is een veel gehoorde uitspraak, en voor alle christenen zeker herkenbaar. Ik ken geen enkele christen, ook de meest doorgewinterde voorbidder niet, die nooit strijd kent om aan gebed toe te komen. Voel je dus **niet abnormaal**, denk niet dat je de enige bent met dit probleem en laat je niet door onnodige schuld- en schaamtegevoelens aanklagen. Je broers en zussen in de gehele wereld maken hetzelfde mee! Het is beter er openlijk over te praten met iemand dan het beschaamd weg te stoppen.

Het is natuurlijk niet voor niets dat satan zijn scherpste pijlen afvuurt op onze gebedsmomenten, en hij zal niets onbenut laten om ons ervan af te houden: uiterlijke omstandigheden zoals drukte, de telefoon die rinkelt, een bezoeker die net binnenkomt, een enerverend probleem dat zich net voorgedaan heeft en onze gedachten opsloopt..., of innerlijke factoren zoals verdeeldheid, verstrooidheid, moeheid, sufheid, bitterheid, stress, verwarring... Satan probeert ons te beletten om aan gebed toe te komen, en als we toch aan het bidden zijn, blijft hij ons soms onophoudelijk bestoken met gedachten, gevoelens, afleidingen... Als hij de communicatielijnen tussen ons en onze Schepper kan doorknippen of verstoren, weet hij dat we geïsoleerd, zwak en ongevaarlijk zijn.

Bidden zelf is niet moeilijk, maar wel de strijd tegen de vele dingen die ons daarvan af willen houden.

We kunnen het vergelijken met het verlangen naar eten: wanneer we één dag **geen trek hebben**, kunnen we het nog makkelijk wijten aan 'de hormonen' of iets dergelijks en zijn we nog niet ongerust. Wanneer het enkele dagen duurt, lopen we ook nog niet naar de dokter. Wanneer het echter een week duurt, enkele weken, maanden of jaren, dan is het wel verontrustend, of zelfs alarmerend. Wanneer we lange tijd niet eten, spelen we met onze gezondheid of zelfs met ons leven. Zou het met onze geestelijke gezondheid anders zijn wanneer we lange tijd niet bidden? Zou onze geest niet erg mager en slap worden als hij op een rantsoen van schietgebedjes moet teren? Hoe lang duurt het voor hij in coma raakt en niet meer ontwaakt? Nemen we dat risico?

Als we onszelf en onze gebedslusteloosheid onderzoeken, moeten we ons afvragen waar deze vandaan komt. Want als we ons gezond verstand bij elkaar pakken, weten we dat bidden verkwikkend, verfrissend en verzadigend kan zijn, en kunnen we ons ongetwijfeld heel fijne gebedsmomenten herinneren. Dan ontdekken we snel dat het **onze 'oude ik'** is, die eigenlijk geen zin heeft om te bidden. En, geloof me, dat zal hij ook nooit hebben: daarvoor hoef je je niet te schamen, want het is zijn aard. De oude ik moet je niet proberen te bekeren of op te lappen, je moet hem doden (Kolossenzen 3:5). Maar onze nieuwe ik verlangt naar relatie met God, snakt naar een heerlijke gebedstijd, verheugt zich in open communicatie met de Schepper. Het kennen van God is zijn lust en zijn leven, zijn bestemming. Naar welk van beide 'ikken' zullen we dan luisteren?

Meestal is het echter niet het probleem dat we geen zin hebben om te bidden op zich, maar dat we geen zin hebben in 'gebed waarin we geen contact krijgen, en dat geen enkel effect lijkt te hebben'. We hebben **geen zin in 'slaperige, saaie gebedstijden'**, evenmin als in saaie, verwarde en inefficiënte vergaderingen. Zeker in periodes waarin ons gebed niet hoger lijkt te komen dan het plafond, is het heel begrijpelijk dat het domste tv-programma ons aantrekkelijker overkomt dan bidden (totdat we natuurlijk dit programma bekeken hebben en ons daarna nóg leger voelen). Maar dan komt het erop aan om te weigeren zulke flauwe gebedstijden te hebben: dan moeten we juist des te vuriger bidden om er een kwaliteits-tijd van te maken. Zeg tegen God (en méén het): "Heer, ik wil diepst mogelijke relatie met U, ik stop niet met bidden voordat ik écht contact krijg". Het is erg dom (en ook heel onbeleefd) om bij de koning op audiëntie te gaan en heel de tijd met je gedachten afwezig te zijn. Zie gebed als een ongelooflijk kostbare tijd, een unieke kans en voorrecht om alles te mogen vertellen en te vragen aan de Almachtige. Wees zuinig op je gebedsuren, en wees vastberaden om het onderste uit de kan te halen van elke gebedsminuut. Ervaren bidders weten dat gebedsmomenten de heerlijkste ervaringen op aarde kunnen zijn.

Een christen die niet graag bidt, is als een vis die niet graag zwemt.
--

Een andere reden waarom we soms het gebed ontlopen is dat er een '**relatiestoornis**' is tussen God en ons. Als je (misschien onbewust) boos bent op een vriend, diep in je hart verwijten hebt naar hem, dan ga je hem ontwijken; en hetzelfde gebeurt naar God toe. Of, als er zonde is van onze kant, zegt de stem van ons geweten duidelijk genoeg dat we Hem niet onder de ogen kunnen komen: schaamte en schuldgevoelens houden ons 'op veilige afstand', en dan hebben we natuurlijk geen zin om te bidden. Op dat moment is een nieuw, helderder zicht op God nodig! Een dieper kennen van zijn genade en besef van zijn altijd-openstaande vaderarmen. God wil altijd liever vergeven dan veroordelen, liever relatie herstellen dan afstoten. We kunnen niet eeuwig blijven weglopen. Beter de korte pijn van het belijden en 'uitpraten' dan de lange pijn van schuld en schaamte.

Aan de ene kant is het dus heel menselijk en begrijpelijk dat we soms geen zin hebben om te bidden, maar aan de andere kant **moet het ons verontrusten**. Wanneer een getrouwd man merkt dat hij al een hele tijd geen zin meer heeft om bij zijn vrouw te zijn, om naast haar te zitten op een bankje en te praten, dan moet hij zichzelf en zijn huwelijk eens grondig onderzoeken. Dan moet er al **een rood lampje** bij hem branden, want hoe langer dit aansleept, hoe moeilijker het wordt om elkaar weer te bereiken. Als zijn huwelijk hem iets waard is, zal hij ernstige stappen zetten om zich over zijn matheid heen te zetten en over de brug

te komen. In een huwelijksrelatie kan de oorzaak van de verwijdering dan nog bij de ander liggen, maar in onze gebedsrelatie kan dat niet: als onze gebedshonger op een heel laag peil staat, weten we dat er ergens aan onze kant iets mis is.

Lauw worden in ons gebedsleven moet ons alarmeren en doen uitroepen tot God: "Help! Laat dit niet gebeuren! Koste wat het kost wil ik U niet kwijtraken! U bent het beste wat mij ooit overkomen is, en zonder U is het leven leeg en zinloos! Heer, help mij hieruit!"

Dit is de eerste stap: het **tot God uitroepen om nieuw gebedsverlangen**. Soms moeten we bidden 'zonder zin' om een stap naar God toe te zetten zodat Hij ons kan uittillen boven onze 'on-zin'. Als het niet van de eerste keer onmiddellijk doorbreekt, geef niet te snel op. God test soms hoe érnstig we zoeken. Of, als het in je eentje niet lukt om door te breken, berust er niet in met de uitspraak "Het lukt vandaag (weeral) niet", maar stap naar een broer of zus toe, spreek erover, vraag raad en bid sámen. Het is duizendmaal de moeite waard om voor je huwelijksrelatie te knokken, het is miljoenmaal de moeite waard om voor je relatie met God te knokken!

1. Overkomt het jou vaak dat je geen zin hebt om te bidden? Waaraan kan dat liggen? Onderzoek je waar het vandaan komt? Hoe reageer je dan?

.....

2. Zijn er op dit moment relatiestoornissen tussen jou en God?

.....

3. Welke strategieën gebruikt jouw 'oude ik' om je van bidden af te houden?

.....

(23) "Word nuchter opdat u kunt bidden..."

...zegt de apostel Petrus in zijn eerste brief (hfst 4:7) aan zijn lezers. Een vreemde aanmaning, op het eerste zicht. Wat heeft nuchterheid dan te maken met bidden? Toch meer dan we zouden denken. Nuchterheid is namelijk het omgekeerde van **dronkenschap en roes**. Als je dronken bent, kan je je niet concentreren, kan je niet helder denken, zie je troebel, word je slaperig. En dat is vaak ook de bedoeling wanneer mensen zich bedrinken: de miserie vergeten door zichzelf te verdoven. Een dronken mens verliest zijn zelfbeheersing en laat de touwtjes van zijn leven los. Het is een triestig zicht, want een mens is een edel wezen dat geroepen is om te heersen, maar zonder dat hij het zelf beseft, verlaagt een dronkaard zich soms tot onder een dierlijk niveau.

Maar als Petrus zijn lezers oproept om nuchter te worden, bedoelt hij toch zeker niet dat ze allemaal dronken waren van alcohol? Nee, er bestaan **veel meer soorten roes** in het leven. En in onze moderne maatschappij en onze tijd waarschijnlijk nog veel meer dan in Petrus' tijd. De meest bekende zijn natuurlijk alcohol en drugs: de werking hiervan is duidelijk, de aftakeling zichtbaar en de gevolgen op lange termijn vreselijk, soms dodelijk. Maar er zijn ook meer verborgen verslavingsvormen. Tabak, medicamenten, koffie, chocolade, snoep... Oei, dit komt voor velen al wat dichterbij in de buurt. Met deze voorbeelden blijven we echter nog altijd bij de materiële dingen. Wat dacht je van verslaving aan TV, soapseries, computers, computerspelletjes, geld, huis, auto, sport, hobby's, seks, porno, mode...? Onlangs verscheen zelfs een boek dat heet "Verslaafd aan goedkeuring". Tja, wat een lijst! Eigenlijk kan een mens aan ongeveer alles verslaafd raken!

Ook Jezus zelf geeft enkele sterke waarschuwingen die voor de tijd van vandaag nog actueler zijn dan voor toen: "*Pas op dat jullie hart niet afgestompt raakt door de roes en de dronkenschap en de zorgen van het dagelijks leven*" (Lukas 21:34). Zorgen voor het dagelijks leven staat hier op één lijn met roes en dronkenschap. Zijn vele mensen inderdaad niet zo **opgeslokt door de dagelijkse beslommingen** dat ze aan niets anders meer kunnen denken, dat het hen verdooft? De rush van het leven, van een jachtige maatschappij heeft hen in hun greep, en ze worden voortgejaagd door reclameboodschappen die hen dicteren wat ze allemaal moeten hebben om gelukkig te zijn of om erbij te horen. "*De zorgen om het*

dagelijks bestaan en de verleiding van de rijkdom en hun verlangens naar allerlei andere dingen... verstikken het woord" (Markus 4:19). Als we opgaan in zulke begeerten, zal onze passie voor God verwateren. Onze honger naar gebed, onze behoefte aan geestelijk voedsel wordt overschreeuwd door de materiële noden. Onze oude mens wordt vetgemest en onze nieuwe mens uitgehongerd.

Reclamemensen zijn kampioenen in het 'bakken van lucht': met zeer gerichte marktstudies en de meest professionele middelen weten ze van niets íets te maken, onbenulligheden op te blazen tot religieuze proporties (reclametaal wordt meer en meer religieus gekleurd) en op het 'goed gevoel' van mensen in te spelen. De budgetten die zij krijgen om u en mij te lokken en te verleiden zijn gigantisch. De reclamewereld wil ons 'dronken' maken: zéér veel goesting geven, en troebele ogen, zodat we de verborgen zwakheden en professioneel gecamoufleerde gevaren niet zien.

Bidden is geen kwestie van tijd, maar van priori-tijd. Bidden is: de éérste prioriteit ook daadwerkelijk eerst doén.

Petrus gebruikt niet voor niets driemaal het woord 'nuchter' in zijn brief. Bij de tweede keer luidt het volledige vers als volgt: "*Het einde van alle dingen is nabijgekomen. Kom dus tot bezinning en word nuchter opdat gij kunt bidden*". Petrus linkt de roes aan **het einde der tijden**. En wij leven daar nog veel méér in dan zijn tijdgenoten! De eindtijd zal veel roes en misleiding meebrengen. Openbaring 17:2 spreekt van "*de grote hoer die alle koningen der aarde dronken maakt*". Jezus zelf waarschuwt in zijn rede over de eindtijd overduidelijk tegen de misleidingen en verleidingen: er zullen vele valse christussen en valse profeten opstaan, die "*zo mogelijk ook de uitverkorenen zullen misleiden*" (Mattheüs 24:24). Hoe zullen wij in staat zijn om niet misleid te worden? Door nuchter te zijn! Door onze ogen open te houden, zo sterk mogelijk verbonden te zijn met onze God, door een gedisciplineerd en verfrissend gebedsleven. **Slaperigheid** is een kenmerk van de eindtijd: de tien bruidsmisjes vielen allemaal in slaap toen de bruidegom lang wegbleef. Maar Petrus waarschuwt nogmaals: "*Word nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden*" (5:8, NBG). Onoplettendheid kan levensgevaarlijk zijn. Roes vertraagt onze reflexen, zowel in het verkeer als in het geestelijke. Roes verdooft onze geestelijke zintuigen en vertroebelt ons onderscheidingsvermogen. Iedereen wéét met zijn verstand dat geld niet gelukkig maakt, maar door de roes van het leven slaagt de mammon er blijkbaar toch in om bij de meeste mensen de eerste plaats te krijgen. We leven in een tijd waarin verslavingen alleen maar lijken toe te nemen. Mensen zoeken hun leegte steeds maar krampachtiger op te vullen met kicks, terwijl alleen God die diepste honger kan verzadigen.

Veel mensen denken dat **gebed** een fijn, rozig gevoel is, even niét nadenken, vluchten in een denkbeeldige wereld, verlof nemen van ons verstand... maar nee, je moet heel **helder denken** om goed te kunnen bidden en juist vrij worden van de roes van de wereld. Je moet alles goed op een rijtje hebben, alle dingen in het juiste perspectief zien. Bidden is: de éérste prioriteit weer radicaal bovenaan zetten. Zelfs het besluit om te gáán bidden is al een sterk signaal naar God en naar de boze toe: "Ik ga al mijn werk, al mijn (zogenaamd) belangrijke en dringende bezigheden, en alle verlokkelijke alternatieven (vluchtmechanismen) nu resoluut aan de kant schuiven en alle aandacht op mijn Vader richten. Ik ga alle andere stemmen het zwijgen opleggen en de stilte opzoeken. Ik wil weer contact met mijn Schepper en mijn Heer, en met mezelf. Ik ga terug naar de Bron om mijn

geestelijke tank te hervullen. Ik ga mijn denken, mijn prioriteiten en mijn leven weer op orde zetten”.

We moeten nuchter zijn om te kunnen bidden, maar bidden maakt ons op haar beurt ook weer nuchter. Als we ‘het noorden kwijt waren’, zien we het uiteindelijke doel weer. Als we onze motivatie begonnen te verliezen, hervinden we onze vreugde en liefde voor de Heer. Als we in eigen kracht bezig waren, kunnen we onze stekker weer in het juiste contact steken. We weten weer waarom we het allemaal doen. En als we weer gevuld zijn met Gods vreugde, zullen de verleidelijke pleziertjes van de wereld ons veel minder aantrekkelijk lijken. Als we voldaan zijn bij Hem, zullen we de leegte van de reclameboodschappen onmiddellijk doorzien. We zullen **geen roes meer nodig** hebben, want wie gelukkig is, hoeft niet te vluchten of zich te verdoven. TV, computer, alcohol, geld... we zullen ermee kunnen omgaan zonder erin op te gaan (1 Korinthe 7:31). We zullen vrije mensen zijn, want we zijn **geroepen tot vrijheid** (Galaten 5:13), de “*vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God*” (Romeinen 8:21)!

1. Hoe blijf jij innerlijk vrij van de roes van de dagelijkse beslommingen?

.....

2. Zijn de vele begeerten van de wereld een reële bedreiging voor jouw gebedshonger?
Hoe ga je daarmee om?

.....

3. Hoe ervaar je bij jezelf of je geestelijk alert en waakzaam bent?

.....

(24) "Kunnen jullie niet een uur met mij waken?"

Het zijn bekende woorden van Jezus (Mattheüs 26:40), uitgesproken op een cruciaal en pijnlijk moment in zijn leven, in de tuin van Getsemane, korte tijd vóór zijn gevangenneming en zijn vreselijke lijden. Het is een verhaal dat we wel kennen, maar laten we toch maar even (opnieuw) verbaasd staan over de 'meesterlijke' reacties van onze Heer.

Het eerste wat opvalt, en wat we niet evident mogen vinden, is **dat**

Jezus, in de laatste uren vóór zijn gevangenneming, ging bidden! Wat zou een gemiddeld mens doen op zulk moment, in de laatste uren van zijn leven, wetende dat de vreselijkste foltering te wachten stond? Uit alle macht vluchten, zich rot piekeren naar een uitweg, zichzelf en zijn omgeving opdraaien tot iedereen er gek van werd...? Laten we niet vergeten dat Jezus ook ten volle mens was, en niet immuun voor angst, stress, verleiding. Alles wat menselijk in Hem was, riep om weg te lopen van wat Hem te wachten stond. Maar Hij ging naar zijn Krachtbron. Ook in die vreselijk spannende momenten wist Hij de juiste keuze te maken. Bij ons, mensen, is het vaak zo dat, hoe hoger de stress is, hoe minder wij eraan denken om naar God te gaan. Onze gedachten draaien dan aan 120 km/u, de paniek doet ons het zweet uitbreken, we kunnen maar aan één ding meer denken. Vaak is dan bidden het allerlaatste wat in ons hoofd opkomt. Wat een zelfdiscipline vraagt het om op een ogenblik dat alle andere stemmen in ons hoofd loeien als sirenes, deze tot zwijgen te bevelen en ons in de stilte van het gebed terug te trekken! Wat een meesterschap had Jezus, ook in de allermoeilijkste momenten! Wat een les voor ons!

Het is ten tweede merkwaardig **dat Jezus zijn leerlingen oproept om met Hem mee te bidden.** Wij stellen ons vaak Jezus voor als ongenaakbaar, niet vatbaar voor gevoelens, iemand die alles wel alleen aankon en de anderen niet nodig had. Maar op dat moment had Hij echt steun kunnen gebruiken, en Hij vroeg het ook expliciet. Hij had zo veel in hen geïnvesteerd, zoveel geduld gehad. Nu had Hij het zelf moeilijk, en wat zou een mens er niet voor geven om op dat ogenblik iemand naast zich te hebben om op te steunen!? Wie altijd begrijpend moet zijn naar anderen, hoopt op enkele momenten in zijn leven ook eens zélf op begrip te mogen rekenen. Jezus had het blijkbaar wel verwacht en gehoopt. Maar ook toen Hij dit

niet kreeg, was Hij niet bitter, verwijtend en scherp tegen hen. Uiteindelijk bouwde Hij op God alleen, niet op mensen. Daar was zijn onuitputtelijke krachtbron.

We kunnen ons de vraag stellen: welk verschil zou het gemaakt hebben als zijn apostelen mee gebeden hadden? Zou Jezus van het kruis en het lijden zijn verlost? Nee, zeker niet. Maar het besef: "ik sta er niet alléén voor, ik heb vrienden die met mij mee lijden", is onbetaalbaar in zulke situaties. Het zou echt zijn lijden hebben verlicht en wat troost geboden. Het was voor de apostelen een gelegenheid geweest om hun liefde voor Hem te bewijzen, om Hem eens iets terug te geven.

"Jullie zijn in al mijn beproevingen steeds bij mij gebleven."
(Lukas 22:28)

Dit is toch een derde, opvallend gegeven: **wij kunnen mee met Jezus zijn lasten dragen!** Hij, de grote Meester die alles alleen aan zou kunnen, die het gewicht van de wereld alleen kan dragen, vraagt zijn leerlingen om hulp! Moet Jezus vandaag ook nog altijd zijn lasten heel alleen dragen? Zijn afwijzing en bespottung elke dag? Zijn verdriet om miljarden mensen die verloren gaan en het nauwelijks beseffen. Zijn pijn om zijn dierbare Gemeente, zijn eigen Lichaam, zijn Bruid! Of vindt Hij vandaag vrienden die een uur met Hem waken?

Voorbidders zijn mensen met **een gebedslast**. Het is niet iets waarnaar we solliciteren, want het kan veel 'last' en verdriet meebrengen. Het is iets wat God ons geeft. Iets wat we niet kunnen ontlopen als God ons liefde geeft. Want liefde brengt lijden mee, gekwetst worden, afgewezen worden, mee-lijden met de andere. Iemand die liefheeft, kan niet gelukkig zijn zolang die ander ongelukkig zijn. Hij treurt met de treurende.

Deze last is bij iedereen anders. Bij de een is dat zijn of haar partner die lijdt of lijden meebrengt. Of kinderen die zware problemen hebben of een verkeerde weg opgaan. Of onze familie waarvan niemand God kent. Of de wijk waar we wonen en waarvan we weten dat wij de enigen zijn die ervoor bidden. Een herder zal de gebedslast voor zijn gemeente dragen, dag en nacht, soms met tranen en zuchten. Een ander krijgt een ander gebied om over te 'regeren in gebed', om zich verantwoordelijk voor te weten: een bevolkingsgroep (kinderen, jongeren, gevangenen, weduwen, verslaafden, vluchtelingen...), een stad, een land, een continent... De een heeft een gebedslast voor de politiek, de ander voor het onderwijs, de een voor verzoening en eenheid, de ander voor evangelisatie en zending enz.

Jezus draagt het gewicht van de ganse wereld, en Hij leeft om voor altijd voor ons te pleiten als een trouwe hogepriester (Hebreeën 7: 25). Hij kán dat en Hij doét het ook. Maar moet Jezus die lasten vandaag ook alléén dragen? Of vindt Hij mensen die bereid zijn met Hem mee te waken? Die tenminste een deelgebied op hun schouders willen nemen. Hij blijft het leeuwendeel dragen, maar hoe blij moet Hij niet zijn als Hij niet de énige is die bewogen is? Zullen wij zijn last verlichten door ze te delen? Zullen we ons kruis opnemen en Hem daarin volgen?

De apostelen vielen in slaap: hoe typisch! De spanningsboog was te lang. Ze konden de strijd tegen de zwaartekracht die aan hun oogleden trok, niet meer uithouden. Op zulke moment is het oh zo verleidelijk om maar gewoon te laten gaan, gewoon nergens meer aan denken, zelig slapen. Hoe is de geestelijke situatie in de kerken vandaag? Iedereen wakker, waakzaam, fris, fit, alert, strijdbaar...? Of zijn er velen moe, ontmoedigd, zwak, traag, lui? Jezus' aansporing "*Blijf*

wakker en bid dat jullie niet in beproeving komen", geldt nog even actueel als toen! Eén moment onoplettendheid kan pijnlijke en langdurige gevolgen hebben; en omgekeerd kan waakzaamheid ons een massa miserie besparen. Jezus zegt het zonder verwijt, maar op een milde, begrijpende toon: "De geest is wel gewillig, maar het lichaam is zwak". Hij weet maar al te best dat het soms zwaar en uitputtend is, maar... Hij heeft het ook volgehouden. Het is niet onmogelijk. Het moeilijkste aan een bediening van gebed en voorbede is waarschijnlijk de volharding!

God, verfris ons als voorbidders! Maak ons wakker! Laat uw bazuin klinken. Geef ons een geest van waakzaamheid. Maak ons tot **wachters op de muur die waken terwijl anderen slapen**. Geef ons uw gebedslast, een juk dat ons past. Heer, we willen met U mee waken, mee uw last dragen en bewogen zijn door dezelfde liefde die ook U drijft.

1. Heb jij al ontdekt welke last(en) je met Jezus mee mag dragen?

.....

2. Heb jij in gebed soms pijn en verdriet om bepaalde noden om je heen?

.....

3. Ben jij geestelijk wakker?

.....

(25) Het verschil tussen gebed en voorbede

Op het eerste zicht is er maar één soort van bidden: alle gebed is praten met God. Maar wie vertrouwd begint te raken met de wereld van gebed, ontdekt vele vormen en variaties erin. Het is een boeiende wereld waar we nooit op uitgekeken raken. Iemand die de 'microbe' van gebed te pakken heeft, zal ervaren dat er veel grotere hoogten en diepten in het gebed zijn dan het dagelijkse schietgebedje of de 'gewone' stille tijd. De Bijbel toont ons voorbeelden van buitengewone gebeden die het lot van een land veranderden. Er zijn bepaalde geheimen en principes die het ene gebed véél krachtiger maken dan het andere. Als we dus nader onderzoeken, zien we een groot

verschil tussen bidden en voorbede doen.

Intercessie betekent letterlijk: 'ertussen gaan staan', namelijk tussen het heden en de toekomst, tussen de huidige, gebroken, zondige wereld en Gods prachtige visie, zijn droom, zijn bestemming ermee. Voorbidders gaan met één been in de wereld staan en met één been in Gods koninkrijk, en trekken beide dicht naar elkaar toe. Ze worden heen en weer getrokken, en leven in die verscheurende spanning, die hen soms het gevoel kan geven dat ze eronder zullen bezwijken. Maar door te volharden wordt langzaamaan de kloof gedicht.

Intercessie is ook op een andere manier 'ertussen gaan staan', nl. **in de bres gaan staan** (Ezechiël 22:30). Als er in de stadsmuur een bres is geslagen door de vijand, moeten enkele soldaten in die bres gaan staan en deze opvullen met hun eigen lichaam, met hun eigen leven. Zij kijken de vijand recht in de ogen en zeggen a.h.w.: "Jij komt hier niet binnen, tenzij over mijn lijk!" Een indrukwekkend voorbeeld is dat van Samma, één van de helden van David: hij stond op een veld en verdedigde dat in zijn eentje tegen de Filistijnen (2 Samuël 23:11-12); ook al liep iedereen weg, hij bleef staan en week niet. Een voorbidder legt **zijn persoonlijk gewicht** in de weegschaal om de balans te doen overslaan: hij staat niet als toeschouwer aan de kant.

"Geef me Schotland, of ik sterf!"
(John Knox)

Wie *bidt*, vraagt dingen aan God en laat ze dan weer los: na dit gebed kan hij overschakelen op andere bezigheden. Hij heeft zijn 'plicht' gedaan; de uitkomst is

niet zijn verantwoordelijkheid. Wie daarentegen *voorbede doet*, staat dag en nacht in het gat totdat God hem ervan ontslaat. Hij is **'gebonden' aan zijn opdracht**. Voorbede is een positie innemen. Deze bewogenheid beweegt Gods hart zodat Hij het gat gaat dichten. God zoekt zulke voorbidders, mensen die zeggen: "Of ik leef of sterf, dít móét veranderen!".

Voorbede is: **zich verantwoordelijk weten** voor het resultaat. Als een voorbidder zijn gebedsdoel niet haalt, heeft hij gefaald! Daarom moet een voorbidder ook altijd bereid zijn zelf het kanaal te zijn voor de gebedsverhoring. Hij bidt niet alleen: "Heer, zend iemand", maar ook: "Hier ben ik, Heer, ik ben bereid zelf te gaan": zijn gebed is **niet meer vrijblijvend**.

Voorbidders worden vergeleken met **wachters op de muur** (Ezechiël 3:17, Jesaja 62:6, Habakuk 2:1): een wachter heeft nooit rust, omdat hij weet dat hij een zeer verantwoordelijke taak heeft. Van op zijn muur of wachttoren kan hij enerzijds sneller de vijand zien aankomen, én kan hij ook beter horen wanneer God spreekt. Dit toont het **profetische aspect** van voorbede. Hoe hoger zijn toren (= hoe dichter hij bij God leeft), hoe eerder hij het gevaar ziet: soms waarschuwt hij al, terwijl beneden nog niemand iets in de gaten heeft (en mensen dus soms verstoord reageren). Sommige mensen met profetische bediening werden pas erkend na hun dood: zij stonden zo hoog op de toren dat zij dingen zagen die pas in latere generaties realiteit werden.

De andere kant van de taak als wachter is dat hij namens de stad tot God roept en voor haar pleit, "dag en nacht", zonder zichzelf en God rust te gunnen (Jesaja 62:6-7).

"Wij vertrouwen niet op paarden en wagens, maar op de naam van de Heer" (Psalm 20:8)

Een voorbidder moet "op zijn hoogte" gaan staan (Psalm 18:34). Hij moet **mee regeren met Christus** van op zijn plaats in de hemelse gewesten (2 Timotheüs 2:12). In de geest staat hij bóven de omstandigheden, en ligt er niet ónder. Hij bidt niet, gedreven door het dringende en de nood, vanuit angst of paniek, maar hij bidt vanuit geloof en vertrouwen, vrede en rust, vanuit de zekerheid van de overwinning. Dat maakt hem effectief en krachtig.

Een voorbidder bidt niet zomaar wat hij wil of wat in zijn gedachten opkomt; hij vraagt specifiek aan God wat hij mag of moet bidden, en bidt alleen die gebeden die God in zijn hart legt. Hij bidt **naar Gods wil**, en niet naar zijn eigen wil. Gebed is: jouw lasten op God leggen.

Voorbede is: **Gods lasten op jou nemen**. Het gaat niet meer om onze eigen agenda of voorkeuren, maar om Gods koninkrijk.

Voorbede is niet alleen bídden dat God de vijand verslaat, maar ook tegelijk in de hemelse gewesten die **strijd zelf leveren, dóórbidden tot de overwinning behaald is**, inbeuken op de muren tot ze instorten. Voorbede is veel intenser en emotioneler dan gebed. Het is "worstelen" (Romeinen 15:30, Efeze 6:12, Kolossenzen 4:12). Worstelen is een lijf-aan-lijf gevecht, niet van op een veilige afstand. Het is erop of eronder. Paulus spreekt van "tot bloedens toe" weerstand bieden (Hebreeën 12:4); een beeldspraak die voor zichzelf spreekt.

Een voorbidder is als een soldaat aan de frontlinie, op de eerste rij (of soms als een soldaat die áchter de vijandelijke linies gedropt wordt), en moet zich dus aan rechtstreekse aanvallen vanuit de duisternis verwachten. Daarom kan hij het zich

niet permitteren om zonder **wapenrusting** of met een halve wapenrusting rond te lopen. Hij moet waakzaam en alert zijn, want de duivel valt natuurlijk precies aan als iemand even pauze neemt en zijn wapenrusting aflegt. Eigenlijk moet hij deze wapenrusting dag en nacht dragen. Op den duur raakt hij er zo mee vergroeid dat hij het niet eens meer merkt dat hij ze aan heeft: ze is als een 'tweede huid' geworden.

Bij geestelijke strijd kan je bijna alle principes van aardse oorlogsvoering toepassen op de onzichtbare strijd. Toen Rees Howells tijdens de Tweede Wereldoorlog aan zijn bijbelschoolstudenten in Wales de opdracht gaf om te bidden voor de Engelse soldaten aan het front, leerde hij hen: "Het zou een schande zijn als wij minder hard voor hen bidden dan dat zij vechten voor ons! Tijdens de oorlog is er geen verlof en geen pauze!" Wat een ernst en **verbetenheid**! Als de boze zulke vastberadenheid proeft, weet hij dat er niets tegen te beginnen is en dan wijkt hij snel.

Zulke mentaliteit geeft **autoriteit**. Autoriteit krijgt men door het brengen van offers (het offeren van tijd, geld, nachtrust, voorrechten, privé-voorkeuren...), door vasten, door persoonlijke heiliging, door het kruisigen van de oude ik...

Als een voorbidder toch al gestorven is (aan zichzelf, aan de wereld), kan de vijand hem ook niet raken: hij krijgt geen greep op hem, vindt geen ingangspoort voor verleiding en aanklacht. Een voorbidder die helemaal in Christus is, is **onaantastbaar**. Net zoals Jezus die zei: "*de duivel heeft aan Mij niets*" (Johannes 14:30, NBG).

Voorbede ontstaat meestal vanuit het besef van de urgentie, de nood om ons heen, vanuit een gezonde **wanhoop**: wanneer iemand 'aan het eind van zijn Latijn' is en inziet **dat hij niets anders meer kan doen**, wanneer het eigen kunnen, menselijke talenten, puike organisatie, intelligentie of bijbelkennis, meeslepende woorden of perfecte organisatie... allemaal hopeloos tekort schieten. "*Wij vertrouwen niet op paarden en wagens, maar op de naam van onze God*" (Psalm 20:8). Dan kunnen we alleen nog maar rechtstreeks tot God gaan, tot de Bron zelf, Zijn aangezicht zoeken, in het besef dat er een écht wonder nodig is, en dat het alléén van zijn genade afhangt!

Bij dit alles is het duidelijk dat voorbede iets is, wat niet op één dag komt, maar **moet groeien** doorheen de jaren. Elke soldaat moet oefenen, leren door vallen en opstaan. Door het doén en de praktijk groeit de ervaring, de geestelijke spierkracht, de vertrouwdheid met de geestelijke wapens, het onderscheidingsvermogen, de slagkracht. De groeimogelijkheden hierin zijn onbeperkt. Jezus stond in zijn eentje tegenover de ganse horde van de vijand, en overwon! Met Hem aan onze zijde kunnen wij grote daden doen. Vijf van ons zullen er honderd op de vlucht jagen, en honderd zullen er tienduizend achtervolgen (Leviticus 26:8).

Voorbede ligt eigenlijk in het verlengde van bidden. Dit artikel wil absoluut niet suggereren dat bidden minder of zwak is: bidden is altijd goed. Maar gebed kan doorgroeien naar een nieuwe hoogte, een hogere dimensie. Daarom is voorbede niet exclusief gereserveerd voor een klein groepje: eigenlijk is het **voor iedere christen**. Jezus was een voorbidder en Hij is en blijft het voorbeeld voor ons allemaal.

Als Jezus dag en nacht voor ons bidt, en wij zijn zijn navolgers in alles, wat zullen wij dan doen?

1. Hoe ver ben jij al in het exploreren van de vele regionen van de gebedswereld? Ontdek je zelf regelmatig nieuwe terreinen?

.....

2. Voor welke gebedsstrijd zou jij al je persoonlijk gewicht in de weegschaal willen gooien?

.....

3. Op welke muur heeft God jou tot wachter aangesteld? Welk is jouw gebied waarvoor je geestelijk verantwoordelijk bent?

.....

(26) Zwanger van een gebedslast

Vorbidders zijn mensen die **'gedreven'** worden tot gebed. Bidden is niet iets wat ze af en toe doen als 'extra', het is iets wat voortdurend opborrelt uit hun ziel. Een Engelse voorbidder vertelde ooit dat hij eens midden in de nacht huilend wakker werd, en zijn hoofdkussen nat was van de tranen: in zijn slaap had hij blijkbaar voorbede gedaan.

Voorbede is **een drang**, of soms nog sterker: Paulus zegt dat hij "*diepbedroefd en voortdurend door verdriet gekweld*" is wanneer hij

denkt aan zijn volksgenoten, de Joden; en hij getuigt dat hij liever zelf zou verbannen zijn uit Gods heerlijkheid indien de Joden (die hem vol haat vervolgden!) zouden gered kunnen worden (Romeinen 9:2-3).

Het is soms indrukwekkend om bepaalde doorwinterde voorbidders te horen bidden met passie, identificatie, kortom **met hun ganse ziel** en wezen. Je voelt gewoon dat er daar iets gebéurt. Zo iets kan je niet kopiëren of imiteren. Het komt van binnen uit. Het is om jaloers op te zijn.

Laten we eerlijk zijn: als voorbidders staan we niet in één-twee-drie op zulk hoog niveau. En we staan ook niet altijd even 'scherp': we zijn ook maar mensen met nog vele andere activiteiten. Maar iedereen moet ergens beginnen, en iedereen kan (en moet) groeien in de edele kunst van voorbede.

Hoe kunnen we echter zulke **bewogenheid en passie** krijgen? Hoe kan voorbede een 'last' worden? Ik denk niet dat we dat zelf kunnen maken. We kunnen uit onze ziel geen bewogenheid 'persen' als die er niet zit. En vaak kunnen we alleen maar beschaamd staan hoe weinig bewogenheid we hebben voor mensen en noden om ons heen, voor een stervende en kreunende wereld. Alleen God kan iemand roepen en een last op zijn hart leggen.

Zulke 'gebedslast' kunnen we heel mooi **vergelijken met een zwangerschap**: er zijn zeer veel parallellen.

Hoe ontstaat een gebedslast? Net zoals een zwangerschap ontstaat het **door intimiteit**. Een vrouw wordt niet zwanger als ze op 'eerbiedige' afstand blijft van haar man of door 'Platonische liefde'. Om door God 'bevruucht' te worden moeten we dicht bij Hem leven: veel tijd met Hem doorbrengen, en niet alleen 'vergader-tijd', 'werkrelatie', maar ook gewoon genieten van zijn tegenwoordigheid en liefde.

En er zijn van die momenten dat we voelen dat Hij ons een niveau hoger optilt, ons dicht aan zijn hart drukt en heel zachtjes iets in ons hart legt: een zaadje, een droom, een drang, een verlangen. Iets van Hem smelt samen met iets van ons, zoals een zaadcel met een eicel. Het geestelijk kind dat dan verwekt wordt heeft absoluut de chromosomen (kenmerken) van zijn Papa én van zijn mama. Je kan bij een kind niet perfect scheiden wat hij van papa en mama heeft: het vloeit in elkaar over. De gebedslast is een passie die we niet zelf bedacht hebben, die door God erin gelegd is, maar die tegelijk ook van diep uit óns hart komt: we hérkennen dit verlangen als iets dat we eigenlijk inderdaad héél graag zouden willen. Het is alsof God diep in ons hart dat verlangen losgemaakt, bevrijd, 'verlost' heeft. Het is ook een drang die niet wegebt, een bewogenheid die niet uit onze eigen gevoelens voortkomt: daaraan weten we dat hij van God is.

Hierin is Maria een uitzonderlijke vrouw: geen enkel andere vrouw ter wereld heeft ooit het voorrecht gehad om (letterlijk) zwanger te zijn van God. En ook haar kind was 100% mens, met haar chromosomen, én 100% God, met Gods (geestelijke) chromosomen. Maar wat haar overkomen is, geldt geestelijk voor ons allemaal: God kan ons zwanger maken van een geestelijk kind: Hij kan ons uitkiezen om één van zijn vele miljoenen dromen waar te maken en 'ter wereld te brengen'. En Hij is blij als één van zijn zaadjes landt en vrucht draagt.

"Je zult zwanger worden en een zoon baren, en je moet hem Jezus noemen. De heilige Geest zal over je komen en de kracht van de Aller hoogste zal je als een schaduw bedekken. Daarom zal het kind dat geboren wordt, heilig worden genoemd en Zoon van God". (Lukas 1:31-35)

Elke vrouw die hoort dat ze zwanger is, is daar verrukt over. Het is **iets zeer heuglijks**. Het is een prachtig geschenk, een voorrecht. Het is ook een echt avontuur, vol belofte: de moeder weet waar het begint, maar niet waar het eindigt, want uiteindelijk zal haar kind een eigen leven leiden. Een kind in de moederschoot is geen appendix van de moeder: het heeft een eigen bloedsomloop, een eigen hartslag, eigen levensritme. Het zal later ook een eigen weg gaan. We krijgen een kind niet voor onszelf. Dit alles geldt ook voor geestelijke kinderen.

Als God je bevrucht met een gebedslast, kan het dagen of weken duren vóór je het met iemand deelt, en misschien jaren vóór je het publiekelijk noemt. Zulke last moet eerst een tijd **verborgen en beschermd** kunnen groeien. Alleen gebed geeft er voedsel aan, en dit is ook wat God van jou in deze fase verwacht: alleen bidden. In geloof weet je: het is er al, maar alleen jij ziet en voelt het: het is nog de embryonale fase. Dit kan een eenzame periode zijn, omdat jij al iets voelt léven binnenin, terwijl niemand in je omgeving iets ziet! Soms voel je ook aan dat je omgeving er nog niet klaar voor is om je nieuwe droom te horen.

Zwangerschap duurt altijd **een bepaalde tijd**: er is een heel groeiproces tussen bevruchting en geboorte. Bij een muis duurt dit drie weken, bij de mens 9 maanden, bij een olifant bijna twee jaar. Het is duidelijk: hoe groter het kind moet worden, hoe langer het duurt. Tussen de tijd dat Jozef zijn droom kreeg over zijn koningschap en de tijd van de realisatie ervan waren er 13 lange en pijnlijke jaren: in het verborgene (in slavernij en gevangenis) groeide de innerlijke kwaliteit van zijn karakter en leiderschap. Tussen de tijd dat David gezalfd werd tot koning en zijn feitelijke inwijding als koning waren vele jaren; en in zijn woestijnperiode, constant op de vlucht voor Saul, werd hij, onzichtbaar voor de wereld, gevormd

en werd zijn karakter gekneet als voorbereiding op bijbels koningschap. Ook het volk Israël moest door een lange zwangerschap gaan: toen God tot Abraham sprak met zijn belofte van een volk, vond de bevruchting plaats; dit volk groeide uit van een gezin tot een familie, een clan, een stam, maar pas op het moment van de uittocht uit Egypte zien we een echt volk geboren worden: een 'zwangerschap' van ongeveer 600 jaar! Elke gebedsdroom heeft tijd nodig om in het verborgene te rijpen.

Zwangerschap is **een eer en een last tegelijk**. Er zijn natuurlijk de lichamelijke ongemakken, misselijkheid, rugpijnen, moeheid... Het kind zuigt veel energie uit het moederlichaam. Zeker naar het einde toe wordt het een echte last, soms met de nodige pijnen en beperkingen. Naarmate de zwangerschap vordert, **wordt de last zwaarder**. We denken dan wel eens: "Waar ben ik aan begonnen? Had ik dit van tevoren geweten..." In Numeri 11:12 zegt Mozes dit bijna letterlijk: "*Hij vroeg de HEER: 'Waarom doet u uw dienaar dit aan? Bent u mij zo weinig genegen, dat u mij de last van heel dit volk te dragen geeft? Ben ik soms zwanger geweest van dit volk, heb ik het ter wereld gebracht? En dan wilt u mij gebieden om het in mijn armen te dragen, zoals een voedster een zuigeling draagt, en het zo naar het land te brengen dat u zijn voorouders onder ede beloofd hebt?'*" Hij voelde zich bezwijken onder de last van een gans volk. Een gebedslast kan zwaar zijn en veel verdriet meebrengen. "Wie van de gemeente houdt, lijdt om haar", las ik ooit.

Welke is jouw gebedslast? Voor sommigen is dat hun ongelovige partner, hun kinderen, gezin, familie, burens, vrienden... Voor anderen is het hun gemeente, hun voorganger, bepaalde zendelingen, een christelijke organisatie... Voor nog anderen is het hun stad, provincie, land, continent... Wat kunnen we aan? Welk gewicht kunnen we dragen? Maar vooral: wat legt God op ons hart? Welk zaadje legt Hij in ons? We mogen vertrouwen dat Hij, mét de last, ook alle kracht zal geven. Doorheen het proces worden we zelf ook sterker. En als 'draagmoeder' zijn we er ook verantwoordelijk voor dat er tijdens de zwangerschap niets misgaat.

Op zeker ogenblik moet het kind echter **gebo-
ren** worden: het móet er gewoon uit, het is te groot geworden, en het is levensvatbaar. Een gebedslast leidt vanzelf tot een project, een actie: de tijd van daden is aangebroken. De droom moet realiteit worden. De handen moeten niet gevouwen blijven, maar uit de mouwen gestoken worden.

"Ook een vrouw die baart heeft het zwaar als haar tijd gekomen is, maar wanneer haar kind geboren is, herinnert ze zich de pijn niet meer, omdat ze blij is dat er een mens ter wereld is gekomen". (Johannes 16:21)

Een geboorte gaat altijd gepaard met **weeën**, krampen die je a.h.w. uiteenrukken, zodat je op een bepaald ogenblik vreest dat je erin zal blijven. "*Kinderen zijn aan geboorte toe, maar er is geen kracht om te baren*" (Jesaja 37:3) is een dramatische beschrijving van een noodsituatie. Het geboorteprocess moet tot het allerlaatste moment volgehouden worden. Als de geboorte niet goed verloopt, kunnen kind en moeder beiden verloren gaan. En als het proces niet zeer zorgvuldig gebeurt, kan het kind levenslange schade oplopen.

De manier waarop een project in Gods koninkrijk (bijv. een gemeente, organisatie, actie) gestart wordt, bepaalt wezenlijk zijn verdere evolutie en groei: start iemand een gemeente door een scheuring, uit bitterheid of jaloezie, dan blijft dat verkeerde zaad groeien en zal op lange termijn zijn negatieve werk doen in het nieuwe

project (tenzij er onderweg mee afgerekend wordt). Maar als een project met goud, edelsteen of zilver gebouwd wordt (d.w.z. uit pure liefde voor God en medemens), dan heeft het een bovennatuurlijk fundament en zal het onwankelbaar blijken.

Maar ook na de bevalling blijven ouders **verantwoordelijk** voor hun kind, eigenlijk **levenslang**. Een kind op de wereld zetten heeft véél meer gevolgen dan je op voorhand beseft; het vraagt ook meer offers dan je tevoren 'ingecalculeerd' had. Maar in de loop der jaren is je kind met je vergroeid geraakt: je wil er ook niet van verlost worden. Hoe meer je erom geleden hebt, hoe dierbaarder het geworden is. Ook door Maria's hart ging een zwaard (Lukas 2:34). Een gebedslast kan je niet zomaar van je afschudden. Al bezorgt het je soms veel last, pijn en verdriet, je bent er toch aan verknocht: het is iets van jezelf geworden, het draagt 50% van je genen.

Doorheen dit proces van **geestelijk ouderschap** leer je zéér veel. Niets verandert en vormt je zo sterk als kinderen opvoeden. Je groeit er enorm door, en gaat meer op God lijken die naar zijn aard een 'Vader' is. Je gaat als voorbidder steeds meer Gods verdriet en 'last' over een verloren mensheid voelen. Je kan een deel van zijn last mee dragen! Nee, dit is niet de populairste bediening in de gemeente. Hiervoor staan mensen niet in rijen aan te schuiven. Maar de vreugde van een kind te zien geboren worden en te zien opgroeien tot een volwassen sterke man of vrouw, is ook met geen geld te betalen!

God heeft nog miljoenen dromen die Hij in mensen wil leggen en zien geboren worden. Mag Hij de droom die Hij zelf in je geplant heeft, 'verlossen'? Ben je er klaar voor?

1. Van welke dromen ben jij zwanger?

.....

2. Leef je dicht genoeg bij God om door Hem bevrucht te worden?

.....

3. Ervaar je in je leven alle kenmerken en fasen, alle pijnen en vreugdes van een geestelijke zwangerschap?

.....

(27) Kreunen en zuchten over het land

In Ezechiël 9:4 staat een sterke tekst die een minder bekend aspect van voorbede belicht. Ezechiël zag een visioen waarin God aan een man in linnen klederen beval om door Jeruzalem te gaan en *“een merkteken te zetten op het hoofd van iedereen die jammert en klaagt (NBG: “zucht en kermt”) over de gruwelijke dingen die er in de stad gebeuren”*. Temidden van de onophoudelijke en vreselijke zonden van het land wou God hén apart zetten die hier nog onder lijden en kreunen... De grote meerderheid van Israël was er blijkbaar aan gewoon geworden of merkte het misschien niet eens meer op.

Hoe zit het met ons vandaag? Is ons land vandaag beter en heiliger dan Israël toen? Of is het kwade tijdens die 26 eeuwen niet alleen maar méér toegenomen, meer verspreid, meer gesofisticeerd en nog aantrekkelijker verpakt? Iemand drukte het ooit als volgt uit: *“De duivel heeft ook niet stilgezeten in die 2000 jaar: hij heeft intussen een doctoraat behaald in de leugen en de misleiding”*. **Kreunen en zuchten wij diep in onze ziel** als we zonde, leugen en onrecht zien gebeuren om ons heen? Worden wij nog boos of verdrietig als wij zien wat er met onze jeugd gebeurt, hoe huwelijken verwoest worden, en kinderen verscheurd? Hoe kostbare mensen om ons heen gestolen worden door de duivel, bedrogen, geknecht in verslavingen en misbruikt door anderen? Als we veelbelovende mensen de mist in zien gaan? Als we naar de tv kijken en zien hoe ‘de zoete zonde’ als ‘lekker’ wordt voorgesteld, overspel als ‘bewijs van mannelijkheid’ en onreinheid als ‘spannend’? Als er in programma’s over religie en kerk grove onwaarheden over Jezus en de Bijbel worden verteld en niemand daartegen in gaat? Als er boeken worden geschreven (denk aan “De da Vinci Code”) die beledigende laster schrijven over Jezus en met 40 miljoen exemplaren worden verkocht? **Doet het ons nog pijn?** Vloeken op de openbare tv is aanvaard geworden. In naam van de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van de (‘heilige’) kunstenaar mag alles gezegd en getoond worden. Overspel ‘overspel’ noemen is tegenwoordig erger dan overspel bedrijven! In wat voor wereld leven wij!? Schrikken wij daar nog van? Is het niet angstaanjagend om te zien hoe snel normen en waarden naar beneden evolueren, vooral door de media? En hoe weinig daartegen geprotesteerd wordt?

Tegenwoordig heeft men de mond vol over de opwarming van de aarde ten gevolge van de CO2-uitstoot, maar niemand die oog heeft voor **de morele en geestelijke vervuiling** die daar zonder twijfel de oorzaak van is (de grofste milieuvervuiling en natuurvernietiging is het gevolg van kortzichtig winstbejag van ondernemers, geldzucht zonder morele beperkingen). De wereld is bezig met de derde- en vierderangsproblemen en de echte problemen mogen niet eens genoemd worden. Wie de moed heeft om dat luidop te zeggen, wordt voor 'moraalridder' uitgescholden, en dat is tegenwoordig ongeveer het ergste affront dat iemand kan krijgen.

We moeten ook niet vergeten **dat elke zonde God persónlijk raakt en beledigt**. Wanneer een kind een huisregel van zijn vader overtreedt, is de vader (terecht) boos: want zijn kind heeft niet alleen een gezonde regel geschonden en dus iets kwaads gedaan, maar ook a.h.w. zijn minachting voor zijn vader laten zien, zijn gebrek aan respect. Door de regel van zijn vader te overtreden heeft hij de vader zelf geraakt in zijn functie én als persoon. God wordt werkelijk 'gekrenkt' door zonde (de uitdrukking 'God krenken' wordt in het O.T. 41 maal gebruikt).

"Toen hij Jeruzalem voor zich zag liggen, begon hij te huilen over het lot van de stad. Hij zei: 'Had ook jij op deze dag maar geweten wat vrede kan brengen! Maar dat blijft voor je verborgen, ook nu. Want er zal een tijd komen dat je vijanden belegeringswerken tegen je oprichten, je omsingelen en je van alle kanten insluiten. Ze zullen je met de grond gelijkmaken en je kinderen verdelgen, en ze zullen geen steen op de andere laten, omdat je de tijd van Gods ontferming niet hebt herkend'". (Lukas 19:41-45)

En daarbij komt nog het feit dat de Schepper op grote schaal **genegeerd en doodgezwegen** wordt in zijn wereld. Afgewezen of genegeerd worden vindt iedereen erg. Maar wanneer een koning ergens zou verschijnen en niemand zou hem begroeten, aandacht schenken of aanhoren, dat is pas echt grof; is dat echter niet wat elke dag voortdurend met God gebeurt? Wat een geduld moet Hij niet hebben! En dan is het God er nog niet te doen dat Hij 'aandacht nodig heeft', in het centrum van de belangstelling wil staan of zichzelf zielig vindt. Het gaat erom dat, door het negeren van zijn wetten, zijn mooie schepping verwoest wordt. De juiste volgorde raakt in de war op alle gebieden: politiek, huwelijk, vriendschappen, seks, kunst, ontspanning, economie...; wat staan mensen dan verbaasd dat het klimaat in de war raakt en ontregeld is?

God is niet het meest boos over de mooie plantjes en boompjes, maar over de méns die vertrappeld wordt. Als Hij ziet hoe mensen elkaar én zichzelf kapot maken, **breekt zijn hart**. Eén mens is bij Hem niet 'maar een nummer', één van de zes miljard in een rij. Elke pijn en verdriet registreert Hij nauwgezet. Nee, God heeft **geen olifantshuid**, Hij wordt niet gewoon aan het kwaad! Hij krijgt geen eelt op zijn ziel. Het is voor ons onvoorstelbaar wat God allemaal moet voelen en verdragen van zijn geliefde mensenkinderen!

Voelen we soms nog een beetje aan wat dat aan Gods hart moet doen? Als iemand God beledigt, negeert of krenkt, **moét ons dat pijn doen!** Wanneer iemand gemene en onterechte dingen over mijn vrouw, mijn moeder of mijn kinderen vertelt, moét ik daar onmiddellijk en openlijk tegen ingaan! Dezelfde gezonde reactie heeft een christen als zijn

"Zie, de dagen komen dat Ik een honger in het land zal zenden – geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om het Woord van de Heer te horen" (Amos 8:11).

God beledigd wordt. Als iets ons moet boos of verdrietig maken, is het dát wel. Jezus was de meest perfecte, vredelievende en integere mens die ooit bestaan heeft, en als iets over Hém wordt geroddeld, is dat dan ook het meest onrechtvaardige wat bestaat. Beschuldigingen of spot over christenen, kerken, pastoors of dominees hebben meestal nog wel een grond van waarheid, maar als de pijlen op God of Jezus gericht zijn, dan hebben ze geen enkele terechte grond (dan komen ze voort uit onwetendheid, vermengd met slechte wil).

We weten dat de Bijbel veel aansporingen geeft om blij te zijn, vreugde te hebben, ons te verheugen... en dat is absoluut belangrijk. Maar over die enkele andere teksten wordt bijna nooit gepreekt, zoals: "**Zalig zij die treuren**" (Mattheüs 5:4). Nee, God wil zeker niet dat wij zwartkijkers en pessimisten worden. We moeten de nu al veel te hoge cijfers van depressies niet nog verder de hoogte in jagen. Maar vrolijk meedoen met de wereld is het ook niet! Mee lachen met oppervlakkige shows en leeg amusement om 'de tijd te doden' is niet de beste tijdsbesteding in een wereld die kapotgaat. In de tijd van Noach, terwijl de wereld letterlijk kapotging, bleven de mensen gezellig en vrolijk doorfeesten en niemand merkte de ernst van de tijd op (Matt. 24:38-39); en Jezus waarschuwt dat het in het eind der tijden net zo zal zijn.

Er wordt op de preekstoelen ook weinig gesproken over **de 'toorn van God'**. Eeuwen geleden werden mensen hiermee bang gemaakt en – vaak onterecht – om de oren geslagen. Maar vandaag is de balans helemaal naar de andere kant overgeslagen: het is taboe, het is niet prettig, het geeft ons geen fijn gevoel (en dat is vandaag ongeveer de hoogste norm geworden). Maar als God woedend is op deze wereld, heeft Hij daar 10.000% recht toe! Onze zonden zijn gestegen tot in de hemel (Ezra 9:6). Gods woede is **de keerzijde van zijn liefde**. Als wij horen dat een jong meisje bruet verkracht wordt, móét ons dat boos maken! Als wij horen over foltering en walging en woede opwekken. Als wij vinden dat dit nog wel door de beugel kan, beseffen wij de ernst van de zaak nog niet. Gods normen zijn niet 'een beetje' overtreden, maar al eeuwenlang systematisch en bewust. Als God zijn toorn zou uitgieten over ons land, zou dat niet zijn omdat Hij snel geprikkeld is en opvliegend, nee, Hij heeft al eeuwenlang eindeloos veel verdragen, onbegrijpelijk veel genade getoond en zijn toorn met hemels geduld ingehouden. Maar Hij zou ook niet rechtvaardig en liefdevol zijn als Hij dit maar verder liet gebeuren. Als een leraar in zijn klas alles zou blijven verdragen, raakt de ganse sfeer verziekt. Als een leerling op school systematisch te laat komt en de directeur bedekt dit altijd met de mantel der liefde, bevestigt hij hem in een verkeerd patroon en is hij een slechte opvoeder.

Waarom liet God "hen die kermen en zuchten" apart zetten? Omdat zij mee-wenen met Hem! Als voorbidders mogen wij **met God mee treuren** om alle onrecht in de wereld, om alle brute verkrachting van Gods mooie schepping. We mogen mee zijn pijn voelen, zijn gebroken hart. Kunnen onze ogen droog blijven als wij met Hem meekijken naar de teloorgang om ons heen? Het moet God enige troost bieden als Hij ziet dat Hij niet de enige is met die last, dat er mensen zijn die Hem (een beetje) begrijpen en meevoelen. Zoals Jezus in Gethsemane graag had gehad dat Hij niet alleen aan het bidden was (maar helaas, het heeft niet mogen zijn). Zullen wij met Hem waken en Hem niet alléén laten in zijn verdriet?

Er bestaat echt zoiets als **een 'heilige woede'**: een pure, terechte, rechtvaardige boosheid zonder wrange of bittere bijmaak, niet vermengd met agressie,

persoonlijke gekwetstheid of wraakgevoelens, een boosheid die de grens van de zonde niet overschrijdt. Woede komt vanzelf op als ons een groot en gemeen onrecht wordt aangedaan; maar ervaren we dat even sterk als het bij een medemens gebeurt? En als het tegenover God gebeurt? Die woede moet niet leiden tot agressie (zoals die 'christenen' die abortusdokters doodschieten), maar in balans gehouden worden door liefde, ook voor de dader van die vreselijke en vernietigende zonden (anders is ze niet 'heilig' meer).

Zo bestaat er ook **een 'heilig verdriet'**, zoals toen Jezus weende over Jeruzalem (Lukas 19:41): een verdriet dat niet leidt tot depressie, pessimisme of zwartkijkerij, een verdriet dat niet vermengd is met onmacht of wanhoop, maar dat in evenwicht gehouden wordt door een even grote mate van hoop, geloof, visie en kennis van Gods eindeloze genade en reddingskracht.

Gods **woede en verdriet** zijn perfect in balans. Hij is – terecht - woedend wanneer een verkrachter een kind misbruikt, want de gevolgen hiervan zijn verwoestend tot in het diepst van de ziel. En tegelijk heeft Hij medelijden en de tederste bewogenheid voor de dader (die waarschijnlijk zelf slachtoffer is van zijn jeugd en verleden). Elke dag zóveel kwaad zien gebeuren onder je ogen kán je ook niet uithouden als je geen goddelijke oceaan van liefde hebt.

"Wat klaagt een mens zolang hij nog leeft? Laat hij klagen over zijn zonden! Laten we ons leven onderzoeken en doorvorsen, laten we terugkeren naar de Heer, laten we met onze handen ook ons hart opheffen tot God in de hemel... Waterbeken stromen uit mijn ogen, om de rampspoed van mijn volk. Mijn ogen vloeien van tranen, zonder rust, zonder ophouden, totdat de Heer vanuit de hemel neerkijkt en mij ziet" (Klaagliederen 3:39-41,48-50).

God weent wel, maar wordt niet depressief. Want, en dit is het goede nieuws, voor God is inderdaad niets onmogelijk. Hij kan in één knip een land totaal veranderen. Hij hoeft maar één wind over een land te blazen en alle grijze wolken zijn weg. Hij hoeft maar één sneeuwbuï te laten komen over een land en het is 'wit als sneeuw'.

"Het hart van het volk schreeuwt tot de Heer. O, muur van Sion, laat je tranen stromen als een rivier, dag en nacht, aan één stuk door; gun je ogen geen rust. Weeklaag in de nacht, jammer tot aan de ochtend, stort je hart uit als water ten overstaan van de Heer. Hef je handen naar hem op, voor het leven van je kinderen, die op elke straathoek van honger versmachten" (Klaagliederen 2:18-19).

We mogen ons zuchten en kermen in ons gebed de vrije loop laten gaan! En onze tranen moeten we daarbij niet inhouden. Beter tegen Hem klagen dan tegen mensen. Het zal Hem plezier doen om te zien dat Hij niet de enige is die zonde abnormaal vindt.

Een voorbidder moet al deze emoties in goede banen weten te leiden. Net zoals verontwaardiging en heilige woede kan leiden tot een opstand tegen het kwaad en tot een hervorming, kan het ook leiden tot goede en sterke voorbede. De negatieve gevoelens (woede of verdriet) kunnen de **brandstof** worden **voor onze voorbede**: zij bepalen hoe vurig we gaan smeken. Laten we niet vergeten dat ook Jezus op aarde "onder luid roepen en tranen" voorbede gedaan heeft (Hebreeën 5:7). Esther heeft bij de koning gesméékt, omdat haar leven en dat van haar ganse volk ervan afhing; daarom vastte ze drie dagen zonder eten of drinken. Zullen wij met dezelfde emotionele kracht tot God smeken om ons land te redden?

Gelukkig kan God ons boven negatieve gevoelens uit tillen. Want we moeten in ons gebed uiteindelijk niet bidden uit frustratie, wanhoop en boosheid, maar in geloof, hoop en liefde.

1. In welke mate kreun of zucht jij om de wereld om je heen?

.....

2. Mag God een dosis heilige woede of heilig verdriet in je hart uitgieten?

.....

3. Heb jij genoeg liefde en bewogenheid voor deze wereld dat je bereid bent ervoor te lijden?

.....

(28) Mozes: het toppunt van gebed

Als wij denken aan grote voorbidders in de Bijbel, dan kunnen we moeilijk Mozes overslaan. Hij was zonder twijfel **de grootste figuur in het ganse Oude Testament**, de man die het dichtst bij God geweest is, die hem zag "*van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend*" (Exodus 33:11, NBG). Wat een graad van intimiteit Mozes met God had, daar kunnen we enkel naar gissen. Al wat hij met God besprak toen hij 40 dagen en nachten boven op de berg was, alles wat hij daar hoorde, alles wat hij daar gezien heeft, "onuitsprekelijke dingen, die niemand navertellen kan", we kunnen er maar een flauw idee van hebben. Met God mogen spreken zoals twee vrienden aan een tafeltje, dit is ongehoord! Het kan ons alleen maar (in gezonde zin) vreselijk jaloers maken. Want ook Mozes was een mens zoals u en ik, met al zijn menselijke kantjes.

We kunnen verschillende voorbeelden van Mozes' voorbede aanhalen, bijv. toen hij met zijn twee armen omhoog voor de Israëlieten bad toen ze streden tegen de Amalekieten (Exodus 17:8-16). De eigenlijke strijd werd niet gestreden en de eigenlijke overwinning werd niet behaald door wapens, maar door gebed en door de kracht van God.

Een ander indrukwekkend **gebed van het allerhoogste niveau** vinden we in Exodus 32: 11-13. Mozes was net 40 dagen op de berg geweest en toen hij beneden kwam uit de allerheerlijkste tegenwoordigheid van God, werd hij onmiddellijk geconfronteerd met de rauwe, grauwe werkelijkheid: het volk Israël had in tussentijd een **gouden kalf** gemaakt! Arme Mozes! Hij was waarschijnlijk nog aan het nagloeien van Gods heerlijkheid en wou die hemelse sfeer zo lang mogelijk vasthouden. Wat een ontzuivering! Wat een koude douche! In één klap werd al zijn zegen en vreugde gestolen. Zijn ballon landde met een harde klap en hij stond zéér snel, véél te snel, weer met zijn twee voeten op de harde grond. Nog géén 40 dagen na het ontvangen van de Tien Geboden, waarbij God aan Israël verschenen was in donder, bliksem, aardbeving, vuur en bazuingschal, zelfs nog vóór ze

de stenen tafels gekregen hadden, hadden ze al minstens de éérste twee geboden overtreden! De menselijke wispelturigheid kent geen grenzen. "Ze hebben zich geháást om af te wijken van de weg die Ik hun geboden had", zei God over hen (32:8, NBG). Zodra ze konden, zodra Mozes (de 'baas') uit de buurt was, zodra de teugels wat losser werden, hebben ze gelópen om een afgodsbeeld te maken! Wat een volk, die Israëlieten! (Zou echter een ander volk, ons volk, het één millimeter beter gedaan hebben?) Onbegrijpelijk hoe humanisten 'in de mens geloven' en de mens tot centrum van het heelal en 'maatstaf van alle dingen' maken!

Gods toorn over Israël was dan ook heel terecht wanneer Hij tot Mozes zei dat Hij hen zou vernietigen: "Houd mij niet tegen: mijn brandende toorn zal hen verteren" (32:10). Hij had in de maanden tevoren, sinds de uittocht uit Egypte, wonderen laten zien die tevoren of erna nooit meer gebeurd zijn, elke morgen manna gegeven, zijn kracht en heiligheid geopenbaard op de Sinaï... en dan, als stank voor dank, knielden ze voor een 'dierlijk' afgodsbeeld. Ze aanbaden een beest i.p.v. een grote levende God. Hoe krenkend en vernederend moet dat niet geweest zijn voor de Schepper? Hoe zou jij je voelen als iemand een tekening van je maakt en je afbeeldt met een hondenkop? Zijn geduld was op. Hij had ze zoveel kansen gegeven en 'het zat er niet in'.

Samen met zijn vonnis deed God tegelijk een zeer **aantrekkelijk aanbod** aan Mozes zelf: "Ik zal u tot een groot volk maken" (32:10). Hij zou dus het ganze volk uitroeien en met Mozes helemaal opnieuw beginnen zoals bij Abraham. Dat was aantrekkelijk voor Mozes, want het zou véél gemakkelijker zijn voor hem: dan moest hij al hun gemopper over eten en drinken niet langer incasseren, hun rebellie en opstandigheid zowel tegen God als tegen hemzelf niet langer verdragen. Als hij aan zichzelf dacht, zijn eigen comfort en eer centraal stelde, was de keuze heel rap gemaakt.

Als Mozes bovendien een heel gedwee en onderdanig iemand was geweest, zou hij ook tegen God gezegd hebben: "Zeker, Heer, uw wil geschiede! Wat U zegt is altijd goed." Nog meer omdat God zelf gezegd had: "Houd Mij niet tegen!". Slechts weinig mensen durven **tegen God ingaan**. We kunnen het wel zien bij Abraham (Genesis 18:16-33), die ook een 'vriend van God' genoemd werd. Als je een vriend van God bent, houdt Hij ook rekening met je mening, en is Hij bereid zijn plannen aan te passen. Wat een macht zit er in gebed! Is dit niet om stil van te worden?

Bidden is: de grootste kracht aller tijden - Gods liefde - in beweging zetten.
--

Mozes ging dus tegen zijn eigenbelang én tegen Gods voorstel in! **Hij pleitte voor dat koppige en ondankbare volk**. De manier waaróp hij dat deed is heel belangrijk, want het leert ons een aantal principes van voorbede. Hij zei niet dat God verkeerd, te streng of onrechtvaardig was, want hij besepte al te best dat dat nooit waar is. Hij ging ook het volk niet verdedigen in de zin van: "Zo slecht zijn ze toch niet, er is toch ook nog veel goeds aan dit volk, ze hebben hun positieve kanten, er zijn verzachtende omstandigheden, het is toch begrijpelijk wat ze gedaan hebben..."; de zonde wordt niet vergoelijkt, verdoezeld, geminimaliseerd of mooier voorgesteld. Wat deed Mozes dan wel? Hij deed een beroep op de liefde, eer, trouw, barmhartigheid en heiligheid van God zelf!

Eerst en vooral appelleerde Mozes **op Gods uitverkiezing, Gods liefde** voor zijn volk. In vers 7 had God in zijn boosheid gezegd: "*jouw volk, dat jij uit Egypte hebt geleid, misdraagt zich*". Nu gaat Mozes hier lijnrecht tegen in: "*Wilt u dan uw toorn laten woeden tegen uw eigen volk, HEER, dat u met sterke hand en grote macht uit Egypte hebt bevrijd?*" (32:11). Het is zoals wanneer je tegen een woedende vader zou zeggen: "Het is toch je eigen zoon! Wat hij ook uitgestoken heeft, hij blijft toch je kind!?" De vader is, terecht, woedend omdat zijn zoon ontoelaatbare dingen gedaan heeft, en er moet een ernstige straf volgen. Maar zijn kind verstoeten? Dat doet een echte vader toch niet? Doorhéén het oordeel, het vonnis prik je door naar het hart van de vader. Het verstand zegt: "Dit is onduelbaar! Het is genoeg geweest!" Het hart zegt: "Het is en blijft mijn kind!" Mozes wist dat Gods toorn terecht was, maar wist ook dat Gods hart nog veel groter was dan zijn verstand, dat zijn barmhartigheid veel groter was dan zijn rechtvaardigheid. God zei dat Hij het volk zou vernietigen, maar Mozes, die God, als vriend, heel goed kende, wist dat God dat *eigenlijk* niet wou: ten diepste wil God liever redden dan verwerpen. Dat is nu eenmaal zijn goddelijke hart. "God is liefde", zegt de Bijbel in 1 Johannes 4:8, maar de Bijbel zegt nergens: "God is rechtvaardigheid": liefde is dus wezenlijker dan rechtvaardigheid. "*Barmhartigheid overwint het oordeel*" (Jakobus 2:13). Bidden is niet argumenteren met God (op verstandelijk niveau), God overtuigen van een 'beter' voorstel dan het zijne, God goede raad geven... bidden is een beroep doen op Gods hárt.

Als gebed inderdaad zo machtig is, waarom zouden we het ongebruikt laten liggen???

Ten tweede deed Mozes een beroep **op Gods eer, op zijn naam** bij de buurvolken. "*Wilt u dat de Egyptenaren zeggen: "Hij heeft hen bevrijd om hen in het ongeluk te storten, om hen... van de aarde weg te vagen?"*" (32:12) Hij zei a.h.w.: "Als U de Israëlieten doodt in de woestijn, gaan de andere volken denken dat U een zwakke God bent, niet bij machte om uw volk helemaal te redden. Ze zullen met U spotten..." Ook hier was Mozes niet gericht op eigen belangen of menselijke belangen, maar op de belangen van God.

Ten derde deed Mozes een beroep **op Gods trouw**. "Denk toch aan uw dienaren Abraham, Isaak en Israël, aan wie u onder ede deze belofte hebt gedaan: 'Ik zal jullie zo veel nakomelingen geven als er sterren aan de hemel zijn, en het hele gebied waarvan ik gesproken heb zal ik hun voor altijd in bezit geven'" (32:13). Hij wou God 'milder stemmen' door herinneringen aan zijn trouwe vriend Abraham, alsof hij tot God zei: "Ik weet wel dat dit volk koppig is, maar het zijn de nakomelingen van uw vriend Abraham. Weet U nog, Abraham die voor U zelfs zijn enige zoon wou offeren? Zou U hen niet zegenen ter wille van hem?" Het is alsof Gods aangezicht, dat op dat moment somber stond, plots oplichtte bij deze vreugdevolle herinnering. En Mozes ging nog een stapje verder: "U hebt bij Uzelf gezworen dat U hem een groot volk zou maken en dit land zou geven". God herinneren aan zijn **beloften** is nooit verkeerd (bij mensen is dit soms gevaarlijk: ze kunnen er heel kwaad om worden, omdat ze eigenlijk niet van zin waren ze uit te voeren). God wordt graag ernstig genomen, Hij wordt graag gelóófd. Gods woorden aanhalen in onze gebeden is een krachtig wapen, en het 'flatteert' God als we ze niet vergeten zijn: Hij is blij als we erop stáán, als we er iets mee willen doén.

Uiteindelijk is dit gebed van Mozes een soort 'toppunt' van gebed: **één gebed redt een gans volk!** "*Het gebed van een rechtvaardige is krachtig en mist zijn uitwerking niet*" (Jakobus 5:16) zien we hier overduidelijk werkelijkheid worden.

Wat maakt Mozes' gebeden anders dan die van ons? (1) Zijn positie als leider van het volk geeft hem meer autoriteit. (2) Zijn rechtvaardigheid geeft hem een vrijere toegang tot de hemelse schatten. (3) Zijn intieme wandel met God maakt dat Hij heel goed Gods 'gevoelige snaar' kan raken en bespelen. (4) Zijn sterke, onbaatzuchtige liefde en bewogenheid voor het koppige Israël moeten voor God heel aangenaam geweest zijn.

Het juiste gebed op de juiste tijd door de juiste persoon met de juiste houding verandert de geschiedenis van een gans volk.

God zei 'nee' tegen Mozes, maar hóópte eigenlijk weerwerk te krijgen: Hij rékende erop dat Mozes dapper en vrijmoedig genoeg zou zijn om tegen Hem in te gaan. Hij was geflatteerd omdat Hij in Mozes die eigenschappen zag die Hij zelf het allermeest heeft: trouw, liefde, geloof. God zag met genoegen een beetje zijn eigen spiegelbeeld in Mozes. Toen zijn toorn ontbrandde, was Hij héél blij dat iemand ertussen ging staan. Wat een God hebben wij! En wat een macht geeft Hij aan mensen! Wat een verantwoordelijkheid hebben voorbidders!

God zoekt mensen met wie Hij zijn hart kan delen. Mensen die vertrouwd genoeg met Hem zijn zodat Hij hen iets kan toevertrouwen. Mensen zoals Abraham voor wie Hij zijn plannen niet verbergt (Genesis 18:17). God vertelde ze hem juist opdát Abraham nog de kans kreeg om te bidden en de rechtvaardigen uit Sodom te redden. Wat een eer, wat een voorrecht, wat een macht! Vindt God vandaag van dat soort mensen in ons land?

1. Hoe hard verlang jij naar een intieme relatie met God zoals Mozes die had? Wat doe je zelf om daarnaar toe te groeien? Wat mag het kosten?

.....

2. Is jouw gebed meer gericht op eigen noden, behoeften en verlangens, of op Gods eer, zijn plannen en verlangens?

.....

3. Besef jij diep in je hart dat God graag bereid is om zijn plannen te veranderen als jij Hem vraagt? Besef je dat je het potentieel hebt om door één gebed de geschiedenis van je land te veranderen?

.....

(29) Zon, sta stil te Gibeon!

Dit gebed van Jozua (in 10:12) is een opmerkelijk gebed dat de moeite waard is om eens grondiger uit te pluizen. Jozua was namelijk in een strijd verwickeld tegen de koningen van de Amorieten, en omdat de zon begon onder te gaan, zouden door het invallende duister de vijanden kunnen ontsnappen. Daarom sprak hij deze fameuze geloofswaardigheden uit: *"Zon, sta stil boven Gibeon, maan, blijf staan boven de vlakte van Ajjalon!"*

Dit is natuurlijk eerst en vooral uniek door *de inhoud*, namelijk de kracht van zijn geloof. Een geloof "dat bergen kan verzetten" is in onze oren al uitzonderlijk en bijna onbereikbaar, maar een geloof dat de zon kan tegenhouden is absoluut uniek; er staat inderdaad ook bij dat zoiets vroeger of later nooit meer gebeurd is (10:14). Jozua had hierbij geen voorbeeld of precedent, want, hoewel Mozes ook zéér grote wonderen had gedaan, was er iets van die soort niet bij. Het draaien van zon en maan is één van de meest vaste, onveranderlijke wetten in het heelal (vraag maar aan Newton: $E = mc^2$), en het doorbreken van die wetten is een unieke geloofsdaad zonder gelijke. Het blijkt dus mogelijk te zijn dat de wet van het geloof deze fundamentele natuurwetten overtroeft! **De kracht van het geloof is sterker dan de zwaartekracht!** Voor wie gelooft, is niets onmogelijk!

Maar wat ook bijzonder is aan dit gebed is de vorm: het is geen verzoek aan God gericht, maar een rechtstreeks bevel aan de zon gericht! Jozua bad niet: "O, God, wilt U a.u.b. de zon doen stilstaan?", zoals onze meeste gebeden klinken. Hij sprak de zon zelf aan! Hij deed ook niet een vriendelijk verzoek: "Zon, wil u a.u.b. blijven staan?", maar gaf **een krachtig bevel**, dat geen tegenspraak duldde. Nog sterker wordt het als je bedenkt dat God hem hiertoe geen opdracht had gegeven (zoals bij vele wonderen wel het geval is, bijv. toen God tegen Mozes zei dat hij de rots moest bevelen water te geven, Num. 20:8). Jozua deed het gewoon uit eigen initiatief, én... het gebeurde nog ook! Verbazingwekkend, niet?

Waar haalde hij het idee vandaan en de autoriteit? Dit is een cruciale vraag voor voorbidders: **wanneer en hoe hebben we autoriteit of volmacht in ons gebed?** Bidden we verzoekend of bevelend?

Jezus had ook autoriteit in zijn gebed. Als er zieken bij Hem kwamen, bad Hij niet tot zijn Vader: "Vader, als het uw wil is, zou U dan deze zieke willen genezen?" Hij zei kort en krachtig: *"Sta op, en wandel"*, of *"Ik wil het, word rein"*. Hij sprak de ziekte zelf aan, *"bestrafte de koorts"* (Lukas 4:39), en hetzelfde met de boze

geesten. Een gelijkaardig verhaal als bij Jozua vinden we wanneer Jezus de wind (ook een natuurelement) "bestrafte" (Mattheüs 8:26) met de woorden: "Zwijg, wees stil" (Markus 4:39), zonder een zweem van twijfel dat dit ook zou gebeuren. Hij richtte zich dus niet naar boven, maar direct naar de persoon, de boze geest, de ziekte of het natuurelement.

Bij Jezus was dit zo vanzelfsprekend dat Hij zich verbaasde waarom de apostelen dat niet konden (Markus 4:40). Wij staan verbaasd als we geloof zien, Hij staat verbaasd als Hij ongeloof ziet! Jezus' woord was een machtswoord, zoals dat van God bij de schepping. Voor God volstaat het om iets te zéggen en het ís er. Toen Hij sprak: "Er zij licht", was er ook effectief licht. Zijn woord alleen al is voldoende om de schepping uit het niets tevoorschijn te brengen.

"Ik verzeker jullie: als jullie geloof hebben als een mosterdzaadje, dan zullen jullie tegen die berg zeggen: "Verplaats je van hier naar daar!" en dan zal hij zich verplaatsen. Niets zal voor jullie onmogelijk zijn". (Mattheüs 17:19-21)

Ook **Petrus** gebruikte diezelfde autoriteit toen hij in Handelingen 3:6 de verlamde beval om te wandelen, en **Paulus** toen hij de lamme in Lystra beval om recht op zijn voeten te gaan staan (14:10). In Handelingen 13:11 sprak Paulus blindheid uit over de valse profeet Barjesus, zonder dat we zien dat de Heilige Geest hem deze vreemde opdracht gaf.

Soms neemt de Heilige Geest initiatief en volgt de mens, **soms neemt de mens initiatief en volgt de Heilige Geest.**

We hebben de voorbeelden van Jozua, Jezus, Petrus en Paulus gezien, maar hoe zit het met ons? Mogen wij dat ook? Is dat niet hoogmoedig en eigenzinnig? Mogen wij de Heilige Geest 'bevelen'? Moeten wij nederig aan God vragen of Hij een zieke wil genezen, of delen wij, als zijn kinderen, in zijn autoriteit om ziekte en demonen te bevelen? Als we een of andere boze geest over ons land "binden in Jezus' naam", is hij dan gebonden of niet? Hoe weet je dat dan? Heeft één mens die macht tegen een leger van geesten? Heeft elke mens dat? Hoe kan je die autoriteit krijgen? We kunnen een vijftal principes afleiden uit deze voorbeelden.

(1) Autoriteit krijgen we door onze positie in Christus, niet door iets van onszelf.

Laten we een illustratie gebruiken. Een **politieagent** kan duizend auto's tegenhouden, niet omdat hij zoveel spierkracht heeft, maar omdat hij wettelijk aangesteld is: hij vertegenwoordigt op dat moment de wet en de overheid. Als hij 's avonds zijn uniform uittrekt, legt hij die autoriteit ook helemaal af! Het vreemde is: ook al zou hij in zijn privéleven zelf de wet overtreden, toch zal en moet iedere burger zijn bevelen opvolgen als hij in functie is. Zijn autoriteit staat in zekere mate los van zijn persoon-met-al-zijn-zwakheden.

Ook wij hebben in Christus een autoriteit gekregen die we niet te danken hebben aan iets van onszelf: het is Zijn gerechtigheid, Zijn genade, Zijn kracht, waarmee Hij ons bekleedt zoals met een politie-uniform (de "mantel der gerechtigheid"). Net zoals een politieagent zegt 'in de naam der wet', mogen wij zeggen 'in de naam van Jezus' om demonen te bevelen. Het heeft er niet mee te maken hoe jong of oud we zijn, hoe geleerd of ongeletterd, hoe ervaren of onervaren, een

christen die zijn plaats kent én inneemt in de hemelse gewesten, heeft die autoriteit. Autoriteit heeft dus alles te maken met geloof.

Een voorbidder moet dus allereerst weten wie hij is in Christus en zijn oog niet op zichzelf richten: niet op zijn zwakke kanten (om zich te laten aanklagen of ontmoedigen), maar ook niet op zijn sterke kanten (om daarop te gaan vertrouwen en hoogmoedig te worden)!

(2) Autoriteit halen we uit onze verbondenheid met de Zender.

Hier is de vergelijking met een **ambassadeur** op zijn plaats. Wanneer een ambassadeur, naast de officiële mening van zijn regering, in het publiek allerlei persoonlijke visies en theorieën gaat verkondigen, is hij een slechte woordvoerder van zijn zender, zeg maar: een stoorzender. Een ambassadeur hoort 'onzichtbaar' te zijn, totaal geïdentificeerd met zijn opdrachtgever, vrij van privé-meningen.

Hoe meer een christen enkel en alleen Gods belangen verdedigt, hoe meer hij aanspraak kan maken op Gods gezag. Alleen dan is hij een zuivere vertegenwoordiger, een betrouwbaar gezant, een transparant kanaal. Als hij de vertegenwoordiger is van zulke grote Heer, is het totaal ongepast om onbelangrijke privé-overtuigingen te verkondigen wanneer hij het woord van de Allerhoogste mag vertolken! Als hij zich 100% inzet voor Gods werk en Gods eer, zal hij ook 100% vrijmoedigheid hebben om bijv. om financiën te bidden.

Ook in zijn privé-levenswandel zal een ambassadeur zijn zender vertegenwoordigen en zich dus waardig gedragen. Wanneer een ambassadeur in zijn privéleven een dronkaard, bedrieger en vrouwenloper is, tast dat zijn geloofwaardigheid aan. Zijn levenswijze is een blaam voor zijn thuisland. Misschien zal hij aan de buitenkant nog een tijd de officiële ambassadeur blijven, maar hij zal stilaan zijn moreel gezag verliezen, en zijn levenswijze zal steeds meer zijn functioneren negatief beïnvloeden, zodat hij op den duur zeker ontslagen zal worden. Iemand die zijn positie kent, maar er niet naar leeft, zal zijn autoriteit langzaam maar zeker verliezen.

Een rechtvaardige behoort tot de 'intimi' van God. En voor zijn intieme vrienden doet God natuurlijk méér dan voor een ander - wij toch ook?

Hetzelfde principe zien we in het verhaal van de zeven zonen van Skevas: deze zonen van een Joodse priester waren Joodse duiveluitdrijvers. Toen ze echter zagen dat Paulus 'in Jezus' naam' werkte en veel meer succes had dan zij, probeerden zij dat ook 'in Jezus' naam', maar de boze geest 'kende' hen niet en overweldigde hen (Handelingen 19:13-20): 'in Jezus' naam' is niet een soort toverformule, een magische spreuk die je kan gebruiken los van een relatie met Jezus zélf. De demon hoorde de naam 'Jezus', keek a.h.w. rond en zag Jezus nergens in die zeven mannen wonen: ze hadden een 'Jezus-etiket' op zichzelf geplakt, maar er was geen 'Jezus-realiteit' in hen. Je kan demonen niet bedriegen of overbluffen. Bij Paulus stemde het 'etiket' overeen met de 'inhoud': "*niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij*" (Galaten 2:20). Hij was krachtig verbonden met de Allerhoogste, 'vol' van Jezus. Dit is ook de reden waarom Jezus' leerlingen een boze geest niet konden uitdrijven, en Jezus wel (Matt. 17:21): bidden en vasten versterkt de verbondenheid met God en dus ook de autoriteit.

(3) Autoriteit wordt versterkt door heiligheid

Laten we eerst duidelijk stellen dat **geloof een geestelijke wet** is die kan functioneren als een kracht op zich, in zekere mate los van heiligheid. Ook in andere religies en levensbeschouwingen (ook bij atheïsten, satanisten...) zie je mensen die een verbazingwekkend geloof hebben in hun ideaal, hun god of hun theorie en 'bergen verzetten' (helaas vaak ten kwade). Dat zien we trouwens in alle gebieden van het dagelijkse leven, bijv. in het zakenleven: een verkoper die gelóóft in zijn product en in zichzelf, zal heel overtuigend overkomen en veel verkopen. Iemand met een positieve ingesteldheid tegenover het leven en veel geloof in mensen zal veel meer bereiken dan een wantrouwig, gesloten en negatief persoon.

Daarom is het mogelijk om beide los te koppelen, ook in Gods koninkrijk! Het is mogelijk grote geloofsdaden te doen ("profeteren, demonen uitdrijven, krachten doen"), en toch buiten Gods wil te staan (Mattheüs 7:21-23): zulke mensen hebben veel geloof, maar geen relatie met God, geen heiligheid, en zullen bij het laatste oordeel gediskwalificeerd worden. Een geloofskrachtepatser is daarom nog niet een gehoorzaam kind van God. Grote wonderen doen is een bewijs van een groot geloof, maar niet noodzakelijk van een gezond christenleven! Geloof is een gave van de Geest, maar als de vruchten van de Geest niet evenredig aanwezig zijn, kunnen gaven verkeerd gebruikt worden (bijv. voor rijkdom, eer en macht). Wonderen zijn geen garantie dat iemand goed bezig is.

Autoriteit kan dus in zekere mate los staan van heiligheid, maar zeker niet helemaal. Een politieagent of ambassadeur heeft zijn autoriteit uit zijn positie, maar als hij het in zijn privé-leven te bont maakt en zijn losbandigheid zijn functioneren negatief beïnvloedt, zal hij natuurlijk geschorst worden. Een zakenman kan door zijn 'geloof in zijn zaak' een heel groot bedrijf opbouwen, maar door immoraliteit, dronkenschap en bedrog kan het als een kaartenhuisje weer helemaal in elkaar vallen.

Maar als er gezonde balans is, groeien in Gods koninkrijk **geloofsautoriteit en heiligheid samen**. Als iemand heiliger leeft, zal hij dichterbij God leven, meer van God zien, dus een groter geloof hebben, en dus God beter leren kennen, meer leren liefhebben, zich afkeren van alle vuiligheid enz. Als de oude ik afgestorven is, is er veel ruimte voor het goddelijke leven. Als de oude ik nog te levendig is, kan God niet zoveel kracht geven, want er is in zijn hart niet zoveel plaats, én bovendien zouden er teveel brokken gemaakt worden. "Het gebed van een rechtvaardige" (Jakobus 5:16) vermag meer dan een ander gebed doordat hij dichterbij God leeft: zo is hij intenser bevriend en zal hij meer 'gedaan krijgen' van God. En zijn werk zal ook niet instorten omdat het met zuiver materiaal gebouwd is.

(4) Autoriteit groeit door ervaring.

We moeten autoriteit leren hanteren, zoals een beginner **een zwaard** moet leren hanteren. Wie voor het eerst een zwaard vastpakt, staat verbaasd over het gewicht ervan, en hij kan er maar met moeite mee zwaaien. Het is kwestie van oefenen, gebruiken, gewend raken, ermee leren omgaan, fouten maken en eruit bijleren. Vertrouwd raken met "het zwaard van de Geest" (Gods Woord), het in ons

*"Hij geeft mij voeten snel als hinden, doet mij op toppen van bergen staan, oefent mijn handen voor de strijd - mijn armen spannen de bronzen boog".
(Psalm 18:35)*

opnemen, een deel van onszelf laten worden, leren wanneer we welke bijbelteksten kunnen bovenhalen... Ervaring leert ons ook om ons niet te laten intimideren door de vijand, zijn strategieën en trucs te doorzien en ons niet te laten afleiden. Want wat de vijand allermeest probeert, is om ons 'uit onze positie in Christus' te lokken. Als we ons uniform afleggen, zijn we onze kracht kwijt. Een agent die zich laat beangstigen door een aanstormende vrachtwagen, wegloopt en bang in een hoekje kruipt, is ook zijn positie en gezag kwijt.

Van Mozes zegt God dat hij "*vertrouwd is in heel mijn huis*" (Numeri 12:7): Mozes was a.h.w. een 'vriend aan huis' bij God, en ervaren in het omgaan met geestelijke krachten. Zijn gebeden hadden dan ook buitengewone autoriteit.

(5) Autoriteit krijgen we als we liefde hebben voor de mensen waar God ons over stelt.

Als God ziet dat we onze medemensen, ook de allerminsten, liefhebben, weet Hij dat we ze nooit zullen gébruiken of misbruiken, en kan Hij ons autoriteit over hen geven. **Liefde en dienstbaarheid zijn de beste garanties tegen machtsmisbruik.** Ook de mensen zelf voelen dat aan: wanneer ze ervaren dat een leider hen liefheeft en zich helemaal gééft, zullen ze hem graag vertrouwen en gehoorzamen: dan voelen ze zich veilig bij hem. Dan krijgt hij veel gezag van hen. Ook hier is alweer Jezus ons mooiste voorbeeld: Hij heeft de allerhoogste macht gekregen omdat Hij de allerdiepste weg gegaan is. Zijn apostelen volgden Hem graag, vrijwillig, omdat ze door zijn liefde voelden dat Hij échte autoriteit had van God (Johannes 6:68): Hij was een leider die zijn volgelingen nooit zou gébruiken voor zichzelf. Jezus misbruikte zijn autoriteit niet voor eigenbelang: Hij maakte geen stenen tot brood, beval zijn leerlingen niet om zijn voeten te wassen, bad niet bevelend in Gethsemane, en aan het kruis deed Hij geen wonder door eraf te komen!

Autoriteit is iets waarin we moeten **groeien**. God kan ons bepaalde gebieden geven waarin we autoriteit krijgen. Bepaalde gebedsgenezers hebben bijna 100% succes in bepaalde ziekten, maar niet bij andere: op dat ene gebied hebben ze a.h.w. een 'volmacht' van God verkregen, en weten ze van tevoren dat het zal gebeuren. Andere geloofshelden hebben bijv. een onverzettelijk geloof op het gebied van financiën, of bij uitdrijven van demonen enz.

Als we gaan bevelen op gebieden waar we (nog) geen autoriteit hebben, gaan we ons boekje te buiten, en zullen we beschaamd uitkomen. Het is zoals in een leger: als een soldaat trouw zijn dienst verricht, kan hij bevorderd worden tot officier, en kan hij al zijn ondergeschikten bevelen geven. Maar hij kan geen bevelen geven aan andere secties waarover hij niet gesteld is. God kan hem later nog hoger plaatsen en meer autoriteit geven...

Kortom: iemand kan **een 'bevelend' en gezaghebbend gebed** uitspreken als hij (1) in het volle geloof zijn positie in Christus kent, (2) wéét dat hij op dat ogenblik in volle verbondenheid met God leeft, vol van de Geest is, als hij in zijn hart weet dat hij geen privé-voorkeuren najaagt, maar 100% in dienst van zijn Heer staat, als hij (3) geheiligd en gereinigd is en geen open spleten in zijn pantser heeft, (4) geoefend is door het gebruik van geestelijke wapens, en (5) altijd gedreven is door liefde voor mensen! Iemand die zo leeft, voélt in zijn hart aan wat Gods verlangen is, en vanuit dezelfde bewogenheid voor mensen zal hij vanuit zijn hart een bevel uitspreken tegenover duivelse machten en hen met autoriteit

verjagen. Wie altijd verzoekend bidt, gedraagt zich nederig, bescheiden (of: onzeker?) als een dienaar van God; wie bezield wordt door de "geest van het zoon-schap" (Romeinen 8:15), zal, **als zoon van de Koning**, beginnen optreden met de autoriteit van zijn Vader.

Zulke goddelijke autoriteit hebben we ook heel hard nodig in deze tijd. Hoe meer in onze maatschappij alle uiterlijke gezag vervalst, hoe meer nood er is aan écht moreel gezag! Om als strijder in Gods leger terrein te veroveren, moet je niet 'vriendelijk' zijn tegen de vijand. In een gebed om demonen uit te drijven ga je niet een beleefd verzoek uitspreken ("Lieve demon, zou je zo vriendelijk willen zijn om weg te gaan?"), maar een kordaat bevel! Geen discussie, geen onderhandelingen, geen medelijden (met een demon die zich als arm slachtoffer gaat voordoen), want de vijand is erger dan een terrorist.

Jezus gaf ons bevel om ons gezag kordaat te gebruiken: "Genees zieken, wek doden op, reinig melaatsen, drijf boze geesten uit!" (Mattheüs 10:8). Duidelijker kan het niet!

Mag God ons tot zulke **geweldenaars** maken die naar Gods koninkrijk grijpen en het doen baanbreken met kracht (Mattheüs 11:12)!

1. Hoe ver sta jij in het gebruik van je autoriteit als zoon/dochter van de Allerhoogste, als ambassadeur van de Koning?

.....

2. Weet je je geloofspositie in Christus in te nemen?

.....

3. Ben je innerlijk verbonden met Jezus?

.....

4. Leid je een (voldoende) heilig leven?

.....

5. Heb je al vaak geoefend met autoriteit?

.....

6. Word je altijd gedreven door liefde?

.....

(30) Het laatste gebed van de Bijbel

Soms weten we als mensen niet goed waarvoor we moeten bidden. Ook de grote apostel Paulus kende dit probleem (Romeinen 8:26). Een goede remedie tegen dit probleem is: gebeden of teksten uit de Bijbel bidden. Gods Woord zit vol beloften en waarheden, die we kunnen uitbidden tot God, geleid door zijn Geest, om op één lijn te komen met zijn plan.

Zo vinden we bijvoorbeeld het allerlaatste gebed uit de Bijbel, een zeer kort, maar zeer krachtig gebed. Het is het voorlaatste vers van het laatste hoofdstuk van het laatste boek, Openbaring 22:20: **"Kom, Heer Jezus!"**

Op het eerste zicht lijkt dit geen indrukwekkend gebed, misschien een beetje nietszeggend of overbodig. Maar wie vele jaren in de Bijbel leest, leert dat geen enkel woord daarin overbodig is. Wat betekent dit gebed dan? Waarom moeten we bidden dat Jezus komt? Als Hij dit allang beloofd heeft, als zijn wederkomst allang voorzegd is, waarom moeten we het dan nog bidden?

De ondertoon van dit gebed is een verlangen, een passie, een honger. **"De Geest en de Bruid zeggen: 'Kom!'"**, stond er in 22:17 al geschreven. De Bruid (de gemeente, de christenen) heeft een honger naar Jezus' tegenwoordigheid, zoals een verliefd meisje smacht naar de nabijheid van haar geliefde. Het kan haar soms *"ziek maken van verlangen"*, doen *"bezwijmen van liefde"* (Hooglied 2:5). De psalmist smacht naar God *"zoals een hert smacht naar water"* (Psalm 42:2); zijn ziel *"smacht naar God, zoals een dorstig land"* snakt naar een milde regenbui en daardoor helemaal herleeft (Psalm 143:6). We weten dat we zonder God droog en dor zijn en geen leven in ons hebben. Zeker als we in zulke moeilijke, dorre periode in ons leven zitten, zal dit gebed al spontaner uit ons diepste hart opborrelen: "Kom spoedig, Heer, ik wil bij U zijn, kom ons spoedig halen".

De komst van Jezus betekent natuurlijk ook heel veel. In het Onze Vader leerde Jezus ons bidden: **"Uw koninkrijk kome"**. Dit gebed kan op het eerste gezicht heel abstract lijken, maar het heeft enorm veel inhoud. We kunnen God namelijk vergelijken met **een koning die op zeker ogenblik naar het buitenland reisde** en daar een hele tijd bleef (denk aan de gelijkenissen in Mattheüs 25:14, 21:33,

Markus 13:34). Maar intussen gingen zijn bestuurders hun eigen weg, maakten hun eigen wetten, vulden hun eigen zakken, en op den duur werden ze steeds vijandiger tegenover de koning, omdat ze wisten dat er een straf zou wachten als hij terugkwam. Zo is het ook in deze wereld: God heeft deze prachtige planeet aan de mensheid toevertrouwd, heeft het bestuur over landen aan regeerders gegeven, maar wat doen ze ermee? Hun eigen wetten maken, hun eigen belangen dienen, mensen onderdrukken en uitzuigen enz. Daarom kan ik me best voorstellen dat een kleine, dappere groep onderdrukte burgers dit beu wordt, **een petitie** opstelt, zoveel mogelijk handtekeningen verzamelt, en ze vervolgens opstuurt naar de koning met de dringende smeekbede: "Kom a.u.b. zo spoedig mogelijk terug!" Dit is net hetzelfde als wanneer wij bidden tot Jezus dat Hij terugkomt: "Heer, kom terug want men heeft in uw afwezigheid alles krom en scheef gemaakt. Er zijn machtswellustelingen gekomen, die uw volk uitzuigen. Zij hebben zich wederrechtelijk de macht toegeëigend en gedragen zich alsof ze zelf koning zijn. Het gaat niet goed in het land. Ze hebben er een maffia van gemaakt. U alleen bent de enige rechtmatige Koning en U willen wij terug. Kom a.u.b. en herstel uw koningschap, bestijg opnieuw uw rechtmatige troon, neem weer de touwtjes in handen en maak alles weer recht. Zet deze bedriegers af en stel terug oprechte regeerders over ons aan, zodat we weer vrij kunnen ademen." Denk je niet, als er een indrukwekkende lijst handtekeningen onder staat, dat de Koning terugkomt? Als er slechts een handvol handtekeningen onder staat, zal de Koning zich (terecht!) afvragen of er in zijn land nog iemand is die Hem überhaupt terug wil. Maar **hoe langer de lijst is, hoe sneller Hij zal komen!** Hoe meer christenen bidden om zijn komst, hoe spoediger die ook zal zijn. Natuurlijk moeten christenen niet alleen bidden: we kunnen zijn komst ook bespoedigen door zelf rechtvaardig te gaan leven, door zijn koninklijke wetten in praktijk te brengen en op te komen voor de zwakken enz.

Twee tienermeisjes waren tijdens een examenperiode tussen de studie door aan het praten en aan het giechelen... Vraagt de een aan de ander: "Zeg, waarom leest uw grootmoeder eigenlijk zoveel in de bijbel?" "Oh", zegt de ander, "ik denk dat ze aan 't blokken is voor haar eindexamen".

De volgende vraag is wat Hij precies zal doen bij zijn komst. Waarvoor komt Hij eigenlijk? Om te oordelen, te veroordelen en te straffen? Of om te redden, te bevrijden en te verlossen? Als Hij komt, is het dan definitief afgelopen en zijn alle kansen voorbij? Of komt Hij met zijn machtig leger de slechteriken weggagen zodat de anderen weer in vrede kunnen leven? In het eerste geval kunnen we beter bidden dat Hij nog een tijd wegblijft, want anders zullen er niet veel volksgenoten in de hemel zijn. Dan kunnen we beter bidden dat Hij zijn komst uitstelt om nog zoveel mogelijk mensen een kans te geven (2 Petrus 3:9).

Maar waarschijnlijk is het beide tegelijk. Als Jezus naderbij komt, vluchten de demonen in paniek weg, met de staart tussen de benen: ze kunnen zijn aanblik niet eens verdragen, ze sidderen bij de gedachte alleen al. Als God opstaat, "**stuiven zijn vijanden uiteen en vluchten zijn haters voor zijn aangezicht**" (Numeri 10:35). Wanneer de zon opkomt, verdwijnt de duisternis 'zonder tegenstribbelen'. Dan trekt alle geestelijke mist op, alle leugens, bolwerken, verdraaiingen of misleidingen, en zien we helder. Het oordeel bestaat erin dat Hij de boze machten in het licht brengt, samen met de mensen die het kwaad bedrijven: dan zullen er geen jarenlange gerechtelijke onderzoeken nodig zijn, want iedereen ziet dan in één oogopslag klaar en duidelijk wat goed en kwaad is. Dan komt er eindelijk weer ademruimte voor zijn onderdanen: dan kunnen we weer normaal ons geloof

beleven zonder druk of benauwdheid. Dan zal het zaad van het evangelie eindelijk weer normaal groeien zoals het behoort. Dan zal de bevroren grond zacht worden, dan komt er een nieuwe lente, en kunnen mensen open komen voor Jezus' boodschap. Zijn komst is bevrijdend, en we kunnen ze verwelkomen, zoals mensen na een lange donkere nacht een schitterende zonsopgang verwelkomen. Ja, alstublieft, KOM, Heer Jezus! Al uw onderdanen dienen gezamenlijk een petitie in: "**laat uw koningschap over ons land hersteld worden!**"

Bid jij regelmatig en vurig om de komst van Jezus' koninkrijk in je leven, in je gezin, in je gemeente, in je stad, in je land...?

.....
.....

(31) Het leger van David

David is een heel bijzondere man in de Bijbel. Hij was enorm begaafd en veelzijdig: hij was een zeer toegewijde herder, maar ook bijzonder muzikaal (niet alleen kon hij zeer goed harp spelen, maar hij was een meer dan gemiddeld, geïnspireerd componist); hij was een zeer goede soldaat (doodde in zijn een-tje 200 Filistijnen), maar ook een uitmuntend generaal (behaalde overal overwinning); hij was een inspirerend leider en een bijna ideale koning. Hij was integer van karakter, dapper en nederig, zachtmoedig en gevoelig, oprecht en vergevingsgezind.

Hij was bovenal iemand die een diepe persoonlijke relatie met God had. Kortom, er zijn weinig goede kwaliteiten die hij niet bezat. Hij was een koning zoals er maar één in 1000 jaar voorkomt. Het is niet voor niets dat God hem uitkoos om voorvader van Zijn Zoon te zijn. **David is in vele opzichten een voorafschaduwing van Jezus.**

David heeft een zeer apart leven gehad: **reeds jong werd hij tot koning gezalfd** (14 jaar, 16 jaar, 18 jaar, 20 jaar?), maar de tijd onmiddellijk erna bleef hij gewoon een nederige herder. Korte tijd later vroeg men hem als muzikant aan het hof van koning Saul (hij naderde zijn bestemming, het koningschap). Toen versloeg hij Goliath en werd Sauls wapendrager (hij kwam dichterbij). Later werd hij officier onder Saul, de succesvolste van allemaal (nog dichterbij). Hij werd de beste vriend van de prins (Jonathan) en werd schoonzoon van de koning (was al zéér dichtbij). Maar dan, precies door alle zichtbare zegen van God die David tot vlak bij zijn bestemming bracht, werd Saul onbedwingbaar jaloers en probeerde verschillende malen David, zonder reden, te doden. Het resultaat was dat David moest vluchten en letterlijk álles verloor (zelfs zijn vrouw). Hij was zó dichtbij, en plots verder ervan verwijderd dan ooit. Voortaan was hij **een politieke vluchteling**, een vogelvrijverklaarde, een asielzoeker. Nergens was hij zijn leven zeker. Hij leefde jaren in de woestijn, in grotten, schuilplaatsen, in het land van de gehate Filistijnen, zonder vaste woonplaats. Wat een onbegrijpelijke wending van zijn lot! Wat een beproeving, wat een test!

"Met U storm ik af op een legerbende, met mijn God beklim ik de hoogste muur". (Psalm 18:30)

Maar God vergat hem niet. God stuurde mannen naar hem toe: "allerlei mensen die in moeilijkheden zaten, schulden hadden of verbitterd waren, sloten zich bij hem aan. David werd hun aanvoerder; het was een groep van ongeveer vierhonderd man" (1 Samuël 22:2). Het waren geen uitgelezen mannen, maar mensen die uit problemen bij hem kwamen, van allerlei slag, van de onderkant van de maatschappij, mensen die niets te verliezen hadden. Dit is **het allereerste begin van Davids 'leger': een verzameling probleemgevallen**. Maar David straalde iets uit, hij trok deze mensen aan als een magneet, en trainde hen met veel geduld en toewijding. Op den duur werd het een prima legertje, klein, maar krachtig, wendbaar, gedisciplineerd, toegewijd, aaneengesmeed door de trouw aan hun aanvoerder die zich over hen ontfermd had. Ze hielden zoveel van hem dat ze hun leven riskeerden om hem één beker water te geven (2 Samuël 23:15-17).

Voel je al de gelijkenis met Jezus' leger? Wie komt er allereerst tot Hem? De hogen of de lagen? De top of de onderklasse? Komen niet velen uit problemen tot geloof, gebroken of uitgestoten mensen? Gedrongen door noodzaak, en vaak met zeer gemengde motivatie? Maar degene die van zulke 'bende' een echt leger kan maken, toont een ware aanvoerder en topgeneraal te zijn! David kon het, en Jezus nog veel meer.

Door zijn 'guerrillalegertje' van 400 mannen (later uitgegroeid tot 600) behaalde David mooie **overwinningen** over de vijanden. Saul daarentegen, met zijn duizenden keursoldaten, was voornamelijk bezig jacht te maken op David (hij streed tegen zijn beste medewerker, tegen zijn eigen volk, m.a.w. tegen een ingebeelde vijand i.p.v. tegen de echte vijand), maar kreeg hem nooit te pakken. David, die zelf een dapper held was, **inspiréerde zijn volgelingen tot zeer dappere daden**: hij reproduceerde zichzelf in zijn aanhangers. De lijst van zijn 37 helden (2 Samuël 23 en 1 Kronieken 11) staat vol met indrukwekkende verhalen. Adino bijvoorbeeld versloeg in één keer 800 vijanden (2 Samuël 23:8). Toen de Filistijnen opkwamen en iedereen gevlucht was, ging Samma in zijn eentje op een stuk land staan, wist het te behouden en versloeg de Filistijnen (23:12). Een toonbeeld van onwrikbaarheid, vastberadenheid!

In 1 Kronieken 11:10 lezen we: "Hieronder volgen de belangrijkste helden van David. Zij, en trouwens heel Israël, **maakten zich sterk voor zijn aanspraken op de troon en riepen hem tot koning uit**, zoals de *HEER* met betrekking tot Israël had gezegd, en ze bleven hem ook daarna steunen". Dit vers wil ik helemaal geestelijk toepassen op voorbidders die voor hun land op de bres staan! Het grote doel van christenen is: Jezus (de zoon van David!) tot Koning kronen over hun land. Hém komt het toe: het is Hem door God beloofd, én Hij heeft het verdiend door er de volle prijs voor te betalen, tot zijn laatste druppel bloed. Hij is de beste koning die we ons ooit maar kunnen voorstellen. Wie Hem beter leert kennen, wil geen enkele andere heer meer dienen, en heeft nog maar één verlangen: Jezus helpen bij de verwerving van zijn koningschap op aarde, over alle volken. Niet alleen bidden "Uw koninkrijk kome", maar er ook daadwerkelijk aan meehelpen.

Want er gaat nog een strijd aan vooraf! We kunnen namelijk het bewind van Saul gemakkelijk geestelijk vergelijken met **het schrikbewind van satan over de huidige wereld**. Ooit was Saul door God zelf aangesteld, en twee jaar lang had hij goed geregeerd; ook satan had zijn macht en positie van God zelf gekregen en was in het begin een goede, mooie en wijze aartsengel. Saul werd op zeker ogenblik eigenzinnig en ongezeglijk; satan werd hoogmoedig en zelfgericht. Saul werd

door God aan de kant gezet, maar bleef feitelijk op zijn troon zitten en hield zijn macht krampachtig vast; satan werd uit de hemel gegooid, maar oefent zijn macht wederrechtelijk verder uit op aarde. Saul vervolgde sindsdien de ware gezalfde (David) met een redeloze jaloezie en haat; satan vervolgt Jezus (probeerde Hem van bij zijn geboorte al te vermoorden) en ook alle volgelingen van Jezus. Saul werd een dictator, wreed, grillig en onberekenbaar; ook satan is een tiran die regeert door angst en terreur, leugen, misleiding, intimidatie en moord.

Als christenen op aarde leven wij onder zulk terreurbewind. Zeker naarmate de eindtijd vordert, en het kwade toeneemt en steeds openlijker wordt, wordt deze druk voelbaar (de 'grote verdrukking'). De duisternis groeit, maar ook het licht wordt helderder. Satan kan zijn ware gelaat steeds minder verbergen, en dit zal ook steeds zichtbaarder worden, net zoals het gaandeweg bij Saul duidelijker werd dat hij het verkeerde pad op was, dat Gods zegen niet op hem rustte. Had Saul niet op één dag 85 onschuldige priesters laten vermoorden, en had hij niet zijn speer gegooid naar zijn eigen zoon? Zijn volgelingen voelden steeds duidelijker aan dat het niet de juiste weg was, en tot vreselijke zelfdestructie leidde.

Daarom staat er ook: "**Van dag tot dag kwamen er tot David om hem te helpen, tot het een groot leger werd, als een leger Gods**" (1 Kronieken 12:22, NBG). Steeds meer mensen deserteerden, en kozen de kant van de goede! Ook voor vandaag mogen we dat bidden en geloven: dat steeds meer mensen de zonde beu zullen worden, de ellende ervan zullen doorzien, zullen schrikken van het destructieve karakter ervan, en resoluut de kant van de Goede zullen kiezen! O, God, laat er elke dag mensen 'overlopen'! Laat het er steeds meer worden die uw kant kiezen, tot het een groot, machtig leger wordt!

Naarmate de eindtijd vordert, wordt de strijd heviger: een christen zal alleen kunnen standhouden als hij een hechte, persoonlijke relatie met God heeft! Maar dan zal hij niet alleen overleven, maar overwinnen en veel anderen mee tot vrijheid leiden.

Daarom staat er ook: "**Van dag tot dag kwamen er tot David om hem te helpen, tot het een groot leger werd, als een leger Gods**" (1 Kronieken 12:22, NBG). Steeds meer mensen deserteerden, en kozen de kant van de goede! Ook voor vandaag mogen we dat bidden en geloven: dat steeds meer mensen de zonde beu zullen worden, de ellende ervan zullen doorzien, zullen schrikken van het destructieve karakter ervan, en resoluut de kant van de Goede zullen kiezen! O, God, laat er elke dag mensen 'overlopen'! Laat het er steeds meer worden die uw kant kiezen, tot het een groot, machtig leger wordt!

Zo mogen wij onszelf zien: een leger Gods! Wat een eretitel! Wat een voorrecht om te mogen ingelijfd worden in een groeiende beweging van mensen die nog slechts dit ene verlangen hebben. Want, net als zij "**eensgezind waren om David tot koning uit te roepen over geheel Israël**" (1 Kronieken 12:38), zo horen wij ook éénsgezind te zijn om Jezus Koning te maken over de ganse wereld! Wat een edel doel om voor te strijden. Als er één zaak (één persoon) in de wereld het waard is om je leven voor te geven, is het deze zaak (deze persoon) wel! In deze strijd is het een eer om gewond te raken of te sneuvelen. Het is een voorrecht om voor Christus te mogen lijden (1 Petrus 4:13).

Een eensgezind leger is enorm sterk. Om dit te illustreren, gebruikt God een hele vreemde wiskunde: in Leviticus 26:8 zegt Hij: "**Vijf van u zullen er 100 achtervolgen, en 100 van u zullen er 10.000 achtervolgen**". In het eerste geval is het 1 tegen 20, in het tweede geval 1 tegen 100: de kracht is intussen vervijfvoudigd!

Enheid betekent dat wij ons aan hetzelfde doel toewijden, en dus ook **aan elkaar toewijden**. Ik geloof in het sluiten van verbonden tussen christenen. Dit is niets nieuws, want dat hebben we eigenlijk bij onze bekering al gedaan: door ons aan Christus toe te wijden, hebben we ons ook al aan elkaar verbonden. En elke keer als we het avondmaal vieren, herdenken en bevestigen we dat! Een **verbond**

sluiten met elkaar betekent dat we elkaar in de ogen kunnen kijken en zeggen: "Ik kies voor jou als mijn broer/zus. Ik aanvaard je helemaal, zoals Jezus jou aanvaardt. Ik kies ervoor om het beste te zoeken voor jou, het beste te denken over jou. Ik wil me aan jou verbinden om samen onze Heer te helpen bij de verwerving van zijn koningschap". Op zulke manier worden christenen een echt leger, waar de vijand voor beducht is.

Rick Joyner beschrijft in zijn boek "De roeping" (hoofdstuk 10) het 'leger' van Jezus. In zijn visioen zag hij eerst de voorhoede, een leger dat ongelooflijk intens één was in liefde, vastberadenheid en toewijding. De divisies daarachter waren ook één, maar al minder: er was meer zelfzucht, onderlinge jaloezie, verdeeldheid. Het gros van het leger echter liep ver achterop, maar was één grote chaotische bende, vuil en gewond door onderlinge gevechten, ongedisciplineerd, ongewaagd, heen en weer zwalpend zonder duidelijk doel. Lijkt de kerk van Jezus vandaag de dag eerder op deze derde 'troep', Hij wil het voor de eindstrijd maken zoals de voorhoede! (Wie dit in detail wil lezen, leze het ganse hoofdstuk zelf).

O God, maak uzelf een gebedsleger, hecht aaneengesmeed, onzelfzuchtig toegewijd aan zulke nobele taak, in liefde aan elkaar verbonden, gedisciplineerd, gestorven aan de wereld en aan zichzelf, niet strevend naar eigen erkenning, geëfend in de strijd en vertrouwd met de geestelijke wapens!

"De kleinste (in Davids leger) **woog reeds op tegen 100, de grootste tegen 1000"** staat er verder in 1 Kronieken 12:14. God, maak ons tot zulke bidders en geestelijke strijders dat wij er elk in ons eentje 100 à 1000 zullen verslaan! God, maak ons vandaag tot zulke onbevreesde soldaten, die op een stuk land staan en niet wijken voor een overmacht van vijanden. Heer, help ieder van ons te staan op zijn 'beloofde land', op zijn grondgebied, op zijn erfdeel, ook als de vijand als een stormvloed op ons lijkt af te komen. Heer, samen willen we in ons land pal staan voor U, en niet wijken, ons niet laten intimideren. Totdat ook ons land U zal erkennen en de knie voor U zal buigen.

"Ik achtervolgde mijn vijanden, haalde hen in en keerde niet terug voor ik hen had vernietigd, ik verpletterde hen, ze stonden niet meer op, dood lagen ze onder mijn voeten" (Psalm 18:38-39).

O, God, blaas de bazuin voor een **algemene mobilisatie** van uw leger! Maak uw bidders wakker, roep hen op, verzamel ze, bekleed hen met uw wapenrusting, met heiligheid, zalving en autoriteit, met bewogenheid en passie, met kracht, geloof en visie, met liefde en nederigheid, met bovennatuurlijke gaven en beloften. Laat ons uitgroeien tot een machtig leger, als een leger Gods!

1. Hoe gemotiveerd ben jij om te strijden voor Jezus' koningschap?

.....

2. Ben je bereid je aan te melden voor een geestelijk leger en jezelf te verbinden aan de medestrijders die God naast jou plaatst?

.....

(32) Wat is een gebedsleger?

Soms hoor je onder voorbidders spreken over een 'gebedsleger'.

Wat moet je je daarbij voorstellen? **Het begrip 'leger'** is iets wat in ons christelijk denken niet evident een plaatsje krijgt. Ik herinner me van mezelf dat ik in de eerste jaren van mijn christenleven moeite had met zulke preken over strijd, oorlog,

veroveren, wapens enz. Want was Jezus geen pacifist? Zijn christenen soms agressief, oorlogszuchtig, imperialistisch? Natuurlijk niet. Maar ook ik kon niet ontkennen dat er in de Bijbel veel 'militaire' beeldspraken en termen stonden. Het is inderdaad een aspect van het leven met God. Maar het is belangrijk dat we dit juist begrijpen. Bij een gebedsleger gaat het uiteraard om bidders die hun land geestelijk willen 'heroveren' voor de rechtmatige Koning.

Onze God is natuurlijk niet oorlogszuchtig, maar wij hebben helaas een **vijand** die dit absoluut wél is: de duivel is imperialistisch, onverzadigbaar machtswellustig, een tiran die niet zal rusten voor hij de ganse wereld ingepalmd heeft. Dus, of we het leuk vinden of niet, van zodra we ons bekeren en aan Jezus' kant scharen, hebben we automatisch een vijand gekregen, en zijn we in een oorlogssituatie. Aangezien hij God zelf niet kan treffen, richt hij zijn giftige pijlen op Gods kinderen (is het niet laf, laag en gemeen om, als je je vijand niet aankan, zijn kinderen te viseren?). We moeten ons na onze bekering dus zo snel mogelijk leren verdedigen om te overleven. Maar we moeten niet alleen strijden voor ons eigen overleven: we zijn ook al ingelijfd in Gods machtig leger om de rest van de wereld te redden. In de geestelijke strijd is het dus niet zo dat wij als eerste de duivel aanvallen omdat wij vechtlustig zijn, maar: hij doet niet anders dan ons aanvallen, terugdringen, isoleren, beroven en verzwakken. Als wij dus vechten, is het om hém terug te dringen uit ons leven, uit onze gemeenten, uit ons land, en het terrein weer te brengen onder de vlag van de enige echte Koning.

Tegenover zijn door-en-door-kwaadaardig en georganiseerd leger is het zeer dom en naïef om onvoorbereid, ongewapend of halfgewapend, de strijd op te nemen. De vijand **onderschatten** is waarschijnlijk de grootste fout in om het even welke oorlog. Hem overschatten is natuurlijk ook niet nodig, want hij is slechts een engel, een schepsel dus, en de almachtige Schepper staat aan onze kant. Maar los

van God, in eigen kracht en menselijk inzicht, zullen wij gegarandeerd het onder-spit delven. Alleen als we ín Christus zijn, zijn we "meer dan overwinnaars".

Zulke oorlog is geen spel, maar een **zaak van leven en dood**. En dit is het eerste waarvan een gebedssoldaat moet doordrongen zijn, nl. de **ernst** van de zaak. De vijand is als een sluipschutter, en het is van levensbelang om ons tegen hem te verzetten, niet alleen om ons eigen leven te redden, maar liefst ook dat van velen om ons heen. Een soldaat vecht namelijk niet alleen voor zijn eigen vel, maar voor dat van zijn geliefden, van zijn ganse volk.

Een soldaat strijdt voor **een hoger doel**. Vele aardse oorlogen gaan uit van een of andere koning die per se, uit zelfzucht of machtswel-lust, zijn grondgebied wil uitbreiden: een zeer onrechtvaardige oorlog, waarvoor ik absoluut niet gemotiveerd zou kunnen vechten. Maar hier gaat het om een zeer noodzake-lijke oorlog, zoals bijv. toen de Europese landen zich verzetten tegen de opmars van Hitler. Een soldaat heeft, om goed te vechten, **de juiste motivatie** nodig: als hij in zijn hart weet dat dit móét, dat dit een goed doel is, ter bescherming van zeer vele anderen, dan zal hij harder vechten. Toen in 1948 het (nauwelijks uitge-bouwde) Israëlische leger vocht tegen de overmacht van vijf Arabische legers, was het enkel hun overlevingsdrang, hun moed, hun morele kracht die hen de over-winning schonk: als ze niet wonnen, zouden ze – samen met al hun geliefden - meedogenloos uitgeroeid zijn geworden. In zulk soort geestelijke oorlog zitten wij ook, namelijk **de nobelste strijd** die je je maar kan indenken: we strijden (1) tegen de afschuwelijkste tiran, (2) voor het edelste doel (geestelijke vrijheid: de belangrijkste vrijheid die bestaat!), (3) met de zuiverste wapens (wij maken geen onnodige, onschuldige slachtoffers) én (4) voor de meest rechtmatige zaak (de heerschappij van de enig waardige Koning). Dus: wij moeten de meest gemoti-veerde strijders ooit zijn! Als wij lauw zouden zijn over zulke zaak (Openbaring 3:15), zouden we ons ten diepste moeten schamen. Als we meer gemotiveerd zijn voor aardse zaken dan voor deze eeuwige zaken, zijn er bepaalde fundamentele lessen die we nog niet geleerd hebben.

"Sta op, HEER, en red mij, God, sla mijn vijanden in het gezicht, breek de tanden van de wettelo-zen". (Psalm 3:8)

Soldaten worden zeer erg gemotiveerd als ze geleid worden door een generaal die zichzelf tot het uiterste geeft, die náást zijn mannen staat, één met hen is, en zelf bewezen heeft de hoogste **offers** gebracht te hebben. Voor zulke leider hebben ze het diepste respect en gaan ze door het vuur! Dit is op ons nog veel meer van toepassing: onze 'generaal', Jezus, heeft zichzelf uitgegoten voor ons... zouden wij voor Hem niet door elk vuur gaan? Vergeleken met de offers die Hij voor ons gebracht heeft, welke offers zijn teveel gevraagd van ons? Als er ooit iemand het waard is om offers voor te brengen, ja, om ons leven voor te geven, is Hij het wel! Als ooit een zaak het waard is **om voor te sterven**, is het zijn zaak! Een soldaat zou het als een eer zien om voor zulke Koning te mogen sterven.

Tot hier over de houding en motivatie van een soldaat. Nu gaan we even kijken naar de **vereisten voor soldaten**. (We schetsen hier een beeld van een ideaal leger, waar waarschijnlijk niemand van ons aan beantwoordt; maar laten we het bekijken als een doel in een verdere toekomst, waar we eenmaal hopen uit te komen).

Het eerste waaraan we denken bij een leger is **training**. Elke officier die rekruten traint, geeft hen harde, uitputtende oefeningen: vroeg opstaan, weinig slapen, hard trainen, de grenzen verleggen, om zo een goede lichamelijke conditie, spierkracht en uithoudingsvermogen te verkrijgen. Het hoort bij een leger en bepaalt zijn slagkracht in de strijd. In een gebedsleger kunnen we dit gemakkelijk geestelijk vertalen: een gebedssoldaat moet geestelijk 'in conditie' zijn door een gedisciplineerde wandel met God: dagelijks gebed, bijbellezen en gezonde geestelijke voeding moeten een normale gewoonte zijn geworden. Hij moet niet terugschrikken van een stevige studie, zo eentje om te kauwen en te herkauwen. Een christen is per definitie niet lui en niet bang om moe te worden. Opperofferingsbereidheid, niet met tegenzin, maar uit volle overtuiging, is een essentieel kenmerk. Zo krijgt hij **geestelijke spieren**, en is hij geoefend in de strijd tegen verleidingen, tegen zijn eigen zwakheden en zonden: hij heeft discipline over zijn gedachten en gevoelens. Hij moet "jagen naar heiligheid" (Hebreeën 12:14, NBG), "zichzelf harden en oefenen in zelfbeheersing" (1 Korinthe 9:27), geen medelijden hebben met zichzelf (beter gezegd: met zijn oude 'ik'), constant zijn vleeselijke begeerten kruisigen (Kolossenzen 3:5), want deze zijn de (bal)lasten die hem uitputten en afremmen (Hebreeën 12:1). Door al die dingen groeit een gerijpt en gesterkt **karakter**, beproefdheid, standvastigheid (Jakobus 1:2-3). Zijn privéleven, huwelijk, gezin (de plaats waar de echtheid van je christenzijn getest wordt!) moeten volgens Gods principes geordend zijn, anders zullen deze zijn gebeden belemmeren (1 Petrus 3:7).

Een ander aspect hierbij is dat een soldaat niet begint te trainen wanneer de oorlog uitbreekt; dan is het rijkelijk laat, eigenlijk té laat. Een leger oefent en **traint in vreedstijd**, zodat het ten allen tijde paraat en fit is. Als God ons in ons leven een periode van rust geeft, is dat niet om in te dommelen, maar om ons voor te bereiden en te oefenen.

Een soldaat moet ook in bepaalde mate **gehard** zijn, gewend aan slagen en verwondingen. Tegenslagen en **kwetsuren** zullen we allemaal krijgen (ook van lieve broeders en zusters, soms ook van onze leiders), en een christen die óvergevoelig is, zal hier moeilijker mee kunnen afrekenen, zal moeilijk kunnen vergeven, en zal sneller aan de kant liggen. Een soldaat kan het zich niet permitteren om open wonden te laten verzweren en etteren, maar moet ze zo snel mogelijk ontsmetten en verbinden. Hij moet zeker voldoende genezen zijn van eventuele verwondingen uit het verleden om strijdbaar te zijn. Dit vraagt de moed om naar een persoon die ons gekwetst heeft, toe te stappen en dingen openhartig uit te praten (Mattheüs 5: 23-24, geen gemakkelijke klus!). Een gebedsstrijder kan zich geen onbeleden zonden of onopgeloste conflicten permitteren. Zelfbeklag helpt geen millimeter verder, integendeel: wie zijn pijn koestert, raakt alleen maar meer op zichzelf gericht. Hij moet leren om kwetsuren niet persoonlijk op te pakken ("de liefde rekent het kwade niet aan", 1 Korinthe 13:5), en kiezen voor een levensstijl van vergeving.

"Ik heb mijn rug blootgesteld aan mijn folteraars, wie mij de baard uittrokken, bood ik mijn wangen aan. Ik heb mijn gezicht niet verborgen toen ze mij beschimpten en bespuwden". (Jesaja 50:6)

Discipline en gehoorzaamheid zijn andere onmisbare kenmerken van een leger. Bij hun opleiding krijgen rekruten soms absurde en vernederende opdrachten om hun 'wil te breken'. Hoewel dit door sadistische officieren soms tot misbruiken en echte psychische schade kan leiden, is de bedoeling wel duidelijk: aan de

jongemannen duidelijk maken dat het leger geen speeltuin is, waar ieder zijn eigen zin doet. Een soldaat moet bereid zijn orders op te volgen. Een soldaat die constant argumenteert, naar de reden van een bevel vraagt, het beter weet, een gemakkelijker manier kent, is weinig inzetbaar voor belangrijke opdrachten. Ook een gebedssoldaat moet zijn eigenzinnigheid afleggen: hij mag geen problemen hebben met gezag boven zich, maar in principe bereid zijn tot elke opdracht, dag en nacht, waar zijn Baas hem ook maar wil inzetten. En niet alleen bereid zijn tot gehoorzaamheid aan de Heilige Geest, maar ook aan menselijke leiders.

Deze eisen worden hier heel hoog gesteld, en vele christenen zouden bij het lezen hiervan al ontmoedigd kunnen denken: dit haal ik nooit! Maar gelukkig, God geeft een 'opleiding' binnen zijn leger, met veel geduld en genade, en in een persoonlijk tempo dat wij aankunnen. M.a.w. we mogen ons aanmelden wanneer we ons nog niet klaar voelen, Hij zorgt voor de training. Het belangrijkste wat Hij van ons verwacht is de **bereidheid om gedisciplineerd te worden**.

Een soldaat heeft niet alleen spieren nodig, maar ook **wapens**. Ooit vochten de mensen met hun blote handen, dan met bijlen en knotsen, later met zwaarden, nog later met bogen en pijlen, speren en slingers, op zeker ogenblik met geweren, daarna kanonnen, vervolgens bommen, en nu met computergestuurde **lange afstands-raketten**. Want van hoe verder je de vijand kan raken en hoe preciezer je hem treft, hoe minder je zelf geraakt kan worden. Alle hedendaagse oorlogen worden 'in de lucht' beslist! De wapens die God ons geeft, zijn zeer krachtige (2 Korinthe 4:10)! Deze wapens moeten we eerst en vooral leren kénnen: net zoals een aardse soldaat de technische aspecten van zijn geweer, kanon, tank... moet **studeren**, moet een christen diepgaande studie doen over o.a. Gods Woord. Maar wat heeft een soldaat aan wapens als hij ze bestudeerd heeft, maar er niet mee **vertrouwd** geraakt is? Zowel een harnas, een log middeleeuws zwaard, een slinger, een paard, een speer, boog en pijlen... het zijn allemaal dingen die je niet van de eerste keer zomaar gebruikt. Ze vergen veel oefening, en dat komt alleen door het vele gebruik, dagen, maanden, jaren tot ze a.h.w. een verlengstuk van onze arm zijn geworden. Het pantser dat in het begin kunstmatig aanvoelde, wordt zo gewoon dat we het nog nauwelijks voelen en er zelfs mee gaan slapen. Gebedssoldaten kennen hun wapens: gebed, Gods Woord, het proclameren van de waarheid, het heil, de liefde, het bloed van Jezus... Een gebedsstrijder moet doordrongen zijn van Gods Woord om dit tweesnijdende zwaard handig en snel te kunnen zwaaien. Het pantser van Christus' gerechtigheid moet a.h.w. een tweede huid zijn geworden. Gebed is bijna iets geworden dat dag en nacht spontaan uit zijn hart naar boven borrelt.

Een volgende, belangrijke vereiste voor soldaten is **solidariteit**. Een leger, zelfs van de meest getrainde soldaten, dat niet samenwerkt, is ondenkbaar. Eén soldaat, hoe uitgerust en getraind ook, kan niets doen. Wie niet kan samenwerken, zal eerder storen dan helpen: op cruciale momenten zal hij kiezen voor zijn privé-ambitie of voor zijn ego, en alles in de war sturen. In een goed functionerend leger is er éénheid, vergelijkbaar met een broederband: in een goed peloton zullen alle soldaten elkaar dekken, beschermen, voor elkaar door het vuur gaan, en gewonde makkers ten allen prijze proberen te recupereren. In het heetst van de strijd kunnen ze het zich niet permitteren om elkaar te bekritisieren of ruzie te maken. In Gods leger geldt dit nog sterker. Kritiek hebben op elkaar, op andere kerken, gereserveerdheid, wantrouwen, vooroordelen, muurtjes... het zijn zonden, het zijn luxeproblemen, die we ons in oorlogstijd niet kunnen permitteren. Op dit gebied

is nog gigantisch veel werk in Gods geliefde gemeente. Veel christelijke leiders en groepen gaan door met hun geweren op elkaar te richten i.p.v. op de vijand. Als alle tijd en energie die hieraan al is besteed, gebruikt was om de wereld te evangeliseren, waren er geen onbereikte volken meer! Een gebedssoldaat kan het zich niet permitteren om te zeggen: "Met die en die wil ik niet samenwerken"; in het heetst van de strijd zijn we dankbaar voor elke medestrijder, moeten we flexibel zijn en leren samenwerken met anderen, ook andere talen, culturen en rassen. Zolang christenen nog denken dat ze de luxe hebben om kieskeurig en moeilijk te doen over details en kleine verschillen, beseffen ze niet de urgentie van de tijd.

Ook essentieel in een leger is **goede communicatie**: goede radio- en antenneverbinding tussen verschillende eenheden onderling en met het hoofdkwartier kan het verschil maken tussen overwinning of nederlaag. Dit is meestal het eerste wat de vijand wil uitschakelen om bepaalde troepen van hun hoofdkwartier te isoleren: telefoonlijnen en communicatiecentra worden vernietigd, verkeerde informatie wordt bewust doorgestuurd om te misleiden, te verwarren enz. Zo ook zal de duivel er alles aan gelegen zijn om de communicatielijnen tussen ons en God en met elkaar te verbreken, te verstoren, te verwarren enz. Hij steelt ons gebedsleven, en scheidt ons van elkaar door misverstanden en irritaties. Door een open en vrij gebedsleven blijven we veilig met de Allerhoogste verbonden, en door open gesprekken met anderen blijven ook die kanalen rein, maar dit zijn dingen om nauwlettend over te waken.

"Dat waren zeventhonderd linkshandige slingeraars die zo haarscherp konden mikken dat ze hun doel nooit misten". (Richteren 20:16)

Na de motivatie en vereisten komt een derde belangrijk punt: **strategie**. Geen enkel leger voert oorlog zonder een doordacht plan of tactiek. De tijd is gekomen voor '**intelligent, strategisch bidden**', doordacht, doelgericht. We mogen regelmatig ons gebedsleven aan een eerlijke 'quality control' onderwerpen, en evalueren op zijn *effectiviteit*. Eén minuut **geïnspireerd gebed** heeft meer effect dan 100 minuten plichtmatig aframmelen van gebedslijsten (en aangezien de meesten van ons kampen met tijdgebrek, is het zaak om die kostbare tijd optimaal te gebruiken). Het gebed van een geoefende en profetische bidder zal vaker een schot récht in de roos zijn. In plaats van honderd stenen tegen het harnas van de vijand slingert hij er één récht tussen zijn ogen. We leven niet meer in een tijd van bommentapijten, maar van precisiebombardementen! Eén raket in het zenuwcentrum van de vijand kan al zijn communicatie lamleggen en de grootste verwarring veroorzaken, zodat de vijandelijke legers elkaar gaan bestrijden en menigten gevangenen juichend kunnen ontsnappen. **Het juiste gebed op het juiste ogenblik tegen de juiste vijand** kan de geestelijke situatie voor een gans land veranderen. Doorwinterde voorbidders zijn een nachtmerrie voor de vijand.

Een strategie wordt gebouwd vanuit de kennis van de vijand (zijn sterkten en zwakten), en kennis van de eigen middelen (onze sterkten en zwakten). Eerst en vooral is het dus belangrijk om **de vijand** goed te kennen ("*zijn plannen kennen we maar al te goed*", 2 Korinthe 2:11). De duivel is sluw en gewetenloos en gebruikt alle denkbare en ondenkbare maffia- en terroristenmethodes. Hij kent alle meest geraffineerde tactieken van **psychologische oorlogsvoering**, intimidatie, infiltratie, desinformatie, afleiding, camouflage, manipulatie, en werkt systematisch, doelgericht, rusteloos aan zijn plan om Gods geliefde schepselen compleet ten gronde te richten. De wreedste scènes op televisie en in films geven een klein

beetje (!) een idee van wie de duivel is. Zijn listen en vermommingstrucs zijn 'geniaal'. Ofwel laat hij mensen geloven dat hij niet bestaat, ofwel stelt hij zichzelf voor als een (onschuldig ogend) komisch wezentje met bokkenpoten, ofwel doet hij daarentegen alsof hij alle macht heeft op aarde en de échte heerser is van deze planeet. Ofwel houdt hij zich stil en verborgen als een roofdier op de loer, ofwel gaat hij juist keihard blaffen om te intimideren en vrees aan te jagen. Zijn wapens zijn voornamelijk angst en leugen. Door angst remt hij ons af en verlamt hij ons. Door leugen brengt hij ons op een dwaalspoor. Opdat we zijn leugens zouden geloven, vermengt hij ze altijd met *nét* genoeg waarheid opdat het niet *té* doorzichtig zou zijn. Scheefgetrokken godsbeelden, een verwrongen zelfbeeld... het zijn zijn favoriete wapens. Verdeeldheid zaaien, twijfel verspreiden, verdachtmaking ("Heeft God niet gezegd...?", Genesis 3:1), verwarring, intimidatie... dat zijn zijn effectiefste strategieën.

Daarom moeten we als christenen ook *ónze* strategieën bepalen: licht en **waarheid**! Licht verdrijft duisternis altijd! Ontmaskeren van leugens ("*het slechten van bolwerken*", ontrafelen van leugensystemen, 2 Korinthe 10:4-6), Gods Woord proclameren (= het zwaard van de Geest uitsteken, Efeze 6:17), **éénheid** met elkaar onderhouden, **liefde** versterken, **geloof** en vertrouwen oefenen. Onze wapens zijn véél krachtiger dan de zijne; als we ze maar leren gebruiken, zijn we onoverwinnelijk!

Een groot probleem in onze geestelijke strijd is dat **de vijand** zeer diep **geïnfiltreerd** zit in onze eigen rangen: als hij de ene christen kan gebruiken om de andere onderuit te halen, heeft hij twee vliegen in één slag! Verdeeldheid zaaien is een meesterlijke tactiek. Maar hij zit nog dieper geïnfiltreerd, namelijk in ons eigen vlees: onze 'oude ik' is zijn sluwe handlanger, een verborgen 'mol' die in onze gedachten constant obstructie voert, tegenwerkt, verdragingsmanoeuvres uitvoert... De vijand is gééstelijk, en dit maakt het tot een heel ander soort oorlog dan een aardse oorlog met geweren en bommen. Er is veel onderscheidingsvermogen nodig om hem in onze eigen kringen uit te schakelen, zonder medechristenen te verwonden.

Elke christen heeft een plaats in dit leger. Een christen die zijn plaats niet inneemt in de rij, laat een opening, een lege plaats in de slagorde. Ieder heeft zijn eigen stukje grond, zijn eigen territorium, zijn erfdeel waarvoor hij verantwoordelijk is, dat hij moet veroveren en verdedigen: zijn gezin, gemeente, plaats in zijn familie of werkomgeving, of ruimer: plaats in het land, in de media, politiek, kerk, enz.

Er gaat dus **een oproep** uit aan ieder die dit leest! God heeft ieder van ons tot een strijder gemaakt, niet tot een toeschouwer of een slachtoffer. Maar een leger kan pas functioneren als iedere soldaat er *stáát*! Neem a.u.b. je plaats in in Gods leger (ook al is die in de keuken of achteraan)! Meld je aan! Láát je door God opleiden en vormen. Wees gepassioneerd om voor zulke Koning te mogen strijden! Kén je plaats in het leger! Wees trouw in de training en discipline! Zorg dat je conditie op punt staat! Bereid je voor in vredestijd! Bewaak je relatie met God, je ongestoorde communicatie met Hem! Wees

"Geef mij 100 predikers die niets vrezen buiten zonde, en niets verlangen buiten God, en het kan me geen haarschelen of ze geestelijken of leken zijn; alleen zulke mensen zullen de poorten van de hel doen schudden en het Koninkrijk der Hemelen op aarde vestigen. God doet niets, tenzij in antwoord op gebed." (John Wesley)

niet bang om offers te brengen! Kén je wapens, oefen ermee, en zorg dat je ermee vertrouwd raakt!

Wees niet bang om verwond te raken! Laat je kwetsuren niet etteren, maar vergeef zo snel mogelijk. Kén de kieren en spleten waardoor de vijand telkens bij jou binnenkomt, en sluit ze af! Kiés voor éénheid met je broers en zussen, en weiger verdeeldheid binnen te laten in je gedachten! Ga voor hen door het vuur! Wees open en transparant voor hen! Reken af met je trots en eigenzinnigheid! Wees moedig en vol geloof, en ontwapen alle leugens! Heb een strategie in je leven en stel jezelf duidelijke doelen! Verover jouw stukje beloofde land, verdedig het en breid het uit!

Totdat Gods koninkrijk in ons land zal gekomen zijn!

1. Maak jij deel uit van Gods biddend leger? Ben je een toeschouwer of een medestrijder?
Ken jij je plaats in het leger?

.....

2. Hoe gemotiveerd ben jij voor deze strijd? Meer of minder dan voor aardse zaken?

.....

3. Hoe trouw en volhardend ben jij in de training? Hoe sterk zijn je geestelijke spieren?
Hoe vertrouwd ben je met je geestelijke wapens?

.....

(33) Bidden met atoomenergie

Voor de Wereldtentoonstelling van 1958 werd in Brussel **het atoomium** gebouwd, een beeld dat intussen verbonden is met Brussel zoals de Eiffeltoren verbonden is met Parijs. Dit stelt een ijzeratoom voor, 165 miljard keren vergroot, en werd gekozen als symbool voor een nieuw tijdperk, het '**atoomtijdperk**' geheten. Inderdaad heeft de ontdekking van atomen en atoomenergie de wereld ingrijpend veranderd.

De vooruitgang van de wetenschap is eigenlijk een merkwaardig fenomeen. Vroeger haalde men energie uit wind, water, vuur, steenkool, olie en benzine... Bij elke nieuw ontdekte energiebron kwam er een **stroomversnelling** in de geschiedenis. Dit had een enorme invloed op bijv. de oorlogvoering: ooit vochten mensen met blote handen, met knotsen of bijlen, later met boog en pijlen of speren (dus op afstand!)... In de late middeleeuwen kwam een enorme revolutie door de uitvinding van het buskruit: de Europese landen die deze hadden leren hanteren, waren militair **superieur**, werden succesvol in het veroveren en domineerden dus de wereld. Toch merkwaardig hoe één uitvinding een land superieur kan maken! En na het maken van geweren met kogels kwamen er kanonnen die steeds vélder reikten, en steeds zwaardere bommen. Het leger dat de sterkste kanonnen had, was superieur, omdat het de vijand kon treffen vóórdat deze hen kon raken. Maar het onderzoek ging verder. Toen vliegtuigen werden uitgevonden, werd de luchtmacht beslissend in het behalen van een overwinning: in één klap werden alle massieve middeleeuwse stadsmuren militair waardeloos! Daarna ging het nog verder: raketten en lange afstandswapens die tienduizenden kilometers ver reiken, maakten ook weer vliegtuigen tweederangs. En nu spreken ze al van een ruimteschild, dat m.b.v. satellieten de oorlog zal bepalen.

In het begin van de 20ste eeuw begonnen onderzoekers door te stoten tot de allerkleinste deeltjes, **de atomen**. Men ontdekte dat deze minuscule deeltjes eindelijk veel energie in zich hebben, en dat de elektronen tegen de snelheid van het licht rond de kern draaien. Enfin, door het splitsen en samenbrengen van deze deeltjes (en nog van dat soort dingen waar ik geen kaas van gegeten heb), is men erin geslaagd een onvermoede energie vrij te maken. Het resultaat hebben we gezien op Hiroshima en Nagasaki: in één flits een ganse stad weggevaagd! En dit

maakte indruk want Wereldoorlog II was ook in één klap gedaan! Sindsdien is de wereld (en onze oorlogsvoering) weeral ingrijpend veranderd.

Wetenschappelijke vooruitgang is iets vreemds. Deze atoomkracht heeft namelijk altijd al bestaan sinds de schepping van de wereld. De primitieve mens vocht met knotsen, niet beseffend dat er een eindeloos potentieel van energie in de triljarden moleculen om hem heen zaten: hij wist het niet, maar ook als hij het wist, was hij niet in staat ze eruit te halen. Door het leren ontrafelen van de natuurwetten, en het leren beheersen van haar krachten, is de mens in staat energiebronnen aan te boren die hem op een veel hoger niveau brengen.

Enfin, waarom heel dit verhaal in een boek over gebed? Wat in het natuurlijke geldt, geldt vaak ook **in het geestelijke**. Jezus haalde in zijn tijd constant geestelijke lessen uit de natuur (over zaaien, ploegen, oogsten, vissen, zon en regen...). Er zit in de natuur oneindig veel meer dan wij beseffen of dan wij eruit kunnen halen (denk alleen maar aan de grootte van het heelal). Maar dit geldt voor de geestelijke wereld nog veel sterker: misschien zijn wij tijdens ons aardse leven slechts in staat om enkele procenten van ons potentieel waar te maken. Dit geldt voor onze kennis, ons inzicht, onze relatie met God, ons geloof, onze visie, onze liefde, onze profetische gaven en wonderkrachten... Als Jezus zei dat wij grotere dingen zouden doen dan Hij (Johannes 14:12), dan betekent dat dat wij in potentie ook de kracht hebben om stormen te stillen, doden op te wekken, op water te wandelen enz. Jezus gaf ons trouwens de uitdrukkelijke opdracht om doden op te wekken (Mattheüs 10:8), maar ik heb niet de indruk dat de meeste christenen dit dagelijks doen! Dat wij dit niet doen, ligt niet aan Hém, maar aan het feit dat wij nog niet geleerd hebben de geestelijke kracht te hanteren zoals Jezus dat deed.

"Alles is mogelijk voor wie gelooft". (Markus 9:23)

We leven in **zeer moeilijke tijden**. Waarschijnlijk zegt elke generatie dat, maar het blijft een feit dat er vandaag dingen gebeuren en mogelijk zijn die nooit tevoren in de geschiedenis bestaan hebben. En we staan als christenen voor uitdagingen, groter dan ooit te voren. Het slechte nieuws is dat Gods gebedsleger op dit moment klein is, weinig gedisciplineerd, verdeeld, verzwakt, verstrooid (in beide betekenissen van het woord)...: zulk leger kan met 'klassieke' wapens nooit winnen. Maar het goede nieuws is dat de sterkste wapens aan onze kant zijn! En als een legertje van 20 soldaten, mét een atoombom, tegenover een leger van 100.000 man staat, kunnen ze die vijand gemakkelijk aan (net zoals Gideon met 300 mannen tegenover 120.000). We kunnen in deze tijd niet meer zonder **geestelijke atoomwapens**.

We zien hiervan mooie voorbeelden in de Bijbel. **Elia** stond in zijn eentje tegenover koning Achab en het ganse volk. Maar hij hield stand, liet zich niet intimideren, krabbelde niet terug, had autoriteit om de hemel te sluiten en weer te openen, hij wekte doden op, riep vuur uit de hemel naar beneden... Elia, en niet de koning, bepaalde het politieke gebeuren. Hij is één van de profeten waarvan Hebreëen 11:33-34 zegt dat ze "*door hun geloof koninkrijken hebben overwonnen..., vijandige legers op de vlucht joegen*". In de geestelijke wereld stond hij vér boven de koning, en dus regeerde hij ook! Zulke atoomkracht had zijn woord!

Een ander voorbeeld zijn **de twee getuigen** in Openbaringen 11: wanneer de eindtijd ver gevorderd is in het kwaad, en de mensen de waarheid niet meer

kunnen verdragen, 'pijnigen' zij de aarde met hun uitspraken (Openb. 11:10). Hun woorden zijn zo krachtig en scherp dat de wereldregeerders er niet tegen op kunnen en hen ook niet het zwijgen kunnen opleggen. Zij hebben verder de macht de hemel te sluiten, en macht om de aarde met plagen te slaan zo vaak zij willen (11:6). Als iemand hen wil aanvallen, wordt hij gedood door vuur uit hun mond (11:5). Ze worden gevreesd en gehaat, maar iedereen weet dat ze woorden van God spreken, waar ze niet omheen kunnen. Zo behoort de gemeente te zijn in de eindtijd. En God zal die kracht herstellen onder zijn kinderen.

Maar wat is dan **dat geheim** van de geestelijke atomen? Welke geheime krachten zitten in de geestelijke natuur, en hoe halen we die eruit? Alle principes zijn al aanwezig, we moeten ze alleen nog leren ontdekken en hanteren. Net zoals men uranium moet verrijken voor een atoombom, moeten wij leren ons geestelijk leven te verrijken tot een bovennatuurlijk, hemels niveau. Wat is de sleutel? Dé bron van alle kracht is uiteraard God zelf. **Onophoudelijk met Hém verbonden zijn**, elke seconde van de dag, in volmaakte gehoorzaamheid... dit kan niet anders dan atoomkracht opleveren. Dit was ook het enige geheim dat Jezus had: "*doen wat Hij de Vader ziet doen*" (Johannes 5:19). In alles wat Jezus deed, had Hij geen speciale privileges of privé-krachtbronnen: Hij was in zijn bediening helemaal mens zoals wij. Anders gezegd: alle krachtbronnen die Hij ter beschikking had, hebben wij evenzeer binnen handbereik: Gods Woord, de Heilige Geest, de geestesgaven... Het verschil is dat Hij ze 100% gebruikte en wij... 1 à 10%? We zijn zonen van de Allerhoogste zoals Hij, en zijn in principe in staat om dezelfde (en groter) dingen te doen als Hij.

De rank die diep verbonden is met de wijnstok, ontvangt alle hemelse levenssappen en doet bovenmenselijke dingen. Als Gods aanwezigheid ons helemaal vult, al onze cellen en vezels doordrenkt, zijn we 'geladen' als een atoombom. Wanneer 220 volt elektriciteit door een metalen draadje gaat, wordt dit zo gloeiend heet dat het licht uitstraalt en een hele kamer verlicht: op dat moment zie je het draadje zelf niet meer, alleen nog het licht. Wat moet dat niet zijn met 10.000 volt en meer? Als wij doorgloeid worden van Gods heerlijkheid, zien anderen niet meer Jan of Marie, maar zien ze Jezus in ons. "*De Geest van Hem, die Jezus uit de dood heeft opgewekt, woont ook in ons*" (Romeinen 8:11)! Als deze kracht de dood verslagen heeft, dan is werkelijk niets onmogelijk voor wie gelooft (Markus 9:23)!

Atoomenergie kan anderzijds enorm destructieve krachten ontketenen wanneer ze niet beheerst en onder controle gehouden wordt: door een uit de hand gelopen experiment heeft de kernramp in Tsjernobyl aan 10.000 à 100.000 mensen het leven gekost! God kan geestelijke atoomkracht niet aan om het even wie geven, alleen aan mensen die beproefd en betrouwbaar zijn gebleken, zodat zij deze kracht **alleen voor de eer van God** zullen gebruiken. Misschien is dat ook één van de redenen waarom we ze zo weinig zien functioneren vandaag.

Laat ons "*ernaar jagen*" om "*Hém te kennen en de kracht van zijn opstanding*", maar ook "*de gemeenschap aan zijn lijden*" (Filippenzen 3:10), om gelijkvormig te worden aan zijn dood en te komen tot de opstanding uit de doden. Want overwinning is er niet zonder strijd en opstanding niet zonder sterven.

O God almachtig, open onze ogen voor de geestelijke atoomenergie die elke seconde voor ons ter beschikking ligt, en leer ons ze te hanteren. Vul ons met visie en geloof om "koninkrijken te onderwerpen" en ons land aan uw voeten te brengen.

1. Hoe is het volgens jou gesteld met het niveau van de gebedskracht van de gemeente zoals jij die kent?

.....

2. Hoeveel van het volle potentieel van de geestelijke atoomkracht gebruik jij al in je gebedsleven?

.....

3. Welke stappen kan/wil/zal jij zetten om hierin te groeien?

.....

(34) Het wapen van het vasten

"Blaas de ramshoorn op de Sion, kondig een vastentijd af en roep op tot een plechtige samenkomst. Breng het volk bijeen, laat heel Israël zich reinigen" (Joël 2: 15-17).

In een boek over voorbede kan een studie over dit aparte onderwerp niet ontbreken. Populair en gemakkelijk is het niet, maar wel zeer rijk voor wie zich erin oefenen.

In sommige kerken wordt vasten bekeken als een middeleeuwse, oudtestamentische of zelfs hindoeïstische praktijk. Of het wordt geassocieerd met farizeese strengheid, wetticisme en schijnheiligheid (Mattheüs 6:16,

Lukas 18:12). Maar zoals altijd geldt dat het bestaan van misbruiken ons er niet toe moet leiden om alles maar weg te gooien. Het is toch niet (om bij Mattheüs 6 te blijven) omdat (sommige) Farizeeën een schijnheilige houding hadden achter hun gebed en hun aalmoezen, dat Jezus bidden en aalmoezen afschafte?

Een korte blik op de concordantie leert ons dat het woord 'vasten' (of afgeleiden) 44 maal voorkomt in het Oude Testament en 22 maal in het Nieuwe Testament. Blijkbaar dus toch geen randverschijnsel voor enkele extreme figuren, maar **een normaal voorkomend gebruik** bij Joden en christenen. Mozes deed het op de berg veertig dagen zonder eten of drinken (Exodus 34:28), David vastte zeven dagen voor het leven van zijn zoon (2 Samuël 12:16-23) en ook bij andere gelegenheden (Psalm 35:13, 69:1, 109:24), koning Josafat riep bij de oorlogsdreiging een vasten uit voor gans Israël (2 Kronieken 20:3), koningin Esther riep alle Joden op drie dagen niet te eten en te drinken (Esther 4:3,16), Nehemia vastte spontaan uit verdriet over de puinhopen van Jeruzalem (Nehemia 1:4), Ezra riep de Joden op te vasten voor een voorspoedige terugkeer uit de ballingschap (Ezra 8:21), Daniël vastte om God te zoeken (Daniël 9:3) en drie weken at hij geen "*smakelijke spijzen, vlees of wijn*" (10:3)... En in het Nieuwe Testament? Hannah "*diende God dag en nacht met vasten en bidden*", blijkbaar als een soort 'bediening' (Lukas 2:37), Jezus deed het 40 dagen op water alleen (Mattheüs 4:1-2), Paulus at en dronk niet gedurende drie dagen (Handelingen 9:9), de discipelen van Johannes en de Farizeeën deden het (Mattheüs 9:14), de apostelen deden het (Handelingen 13:2-3 en 14:23) en Jezus spreekt verder tweemaal over vasten,

"Vastend bidden is de sleutel tot het onmogelijke".
Gordon Lindsay (stichter van Christ for the Nations)

waarbij Hij telkens veronderstelt dat zijn leerlingen het zullen doen (Mattheüs 6:17 en 9:15). Waarom is vasten dan toch belangrijk en wat bewerkt het?

Vasten geeft **een 'extra'** aan het gebed. In Mattheüs 17:21 zegt Jezus van een bepaald soort demonen dat deze enkel kunnen uitgedreven worden door vasten en gebed: vasten verleent blijkbaar extra kracht en autoriteit. Het doel is inderdaad: krachtiger kunnen bidden, ons zonder belemmering of afleiding toewijden aan God, alles (zelfs eten) achterlaten om God uit volle kracht te zoeken. Vasten is: met alles wat in ons is - ziel én lichaam - tot God roepen! Door vasten tonen we aan God a.h.w. onze vastberadenheid om Hem te zoeken: Hij ziet dat het ons menens is. We belijden dat het vinden van Gods wil voor ons méér waard is dan spijs en drank (Johannes 4:34).

Soms kunnen we ervaren dat we dit nodig hebben, **wanneer we vast zitten** in een probleem of in 'gebedsmoeheid'. Soms hebben we het gevoel dat we alle richting kwijt zijn, en dat Gods vrede mijlenver weg is. Soms worstelen we met verleiding en zonde waar we maar geen overwinning over krijgen. Soms zitten we in ons gebed aan een 'plafond' waardoor we al een hele tijd ter plaatse trappelen. Soms staan we voor een ingrijpende beslissing waarin we geen antwoord van God horen. Soms moeten we ons geestelijk voorbereiden op een moeilijke taak (een geestelijke strijd, uitdrijving van demonen...)... Dan kan vasten nét dat extra geven dat we nodig hebben om erdoor te geraken. Vasten helpt om een doorbraak te forceren, om een vastgelopen situatie te **deblokken**.

Bij vasten begint natuurlijk onmiddellijk **de 'oude mens'** te protesteren en te jammeren over alles wat hij toch moet missen. Het is pas als we aan het vasten gaan dat we merken hoe sterk begeerten ons in hun greep kunnen hebben. Bij vasten voelen we de strijd tussen de oude en de nieuwe mens lijfelijk: de tegenstand van ons vlees is een teken van de kracht die de begeerte nog over ons heeft. Het begin van vasten is meestal onprettig omdat we eerst hier doorheen moeten boksen. Het is ook niet vleiend voor onszelf om te moeten toegeven dat we met meer verslavingen zitten dan we dachten. Vasten is onderdeel van het ten onder houden van vleselijke begeerten, "*zichzelf harden en oefenen in zelfbeheersing*" (1 Korinthe 9:27, "*zijn lichaam tuchtigen*", NBG), het "doden" van de begeerten (Kolossenzen 3:5). Niet omdat genieten van lekker eten zondig is, maar om tijdelijk prioriteit te geven aan onze geestelijke behoeften, en onze geestelijke honger naar God te verzadigen met een overvloedige, vitaminerijke Woord-maaltijd. Ons lichaam krijgt gewoonlijk, in onze consumptiemaatschappij, méér dan genoeg eten, daarom is het goed om een tijd onze lichamelijke honger de mond te snoeren en álle aandacht te geven aan het hogere.

Net zoals ons lichaam zich bij vasten ontdoet van overtolligheden en afvalstoffen, moet ook onze geest zich ontdoen van slechte gewoontes, zonden en wereldsgezindheid.

Vasten is niet om lichamelijk gewicht kwijt te raken, maar om onze 'oude mens' wat te laten vermageren, en **in 'geestelijk gewicht' toe te nemen**. In onze hedendaagse genotcultuur is dit misschien des te sterker nodig, om eerst en vooral zelf vrij te komen van de zuigkracht van alle aardse bindingen, en de innerlijke vrijheid van de kinderen Gods ten volle te kunnen ervaren.

"Waren zij ziek, ik trok een boetekleed aan, en bleef mijn gebed onverhoord, ik pijnigde mij door te vasten. Ik liep rond als waren zij vrienden, broers, ik ging in het zwart gehuld en liep gebogen als iemand die rouwt om zijn moeder". (Psalm 35:13-14)

In die zin is vasten een beetje vernederend, ontluisterend: we voelen ons **zwak** worden, klein, afhankelijk. Het leidt tot verbrokenheid en verootmoediging: het openbaart onze ware geestelijke toestand. Het is een stap terug zetten: zelf stoppen met in eigen kracht te werken, maar alles van God verwachten. Ons klein maken voor God, waardoor God groter wordt voor ons. Hem niet meer voor de voeten lopen, maar Hem de ruimte geven iets te doen. Meer tijd besteden in gebed, en de jachtige actie aan de kant schuiven. Het tempo bewust verlagen, onthaasten. Vasten is bovennatuurlijke bronnen aanboren als alle menselijke tekort schieten. Dan kunnen we met Paulus uitroepen: "*als ik (lichamelijk) zwak ben, ben ik (geestelijk) machtig*" (2 Korinthe 12:10).

Doordat we zelf tot rust komen, horen we beter Gods stem. Vasten verandert niet zozeer God (Hij wil ons toch al zegenen), maar verandert veeleer onszelf, zodat we in een zuiverder relatie tot Hem komen en Hij zijn zegen aan ons kwijt kan.

Mijn persoonlijke ervaring is dat ik tijdens vasten 'scherper' sta, dat ik **alerter** ben, waakzaam, dat mijn geestelijke oren meer gespitst zijn. Mijn geest is helderder. Ik voel me uitgetild boven de verleidingen – alsof de pijlen van de boze mij niet meer kunnen raken – en **heerlijk vrij** van binnen. De druk van de vele verplichtingen valt gemakkelijker van mij af, waardoor ik vrij word van de rush van het leven. Ik krijg in mijn gebed bijna onmiddellijk contact met God en kan indringender bidden. Ik heb al verschillende keren een vastenperiode beëindigd met lichte spijt in mijn hart...

Vasten gaat zeker niet vanzelf. Er komt gegarandeerd strijd en tegenstand. Etensgereuten komen plots veel sterker op ons af en proberen al onze gedachten naar zich toe te trekken. Of plots komt nét een vriend op bezoek met een doosje pralines. Ons lichaam moet natuurlijk ook 'ontwennen' en reageert met 'lastige gevoelens': slap voelen, futloos, hoofdpijn, wat duizelig, soms zwart voor de ogen zien... Het zijn geen redenen om in paniek te schieten; ze gaan gewoon weer over. Als het lichaam ontwend is, komt het tot rust en verdwijnt zelfs het hongergevoel tijdelijk. We kunnen ons bij momenten zelfs in topconditie voelen en veel energie hebben. De lichamelijke reacties zijn waarschijnlijk bij iedereen anders. Het ene moment voelen we ons heerlijk dichtbij God, het andere moment zijn we ongeduldig, prikkelbaar, chagrijnig. Toch betekent dit laatste niet dat het verkeerd gaat. Laat je niet door je gevoelens domineren. Soms voelen we de zegeningen pas ná de vastenperiode.

Er zijn **vele vormen van vasten**, ook in de Bijbel. De strengste vorm is in het geheel niet eten of drinken, zoals Mozes 40 dagen op de berg (maar dit is bovennatuurlijk, want natuurlijk gezien kan dit niet); doe dit nooit langer dan 3 dagen (zoals Paulus), anders riskeer je bepaalde lichaamsfuncties te beschadigen. De 'strengere' vorm van vasten is enkel water drinken, zoals Jezus; afhankelijk van zijn gewicht en stofwisseling kan een mens dit 40 dagen volhouden. Iets mildere vormen zijn fruitsappen of groentebouillons drinken, wat toch een klein beetje energie geeft. Je kan ook kiezen voor een 'Daniëls-vasten', enkel op sobere groenten of fruit zonder lekkers of luxe (Daniël 10:3): dit is haalbaarder voor mensen die tegelijk een zware job hebben. Nog zachter is slechts één maaltijd per dag eten of één maaltijd per dag overslaan, of: alle maaltijden mee-eten, maar minder eten of sober eten (geen saus, snoep, dessert). Je kan tenslotte ook vasten in andere dingen: bijv. geen (of minder) TV kijken. Kortom: je kan het zo streng maken als

je zelf (lichamelijk en geestelijk) wil of aankan, en je door God geleid voelt. Vooral voor mensen met gezondheidsproblemen kunnen de laatste vormen een goed alternatief bieden. Vasten is geen prestatie: het is geen kampioenschap om ter hardst of ter langst. Maar anderzijds moet onze oude mens ons ook niet verleiden tot teveel medelijden met ons vlees: ons lichaam kan meer aan dan we denken. Er zijn in deze wereld al duizenden mensen die 40 dagen gevast hebben. Maar het belangrijkste is dat God **ons hart en onze ernst** ziet. Vraag aan God zelf welke vorm van vasten best bij jou, je lichaam, je geestelijke ervaring en je leefsituatie past; spreek ook van tevoren met God de tijdsduur af (laat het niet van het moment afhangen).

Als vasten totaal nieuw is voor je, is het niet aangeraden om van de eerste keer te streng te vasten. Ook moet je ervan uitgaan dat de eerste keren onwennig en moeilijk zijn en dat je best wel eens kan falen. Als je tegenstand of strijd krijgt, denk dan niet dat je verkeerd bezig bent: het is misschien een teken dat je juist goed bezig bent. Maar je kan erin groeien en je erin oefenen, tot het een verworven discipline is geworden.

Bij het beëindigen van een lange vastenperiode is extra aandacht nodig: het vlees schreeuwt om zijn schade te mogen inhalen en zou een vreetfestijn willen aanrichten, maar dit kan tot ernstige maag- en darmproblemen leiden. Daarom is het belangrijk om zeer beheerst en geleidelijk weer aan eten te beginnen: begin met fruit of zeer lichte dingen, en voeg langzaam andere voedingsstoffen toe.

Vasten helpt om ergens door te breken als we vast zitten, maar het is wijzer om 'preventief' te vasten dan 'curatief'. We kunnen er beter een goede gewoonte van maken om '**vaste vastentijden**' in ons leven in te bouwen, dan telkens opnieuw onze motor te laten vastlopen omdat de olie op is. Derek Prince vertelde hoe hij één vaste dag per week vastte, en daar zo aan gewend raakte dat zijn lichaam op die dag gewoon geen honger had. Ook kan het goed zijn om vaste periodes in het jaar te vasten, bijv. viermaal per jaar, aan het begin van het jaar, of aan het begin van een nieuw werkjaar (september)... Net zoals een auto enkele malen per jaar naar de garage moet voor een grondig onderhoud, kunnen we dit ook met onze geest doen.

Bij vasten moeten we erop letten dat we **effectief** bezig zijn. Het is enkel zinvol als we ook echt méér gaan bidden. Het eenvoudigst hierbij is om de tijd die vrijkomt doordat we niet eten, te besteden aan gebed. Maar de zegen is dubbel als we op die dag ook extra tijd vrijmaken voor een langere gebedstijd met God om eens diep

"Is dit niet het vasten dat ik verkiez: misdadige ketenen losmaken, de banden van het juk ontbinden, de verdrukten bevrijden, en ieder juk breken?" Jesaja 58:6

te kunnen doorpraten, om onszelf in Gods licht te plaatsen en te onderzoeken of God iets bij onszelf wil veranderen (misschien ligt het probleem wel in ons i.p.v. in de omstandigheden). Waak er ook over dat je niet gefocust raakt op het niet-eten, op het vechten tegen de verleidingen van voedsel, maar concentreer je op het doel waarvoor je vast, richt je oog op God. Kijk niet op wat je allemaal moet missen, maar richt je oog op de geestelijke rijkdommen die je ervoer in de plaats krijgt. Loop niet openlijk te koop met het feit dat je vast, maar doe er ook niet geheimzinnig over: leg gewoon uit, als mensen ernaar vragen, waarom je niet eet.

Het is ook mogelijk om **verkeerd te vasten**, namelijk wanneer onze motivatie niet zuiver is. Vasten is geen hindoeïstische zelfkweeling, geen middeleeuwse boetedoening of zelfkastijding: als dit onze houding is, zijn we niet geestelijk bezig. Paulus stelt zeer scherp dat "zelfvernederings" of "kastijding van het lichaam" "vleselijk denken" is, "ons de prijs doet missen", "zelfbedachte godsdienst" is, "zonder enige waarde" en "tot bevrediging van het vlees" (Kolossenzen 2:18-23). De Bijbel kent geen ascetische minachting voor het lichamelijke.

Vasten is ook geen 'goed werk om onze hemel te verdienen', en geen middel om God te manipuleren en te dwingen. Het is ook geen dieet of vermageringskuur, en heeft niet tot doel een therapeutische uitzuivering van ons lichaam. Als vasten een prestatie wordt of bewijs van ons geestelijk niveau, zijn we helemaal vleselijk bezig. Vasten is geen doel op zich, maar is enkel een middel. Voorts waarschuwt de profeet Jesaja er ons voor dat vasten schijnheilig is en geen enkel effect heeft als we tijdens die periode onveranderd verder leven op een harde en egocentrische manier ("arbeiders afbeulen, strijden en ruziën..." Jesaja 58:3-5, 13): het heeft geen zin als we niet dichterbij God leven en genade uitdelen aan onze medemens.

Aan de andere kant geeft God in Jesaja 58:1-14 **20 prachtige beloften** als we vasten naar zijn wil: (1) dan breekt je licht door als de dageraad, (2) je zult spoedig herstellen, (3) je gerechtigheid gaat voor je uit, (4) de majesteit van de HEER vormt je achterhoede, (5) dan geeft de HEER antwoord als je roept, (6) als je om hulp schreeuwt, zegt hij: "Hier ben ik", (7) dan zal je licht in het donker schijnen, (8) je duisternis wordt als het licht van het middaguur, (9) de HEER zal je voortdurend leiden, (10) hij zal je verkwikken in dorre streken, (11) hij maakt je botten sterk en krachtig, (12) je zult zijn als een goed bevloede tuin, (13) als een bron waarvan het water nooit opdroogt, (14) je eigen mensen zullen weer opbouwen wat al eeuwenlang verwoest ligt, (15) fundamenten, door vroegere generaties gelegd, zullen weer worden hersteld, (16) dan zal men je noemen 'Hersteller van muren', (17) 'Herbouwer van straten', (18) dan vind je vreugde in de HEER, (19) Ik zal je laten rijden over de hoogten van de aarde, (20) en je laten genieten van het land dat ik je voorvader Jakob in bezit heb gegeven." Wie zou daar niet voor tekenen?

Een mevrouw, die nogal last had van een te ronde lijn, nodigde op zekere dag de voorganger bij haar thuis uit voor de koffie. Hij kwam binnen en zag daar een overvloed aan slagroomgebakjes op tafel liggen. "Ik dacht dat je wat aan de lijn deed?", vroeg de voorganger, die haar zwak punt kende, voorzichtig. "Jazeker, maar ik dacht voor deze keer: zou u niet in Jezus' naam door gebed de calorieën eruit kunnen drijven?" De voorganger moest hier even over nadenken, en zei tenslotte: "Ik vrees dat dit soort er alleen uitgaat door bidden en vasten".

Mijn persoonlijke conclusie is dat vasten noodzakelijk is voor christenen die hogerop wensen te komen, die niet tevreden zijn met een 'gemiddeld' leven. Het is een hulpmiddel om onszelf telkens opnieuw vrij te vechten van onze 'verwen jezelf-cultuur', om tegen de stroom in te blijven roeien.

Zeker voor mensen die willen pionieren, een nieuw terrein ontginnen en een stevig fundament willen leggen voor een werk in Gods koninkrijk lijkt het me onontbeerlijk.

1. Heb jij ervaring met vasten? Veel? Weinig? Zie je er de noodzaak van in? Heb je al het nut en de zegen ervan ervaren?

.....

2. Vind je vasten gemakkelijk of moeilijk? Welk is jouw strijd ermee? Welke fouten heb je al gemaakt, of welke zijn jouw zwakheden?

.....

3. Heb je al de wijze van vasten gevonden die best bij je past?

.....

(35) De koninklijke voorbede van Esther

Vaak wordt voorbede voorgesteld als een strijd, en dat is ook voor een groot deel zo. Op een andere plaats wordt voorbede vergeleken met een weduwe die op 'haar recht' gaat staan tegenover een onrechtvaardige rechter en volhardend ("dag en nacht") aandringt (Lukas 18:1-8). Toch moeten we ook zien dat de Bijbel op andere plaatsen heel anders spreekt over voorbede, met gans andere vergelijkingen. De Bijbel is een rijk en veelkleurig boek, en ook gebed en voorbede hebben vele vormen en uitingen. Het leven met God is niet altijd strijd, oorlog en gevecht. Het is niet altijd smeken en aandringen met tranen en geweend. Het levensverhaal van Esther toont ons een minder bekend aspect van voorbede: bidden als een bruid.

Esther was oorspronkelijk een Joods weesmeisje, dat als balling werd weggevoerd naar Babylonië. We kunnen ons nauwelijks voorstellen wat dat voor haar moet betekend hebben: van in haar jeugd ontworteld, wreed losgerukt van haar ouders, van haar land... Ook haar naam was veranderd, want haar Joodse naam was Haddassa, en deze werd verheidenst tot 'Esther' (afkomstig van de Babylonische godin 'Isjtara'); deze naamsverandering was voor haar een soort aanranding van haar identiteit! Gelukkig was er haar neef Mordekai die zich over haar ontfermde en haar geadopteerd had.

In Perzië (want Babylonië was na een tijd veroverd door de Meden en Perzen) viel ze op door haar schoonheid, en werd ze uitgekozen als kandidate voor een **schoonheidswedstrijd** om een nieuwe koningin te kiezen. Of dit voor haar aantrekkelijk was of niet, is moeilijk te achterhalen. Misschien trok het haar heel erg aan om uitgekozen te worden onder de duizenden mooie meisjes; misschien was het aanlokkelijk om aan het paleis te verblijven, met de gedachte om misschien koningin te kunnen worden, vele dienaressen hebben, luxe en weelde in overvloed... Of misschien vond ze het vernederend om als een schoonheidsobject behandeld en tentoongesteld te worden, te moeten verblijven in een zeer heidens, werelds en onrein milieu, slechts 'één van de vele' te zijn voor een koning die nauwelijks aandacht en tijd voor haar zou hebben... Waarschijnlijk had ze zelfs geen keuze en werd haar helemaal niet gevraagd wat ze er zelf van vond. Een vrouw werd niet veel waard geacht in die cultuur. Ook de vorige koningin Wasti was om 'een kleinigheid' verstoten: ze had éénmaal durven 'nee' zeggen tegen haar man!

De koning van Perzië, Ahasveros, had 'goddelijke allures': zijn macht was omgeven door een goddelijk aureool en zijn wil was wet. Er was geen enkele beperking aan wat hij wou of kon of mocht doen. Als mens was hij misschien een goede koning, misschien een hele slechte, maar als we in dit verhaal de dubbele bodem lezen, de geestelijke dimensie, staat hij **symbool voor God**. En Esther was uitverkoren als kandidate om 'bruid' te worden: dit was een uitzonderlijk, uniek voorrecht, bijna te mooi om waar te zijn. Het is als het sprookje van Assepoester (het verworpen dienstmeisje trouwt uiteindelijk met de prins), maar dan in het echt.

Gods belofte voor ons is nog vele malen mooier dan het verhaal van Esther: in de hemel zullen we allemaal koningen en koninginnen zijn in een pracht en praal waar die van Ahasveros bij verbleekt. Daar zijn zelfs de straten van het allerpuurste, doorschijnende goud. Het allerfijnste op aarde is grof in vergelijking met het alleruweste in de hemel. God heeft ons allemaal voorbestemd voor een hemels-koninklijke waardigheid. Ik hoop dat wij het nooit 'evident' of 'gewoontjes' gaan vinden om Bruid van de allerhoogste Koning te mogen worden.

Esther onderging aan het paleis een **schoonheidsbehandeling van één jaar** vóór zij überhaupt bij de koning mocht komen. Veel meisjes zouden er vandaag jaloers op zijn: een jaar lang de allerduurste schoonheidsmiddelen, mirreolie, balsem, het gezondste eten, de chicste kleren, zeven dienaressen tot haar beschikking... het lijkt wel een droom. Ook voor ons geldt dat God héél veel tijd en energie investeert om ons heilig genoeg te krijgen om bij Hem binnen te mogen. De heiligheid van God is zóveel groter dan alles wat we ons hier op aarde kunnen voorstellen. Als de heiligste christen op aarde plots in de hemel zou worden overgeplaatst, zou hij zich waarschijnlijk even vuil voelen als iemand die zijn leven lang in een riool heeft doorgebracht. Wat hier op aarde de kleinste zonde lijkt, is gruwelijk en smerig in de hemel. Het past er absoluut niet, het kan er gewoon niet binnen. Gods norm is volmaaktheid en als Hij daarvan af zou doen, zou de hemel geen hemel meer zijn.

*"...zoals de bruidegom zich verheugt over zijn bruid, zo zal je God zich over jou verheugen".
(Jesaja 62:5)*

Esther verwierf de gunst en de genegenheid van allen die haar zagen (2:9, 15, 17): waarschijnlijk viel ze op door haar natuurlijke schoonheid, en haar nederige karakter. Niet alleen de uiterlijke schoonheid, maar ook haar innerlijke gesteldheid die naar buiten straalde, maakte blijkbaar het verschil met de honderden andere 'topmodellen' naast haar. In haar houding, op haar gezicht stond iets te lezen, een diepte, stilte, ingetogenheid, innerlijke kracht, overtuiging, die blijkbaar afwezig was bij de andere meisjes die zich voor 100% op de lichamelijke schoonheid concentreerden.

Hegai, de hoveling die het toezicht had over de vrouwen, kunnen we vergelijken met de **Heilige Geest**. Toen Esther uiteindelijk bij de koning moest komen, nam ze enkel die attributen en kleding mee die Hegai haar aanraadde. Hegai kende de smaak van de koning als de beste: geen overdreven schmink, goud en glitter, kitsch of extravagante prul. En de koning... hij smolt voor haar charme, natuurlijkheid en schoonheid, en maakte haar tot koningin.

Dat Esther koningin van Perzië werd was geen toeval: God had haar daar geplaatst met het oog op een nood die later zou komen en waarbij zij alleen kon helpen.

Want Haman (die we geestelijk kunnen vergelijken met satan) had een plan be-
raamd om alle Joden uit te roeien. En hij was een soort 'eerste minister' (ook satan
was tevoren één van de opperengelen); bijna niemand kon dus zijn plan tegen-
houden. Hij had een wet van Meden en Perzen gemaakt, die nooit herroepen kon
worden.

De enige die eventueel kon proberen iets te doen, was Esther, omdat zij alleen
dicht genoeg bij de koning stond. Zij 'had toegang' tot het hof. Ze woonde er
zelf. Alleen zij was intiem genoeg om ongevraagd binnen te mogen komen (en dan
nog was het heel riskant). Als ze ongevraagd binnen zou gaan, zou het puur van
de **genade** van de koning afhangen of ze mocht blijven leven (4:11). Ze besloot
het risico te nemen, om haar hele volk te redden. Ze vroeg de gebedssteun van
alle Joden: allen moesten drie dagen vasten op de allerstrengste manier: drie da-
gen en nachten niet eten of drinken (4:16)! Het was 'dodelijke ernst', want inder-
daad een kwestie van leven of dood. Met de dood voor ogen bidt een mens niet
alleen met zijn lippen maar met zijn gehele lichaam.

Na drie dagen ging ze met knikkende knieën naar de koning, en "ze won zijn ge-
negenheid" (5:2). Hij reikte haar de scepter aan, en ze mocht blijven leven. De
koning beloofde haar dat haar verzoek zou toegestaan worden, nog vóór ze iets
gevraagd had: hij gaf haar **een 'blanco cheque'**, "al was het de helft van mijn
rijk, het zal u gegeven worden" (dit wordt driemaal herhaald: 5:3, 5:6, 7:2!). Gods
vrijgevigheid kent geen grenzen. Ook Jezus belooft vele malen uitdrukkelijk onbe-
perkte gebedsverhoring.

En dan kwam Esthers 'koninklijke voorbede'! Haar gebed was geen strijdende
voorbede, geen aanhoudend geweën, geklaag en smeking, maar een eenvoudig
verzoek van een bruid, een verzoek uit naam van de liefde! Ze stak geen politieke
redevoering af, geen fel pleidooi, geen zware, rationele argumenten, maar "omdat
ik uw geliefde ben, en ze mijn volk willen uitroeien". En de koning werd onmiddel-
lijk verontwaardigd omdat iemand het in zijn hoofd haalde het volk van zijn ge-
liefde uit te roeien! Voor háár stond hij
op van zijn troon en nam onmiddellijke
actie! Voor het overige gaf de koning
niet veel om de Joden, maar wel om
zijn geliefde (die Joods was). Enkel om-
wille van haar redde hij het ganse volk!
**Eén zulk liefdesverzoek vermocht
méér dan een petitie van tienduizend
gewone burgers.** Enkel door
haar positie en intieme relatie kon zij
het kwaad doen keren. Natuurlijk verleende God extra kracht aan haar ge-
bed door het drie dagen vasten van alle Joden. Maar haar gebed gaf de beslissende
doorslag. Wat een macht zit er in voorbede!

"Zusje, bruid van mij, je brengt me in vervoering, je brengt me in verrukking met maar één blik van je ogen, met één flonker van je ketting. Zusje, bruid van mij, hoe heerlijk is jouw liefde, hoeveel zoeter nog dan wijn. Hoeveel zoeter is je geur dan alle balsems die er zijn. Mijn bruid, je lippen druipen van honing, melk en honing proef ik onder je tong, je kleed geurt naar de Libanon". (Hooglied 4:9-11)

Hoe worden wij zulke 'Esthers'? Door een langdurige schoonheidsbehandeling: een **grondig heiligingsproces!** Het afwassen van alle vuil is iets wat dagelijks nodig is (omdat we in een wereld leven die ons dagelijks weer vuil maakt). Als je een 'snelle douche' neemt, ben je gereinigd van het oppervlakkig vuil. Het is pas als je lange tijd in heet water ligt te weken dat het diepere vuil eraf gaat. Regelmatig een langere gebedstijd of een deugddoende conferentie, we hebben het allemaal

nodig. Voorts moet ons hart zacht gemaakt worden: zoals olie en balsem de huid zacht maken, moet ook de eelt en hardheid van ons hart telkens opnieuw weer eraf. De voortdurend terugkerende onverschilligheid, ongevoeligheid, bitterheid, zelfbescherming is begrijpelijk in deze harde wereld, maar ruwheid en grofheid passen nu eenmaal niet bij een bruid. Het bijlijpen van ons karakter is misschien nog het moeilijkste en pijnlijkste proces. Wat God behaagt, is: innerlijke schoonheid, een zachtmoedige geest, gevoelig, gewillig, nederig, beschikbaar (*"een gebroken en verbrijzeld hart zult u, God, niet verachten"*, Psalm 51:19). Iemand die zijn/haar plaats kent in de nabijheid van een groot koning. Iemand die beseft dat het een buitengewoon voorrecht is om bij God te mogen komen zonder te sterven, dat het pure genade is om in zijn troonzaal binnen te mogen en te blijven leven. Iemand die zich in zijn voorbede laat adviseren door de Heilige Geest (die 'Gods smaak' kent en weet hoe we Hem best kunnen benaderen).

Het vraagt een langdurige opvoeding door de Heilige Geest om zo te worden. Maar dit jarenlange proces in stilte en verborgenheid heeft uiteindelijk dubbel en dik 'effect': zo één bidder of bidster kan met één gebed meer bereiken dan duizend anderen samen. Het heiligingsproces verveelvoudigt de kracht van het gebed. Het jarenlange proces van pijnlijk slijpen en schaven en schuren lijkt op het moment zelf puur nederlaag, tijdverlies en zinloos. Maar achteraf blijkt het geleid te hebben tot een graad van nederigheid, verbrokenheid die zeldzaam is en voor God 'opvalt' en Hem zéér aangenaam stemt. Zo iemand wint zijn genegenheid: het is een man of vrouw 'naar zijn hart'. Voor zo iemand opent Hij zijn hart wagenwijd. Als Gods geliefde bedreigd wordt, staat Hij verontwaardigd recht, en treedt onmiddellijk in actie. Er is geen beperking aan een gebed van een geliefde, al zou je 'de helft van zijn koninkrijk' vragen.

Zullen we bij Esther in de leer gaan?

1. Hoe zit het met je schoonheidsbehandeling? Laat je de Heilige Geest toe om je rein en zacht te maken?

.....

2. Vertrouw je op jezelf of op de Heilige Geest om te leren hoe je tot God kan naderen?

.....

3. Neem je tijd om dicht genoeg bij God te komen om als een bruid een liefdesverzoek in te dienen?

.....

(36) Zoals van een koning verwacht kan worden...

In het boek Esther staat beschreven hoe de doorluchtige Ahasveros, koning van Meden en Perzen, een feest aanrichtte, 180 dagen lang. Er werd op niets bezuinigd, want hij wou **zijn rijkdom en heerlijkheid** uitvoerig laten zien: witmarmere zuilen, gouden en zilveren rustbedden, een vloer van albast, parelmoer en veelkleurig gesteente, en koninklijke wijn in een

overvloed "zoals men van de koning verwachten mocht" (Esther 1:5-7). Inderdaad, het moest 'volgens zijn stand' zijn, rijkelijk, duur, van het allerbeste, chicste, overvloedig, elitair, exclusief, exotisch, oogverblindend. Geld was van geen tel, en het zou zelfs onbeleefd zijn om te vragen "hoeveel dat allemaal wel niet gekost heeft".

Als je op een receptie in het paleis zou uitgenodigd worden en aan de lakei vragen of de champagne wel écht is of uit een goedkope supermarkt komt, zou hij - terecht - beledigd zijn hoofd afwenden. **Weinig verwachten van een koning is ongepast en beledigend.** Het is ongeveer zoals wanneer je aan Einstein zou vragen hoeveel $1 + 1$ is, aan Bill Gates of hij je 5 dollar kan lenen, aan de wereldkampioen gewichtheffen of hij je boekentas kan opheffen enz.

Hetzelfde geldt voor God, die uiteraard véél machtiger, rijker en wijzer is dan enige aardse koning. Denken dat we een bepaald probleem beter niet aan Hem zouden vragen "omdat dat misschien teveel gevraagd is", "omdat dat te moeilijk is", "omdat het toch waarschijnlijk niet zal gaan"... lijkt misschien bescheidenheid, maar is in feite werkelijk misplaatst. Het lijkt geestelijk en nederig, maar het bedroeft Hem, **omdat het zijn grootheid inperkt**, en Hij niet de kans krijgt om te laten zien hoe goed Hij is. Als we in ons gebed nét genoeg zegen vragen om te overleven, is dat een ondermaats gebed: dan leven we als koningskinderen vër onder onze stand! Bij God aankomen met een vingerhoedje om dit te laten vullen met zegen, is bidden zoals een clochard i.p.v. zoals een prins(es). Vragen om évenveel zegen als gisteren, als vorig jaar... is een onderschatting van zijn plannen. Bidden dat je gemeente het komende jaar niet zal achteruitgaan is niet erg vleiend voor God. Bidden dat we met de hakken over de sloot de hemel binnen mogen sukkelen, past niet bij zijn aard.

Hoe vaak moet God ons kleingeloof niet beu zijn? Zou Hij niet teleurgesteld zijn als Hij zich enkel met pietluttige probleempjes moet bezig houden? Waar zijn de mensen die Hem eens een echte uitdaging geven door grote dingen te bidden? Degenen die Hem verbazen door hun gelóóf? God was blij toen Mozes Hem smeekte om het ganse volk te redden van de ondergang (Exodus 32:11-14). Jezus was aangenaam verrast toen de Romeinse hoofdman geloofde dat Hij even gemakkelijk wonderen kon doen op afstand (Mattheüs 8:10), en toen de Kananese vrouw zich niet liet afschepen na zijn eerste weigering (Mattheüs 15:28).

God wordt niet geëerd door kleine, bescheiden gebeden, maar door vrijmoedige, grootse, gedurfde gebeden.

Een echte koning wil gráág zijn gulheid laten zien: het is precies eigen aan een koning dat hij écht niet op het geld hoeft te zien! Het is zijn eer en zijn plezier om 'royaal' en vrijgevig te zijn.

Hoe royaal onze God is, kunnen we makkelijk zien in de natuur om ons heen: zijn mateloze kwistigheid in de schepping van planten en dieren, kleuren en geuren, van de miljarden sterren die elke seconde miljarden tonnen hitte uitstralen alsof er in het heelal geen zuinig energiebeleid nodig is... Gods rijkdom zullen we aanschouwen in de hemel, waar het ordinairste materiaal (nl. voor de straten!) het puurste, doorschijnende goud is (240 karaat of zoiets). Is er enige reden om te denken dat God in geestelijke zegeningen zuiniger zou zijn? Integendeel!

Laten we in onze gebeden dingen vragen "zoals van een Koning verwacht mag worden", zoals van God verwacht mag worden, dingen die bij Zijn stand passen! Laten we Hem verbazen door **grote, gedurfde dingen te verwachten!** Laten we Hem alle ruimte geven om royaal te zijn op een nooit geziene manier. Zullen we onze vingerhoedjes thuislaten en aankomen met bekers, emmers, vaten, tonnen, containers?

1. Betrap je jezelf soms op 'kleingelovige' gebeden? Heb je je daar al van bekeerd?

.....

2. Welk is het grootste gebed dat jij durft bidden, de meest roekeloze vraag die je God durft stellen?

.....

3. Geef je God alle ruimte om echt God te zijn in je leven en door jou heen naar de wereld?

.....

(37) Heeft gebed een ereplaats in uw gemeente?

Dat elke christen bidt en dat er in elke gemeente gebeden wordt, daar twijfel ik niet aan. Maar ik heb soms mijn vragen welke plaats dit krijgt in ons leven en in onze gemeenten.

Zullen we eens samen ons gebedsleven onder de loep nemen? Terwijl ik dit schrijf doe ik het ook bij mezelf... Ik vuur een paar scherpe, maar pertinente vragen af:

Wordt gebed in onze gemeente gewaardeerd als een **waardevolle, onmisbare bediening**? Wordt gebed gepresenteerd als een vreugdevolle activiteit? Zijn er regelmatig getuigenissen van gebedsverhoringen en van heerlijke momenten in gebedstijden? Worden bidstonden even enthousiast aangekondigd als de 'belangrijke gemeentevergadering'? Worden bidstonden even goed bezocht door drukbezette mannen, jongeren en de leiding, of wordt het overgelaten aan 'oude vrouwtjes die toch niets beters te doen hebben'?

(Ik denk dat later in de hemel velen zullen beschaamd staan als ze zien wat die dappere oude vrouwtjes verwezenlijkt hebben!) Is gebed aan het begin en aan het einde van de dienst een formule-die-nu-eenmaal-moet of zijn we er ons terdege van bewust dat we met de Allerhoogste praten en dat Hij ernstig neemt wat we zeggen?

Achten we het bidden voor een probleem even **belangrijk en effectief** als erover vergaderen? Is gebed een 'gaatjesvuller'? Doen we het als we even 'niets beters' te doen hebben? Doen we het enkel aan het einde van de vergadering waarin we alles zelf al besloten hebben, en God alleen nog zijn handtekening onder onze besluiten mag zetten?

Gebed is niet de kers op de taart, het is als de boter die het deeg samenhoudt.

Realiseren we ons dat Hij eigenlijk de Baas en Opdrachtgever is? Dat het eigenlijk om zijn koninkrijk gaat? Dat we voor zijn kar lopen, en we Hem niet voor de onze moeten spannen? Kunnen we het maken om over Góds zaken (of nog sterker: over Gods kinderen) te beslissen zonder Hem uitdrukkelijk te raadplegen?

Heeft uw gemeente een gebedscoördinator? Of is er een coördinator voor alle belangrijke gebieden zoals de muziek, het pastoraat, het kinderwerk, evangelisatie... en het gebed bolt wel vanzelf? Alles wat vanzelf bolt, bolt naar beneden, of niet?

Als de gemeente een eigen gebouw heeft, is er een aparte ruimte voorzien voor gebed? Wordt deze stemmig ingericht om gebed te bevorderen? Wordt er in de financiële begroting een budget uitgetrokken voor het stimuleren van gebed? Het gebedsleven in de gemeente is natuurlijk verbonden met het privé-gebedsleven van de leden. Hoe zit het daar mee? Wordt gebed gezien als **een belangrijke afspraak** (een 'audiëntie met de Koning'), of wordt het automatisch opzij geschoven voor elke andere (dringende?) nood? Krijgt gebed het 'overschotje' van de tijd, of krijgt het de *béste* tijd (de tijd dat we het meest fris en energiek zijn)? Nemen we af en toe een lange tijd van gebed (minimum twee uur) om eens tot de bodem van ons hart te bidden, of om eens 'tot de bodem' naar Gods hart te luisteren?

Hebben we een **aparte gebedsruimte** in huis, of een apart ingericht hoekje? Investeren we soms tijd en geld om ons gebedsleven te verbeteren (bijv. een boek kopen, een conferentie bezoeken...)? Danken wij God uitvoerig voor al zijn zegeningen, of zijn we zoals die negen melaatsen die de moeite niet namen om terug te keren? Als God iets tot u spreekt, schrijft u dat op in een gebedsboekje, of vergeet u het achteraf weer? Koestert u die woorden als kostbare parels? Leest u ze achteraf nog opnieuw?

Hoeveel tijd krijgt God vergeleken met uw TV? Hoeveel aandacht, tijd en geld besteedt u aan de verzorging van uw lichaam (wassen, voeden, mooi maken, genezen), en hoeveel aan uw geestelijk leven?

Hebt u, in geval van problemen, een 'reflex' om *éérst* in gebed te gaan, i.p.v. eerst alle andere oplossingen uit te proberen en God als 'laatste redmiddel' te gebruiken? Hoe moet God zich voelen als Hij alleen maar geroepen wordt wanneer alle andere middelen falen? Is Hij de 'laatste reserve'?

Kortom, wordt gebed **koninklijk of stiefmoederlijk** behandeld?

Bij Jezus had gebed een absolute ereplaats: nog *vóór* Hij *één* preek of *één* genezing deed, bad Hij 40 dagen ongestoord met zijn Vader. Duidelijker kon Hij het niet stellen: "Vader, U hebt absoluut de eerste plaats in mijn leven. Ik wil niets doen wat U niet wil. Ik kan ook niets zonder U." En *vóór* Hij zijn twaalf leerlingen koos, bracht Hij een ganse nacht in gebed door. En op het moeilijkste moment in zijn leven, in Ghetsemane, ging Hij *éérst* naar zijn Vader om leiding en kracht te ontvangen.

Gebed is een ontzagwekkend iets als we beseffen wat we aan het doen zijn. Het is adembenemend om in de tegenwoordigheid van de Schepper te staan. Bidden drukt uit: "Heer, uiteindelijk kan U alles veel beter dan wij. Een half uur met U praten is veel effectiever dan een half uur met mensen praten. Want U alleen kan dit probleem echt oplossen. U alleen weet waar de knoop vast zit, en U alleen kan mensen in hun hart veranderen". Een christen die zijn gebed beperkt tot twee minuten aan

"Een voorganger moet drie uur bidden, *één* uur om het vlees te overwinnen, *één* uur om allerlei gebedsonderwerpen te noemen, en *één* uur om te bidden op Gods niveau" (Yonggi Cho)

het begin van de dag, een schietgebed tussendoor, en misschien nog twee minuten voor het slapengaan, kan nauwelijks beweren dat hij een boeiende relatie met God heeft.

Een gemeente die aan gebed een ereplaats geeft in haar activiteiten en rooster, drukt uit: "Uiteindelijk draait het om God. Hij is het Doel en de Bron. Wat Hij denkt en vindt is het allerbelangrijkst. Hij is de Architect én de Aannemer, de Eigenaar en de Bewoner van dit huis. Als we twee uren apart zetten om in gebed naar zijn plannen en wensen te luisteren, kan dat ons achteraf 200 uren tijd uitsparen. Gebed is **de allerbest bestede tijd**. Onze God is het wáárd! En het is **een voorrecht en een vreugde** om bij Hem te mogen zijn".

Wanneer we cement maken, moet er ongeveer **éénvierde deel** cement gemengd worden met drievierde delen zand. Zou dit ook niet ongeveer de verhouding moeten zijn tussen gebed en de rest van ons 'belangrijke werk'? Als we bezuinigen op de hoeveelheid cement, riskeren we dat het ganse gebouw instort.

In huwelijkspastoraat zegt men vaak dat een man en vrouw een fris en boeiend leven moeten ontwikkelen onder hun tweeën, los van de kinderen en de praktische bezigheden. Want, wanneer de kinderen het huis uit zijn, waarover gaan ze nog praten als ze 20 jaar alleen over anderen gepraat hebben? Op gelijkaardige wijze moeten wij allemaal een boeiend gebedsleven met onze God ontwikkelen, want wanneer later in de eeuwigheid alle strijd gestreden is, waarover gaan we dan in de eeuwigheid nog met Hem praten?

Laat onze gebedstijd zijn als **een privé-heiligdom**: onze persoonlijke tijd met God moet in ere gehouden worden, met zorg omgeven, gevoed en gekoesterd. Het zal dubbele vrucht opleveren: vrede, vreugde, visie en kracht nu, en het honderdvoudige van dit alles later in de eeuwigheid bij Hem.

1. Krijgt God in jouw leven de beste tijd en energie?

.....

2. Drukt jouw gemeente, in haar activiteiten en haar (o.a. financieel) beleid, uit dat gebed een ereplaats heeft?

.....

3. Als je een leider bent, is jouw gebedsleven een voorbeeld voor de anderen? Worden al jouw activiteiten gefundeerd en doordrenkt met gebed? Is het jouw bron van verfrissing en inspiratie?

.....

(38) De edele kunst van groepsgebed

Privé-gebed is onvervangbaar: niemand kan in jouw plaats een relatie met God hebben, net zoals niemand in jouw plaats een relatie met je partner kan hebben. Maar als ons gebedsleven énkél uit privé-gebed bestaat, kan het gemakkelijk eenzijdig en beperkt worden: het gaat aan 'inteelt' lijden. Gezamenlijk gebed is een **noodzakelijke aanvulling** hierop. In onze individualistische cultuur is gezamenlijk gebed nodig om ons in balans te houden: we hebben regelmatig input van anderen nodig voor nieuwe ideeën en verfrissende gebedsvormen. De gemeentebidstond, een vaste gebedsgroep, een vaste gebedspartner, een gebedsduo of -trio, ze kunnen voor ons een bron van zegen zijn.

Toch klagen veel gemeenteleiders dat de bidstonden de minst bezochte activiteiten zijn? Misschien kan er veel gebeuren om ze krachtiger, aantrekkelijker, creatiever en gevarieerder te maken. Bidden kan enorm boeiend zijn. En zeker groepsgebed kan, als de groepsdynamiek goed functioneert, dubbel boeiend zijn. Niet voor niets belooft Jezus een zo goed als **onbeperkte gebedsverhoring op éénparig gebed** (Mattheüs 18:19). Hier zit een geheime kracht in die ten volle gebruikt moet worden! De bidstonde zou het boeiendste uur van de week moeten zijn.

Groepsgebed is geen optelsom van solo-gebeden! Als in een bidstonde iedereen enkel zijn eigen privé-noden opsomt, had men evengoed elk apart thuis kunnen bidden. In een groep speelt een **groepsdynamiek**: er gebeurt iets tijdens het gezamenlijk bidden, er komt een proces op gang. De gebeden worden niet opgeteld, maar vermenigvuldigd. De groep gaat (als het goed is) gezamenlijk er-gens heen, zit op eenzelfde golflengte, beweegt zich volgens bepaalde wetten... Door gevoelig te zijn voor de Heilige Geest en op elkaar in te spelen gaat het gebed plots in een andere richting dan gepland, en komt op een hoger niveau: ineens merken we dat de Geest bezig is ons te leiden op wegen die we niet voorbereid hadden. Wat is heerlijker dan te ervaren dat God zelf het overneemt en woorden in onze mond legt die we niet zelf bedacht hadden? Ik kan met grote stelligheid zeggen dat enkele van de heerlijkste herinneringen in mijn leven teruggaan naar zulke gebedsavonden waar we allemaal samen werden opgetild boven onszelf uit. Een voorproefje van de hemel!

Daarom wil ik iedereen die ervaart dat hij een roeping heeft tot gebed of voorbede heel sterk aanraden om zulke **vaste gebedsgroep** te vinden, ook al is het maar met twee of drie. Want zulke grote hoogten kan je alleen maar bereiken als iedereen *méé* is. Met ervaren en geoefende bidders ga je snel de hoogte in, maar enkele personen die wat verstart zijn in hun gebed, de werking van de Geest niet aanvoelen en op hun eigen golflengte blijven, kunnen zeer remmend werken op de ganse groep. Zoek dus mensen bij wie je hetzelfde gebedsvuur proeft en je bent vertrokken voor vele uren zegen!

"Ik verzeker het jullie nogmaals: als twee van jullie hier op aarde eensgezind om iets vragen, wat het ook is, dan zal mijn Vader in de hemel het voor hen laten gebeuren. Want waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben ik in hun midden". (Mattheüs 18:19-20)

Maar nu even terug naar de **gemeentebidstond**. De kunst is om de kracht van de groepsdynamiek optimaal te benutten. Degene die de bidstonde leidt, de gebedsleider, heeft hier een grote verantwoordelijkheid in. Hij moet ook duidelijk sturing geven. Er is een bepaalde volgorde en er zijn bepaalde principes die, als ze gerespecteerd worden, de kracht van het gebed vermenigvuldigen.

Hier zijn enkele gezonde **regels voor groepsgebed** (anders gezegd: hoe vermijd ik veel gemaakte fouten?)

1. Er is een bepaalde **volgorde** in het gebed: niet voor niets leert Jezus ons in het 'Onze Vader' om *éérst* om Gods wil te bidden (om zijn heilige naam, zijn koninkrijk) en daarna voor onze eigen noden. Als we **eerst onze ogen richten op God**, zal dat vaak al bevrijdend werken, ons vrijmaken van zelfgerichtheid en van opgeslorpt-worden door de dagelijkse probleempjes. Het is goed om in bidstonden altijd eerst een tijd te nemen om God groot te maken en te prijzen. Vaak krijgen we daardoor alleen al een andere kijk op de problemen, kunnen we meer afstand nemen, krijgen we meer geloof, en zullen we *béter* bidden. Daarom moet tijdens de lofprijzing niet iemand plots beginnen smeekbeden doen: het richt de ogen weer naar beneden i.p.v. naar boven. Pas ná de tijd van lofprijzing is er gelegenheid voor gebedsnoden.
2. In een groepsgebed horen **geen lange gebeden** thuis: we moeten God niet overtuigen, niet uitvoerig informeren, niet onder tafel praten, niet vleien, niet onder de indruk brengen met een "omhaal van woorden" (zoals de heidenen! Mattheüs 6:7). Als *één* persoon te lang bidt, verliezen de anderen hun concentratie. Het is ook weinig respectvol naar die anderen en ontnemt hen de ruimte. Lange gebeden hebben hun plaats in het privé-gebed thuis.
3. In een groepsgebed horen **geen zaken die té privé zijn** en waar anderen geen betrokkenheid bij hebben. Ook dit hoort thuis, of in een kleine groep. Natuurlijk kan in een groep voor persoonlijke noden gebeden worden, want "*als één lid lijdt, lijden alle leden mee*" (1 Korinthe 12:26), en bij een acute nood mag dit prioriteit worden. Maar hier moet wijs mee omgegaan worden, en het mag niet gebeuren dat *één* persoon voortdurend alle aandacht naar zijn/haar probleem trekt ten koste van de groep. Zeker naarmate de groep groter wordt, wordt het steeds moeilijker om privé-noden te noemen. Het is goed om christenen te leren dat, als ze **éérst Gods koninkrijk zoeken** en voor Gods prioriteiten bidden, dat ze dan al het andere (de persoonlijke noden) er gratis bij zullen krijgen (Mattheüs 6:33). Het ligt aan de wijsheid van de gebedsleider

om een balans te zoeken tussen persoonlijke en collectieve gebedsonderwerpen.

4. Als we bidden voor een lijst noden, moet er een bepaalde orde zijn: er moet **niet 'van de hak op de tak'** gebeden worden. Als er bijv. aan het begin van de avond tien gebedsonderwerpen genoemd worden, is het weinig zinvol dat eerst Jan alle tien opsomt, daarna Piet alle tien herhaalt, vervolgens Karel dit nog eens overdoet... God is niet doof of vergeetachtig, en al deze herhaling suggereert ook dat de vorige bidder het niet goed gedaan heeft. Zo bidt men gewoon langs elkaar heen. Zinvoller is het om in gebed **op elkaar in te spelen**, bijvoorbeeld: Jan begint met één onderwerp, en laat daarna ruimte voor anderen die dit bijtreden en aanvullen, totdat men aanvoelt dat dit onderwerp 'uitgebeden' is. Pas dan gaat iemand anders over naar een volgend gebedsonderwerp. De gebedsleider kan de groep ook leren **in concentrische kringen** te bidden: bijv. eerst voor de persoonlijke noden, dan de noden van anderen, de noden van de gemeente, noden van het land, Europa, de wereld...
5. Gebed dient **niet als een vermomde toespraak** tot de andere mensen in de kamer, om hen te informeren, te bepreken, onder de indruk te brengen. Onder een mom van zeer vroom taalgebruik kunnen soms overgeestelijke mensen (hedendaagse Farizeeën) alle aandacht naar zichzelf toehalen, en dus van God afnemen. Gebed is er niet "om door de mensen gezien te worden" (Mattheüs 6:5), maar gericht tot God.
6. Let op schoonheidsfoutjes:
  - gebruik bijv. geen 'tale Kanaäns': hedendaags Nederlands is niet minder geestelijk dan oud Nederlands.
  - gebruik Gods naam ('Heer', 'Vader'...) niet als 'stopwoord', tot twee- of driemaal toe in één zin.
  - let erop dat mensen niet klagerig, depressief, 'ongelovig' bidden en de groepsfeer naar beneden trekken: bidden zonder geloof haalt niets uit en helpt niemand (Jakobus 1:6-8).
7. Zorg voor **variatie en afwisseling** in de gebedsavond. Twee uren zitten op een stoel in een kring met gesloten ogen en gevouwen handen is inderdaad slaapverwekkend, zeker na een lange dag werken. Deel de gebedsavond in in verschillende blokjes, en wissel tussendoor af: gebed met de ganse groep, gebed in kleine groepjes, gebed per twee, gebed in een grote kring met de handen in elkaar... Als je de groep opdeelt in kleinere groepjes, doe het op zulke manier dat je de mensen uitdaagt (bijv. bid samen met iemand met wie je nog nooit gebeden hebt). Laat mensen rechtstaan (zitten is soms zo passief) of rondlopen of knielen. Je kan kiezen voor een tijd van 'stoomgebed' (een eerder Afrikaanse manier van bidden): iedereen loopt rond en bidt gewoon luidop door elkaar. Of er bestaat ook 'popcorngedbed': in een grote groep bidt iedereen zeer kort en krachtig (maximaal 2 zinnen) en snel na elkaar, zoals mitrailleurvuur. Maak gebedshoeken in de zaal, waar ieder voor aangeduide onderwerpen kan bidden en daarna doorschuiven. Maak gebruik van prachtige 'biddende' liederen tussendoor. Heb geen schrik om een tijd stilte te laten: het kan een tijd van actief luisteren zijn naar wat God wil zeggen. Laat daarna mensen

"Wanneer u samenkomt draagt iedereen wel iets bij: een lied, een onderwijzing, een openbaring, een uiting in klanktaal of de uitleg daarvan. Laat alles tot opbouw van de gemeente zijn".
(1 Korinthe 14:26)

ook delen wat ze gehoord hebben en neem deze woorden ernstig: overweeg of het gebed in een andere richting moet gaan. Gebruik alle mogelijke visuele middelen om het gebed te ondersteunen (posters, Power Point presentaties, videoclip). Kortom, zorg dat er 'schwung' in blijft en niemand in slaap kán vallen.

De gebedsleider of verantwoordelijke heeft een belangrijke rol in het goed **sturen en bijsturen** van het groepsgebed:

- hij moet aan het begin van de avond duidelijk **communiceren** hoe er zal gebeden worden en waarvoor. Als het goed is, heeft de gebedsleider hier zelf éérst voor gebeden en een richting van Gods Geest ontvangen. Hij zal de visie die hij ontvangen heeft, proberen over te dragen op de groep. Natuurlijk moet er ook ruimte gelaten worden voor de Heilige Geest en voor onverwachte wendingen, en het is aan de leider om aan te geven om hierin mee te gaan.
- hij mag regelmatig instructies geven hoe het beter kan, en fouten **bijsturen**
- als een persoon regelmatig 'in de fout gaat' (en bijv. toch 'solo' bidt, te lang bidt, te vroom bidt), is het best dat de gebedsleider hem hierover na de bidstonde aanspreekt, en op een liefdevolle, positieve manier hierop wijst. Als deze persoon hardnekkig is in zijn fouten en deze blijft herhalen, tot ergernis van de groep en tot schade voor de groepsdynamiek, moet de gebedsleider uiteindelijk **ingrijpen** en zulk gebed onderbreken. Dit is geen leuke taak, maar wel nodig om te voorkomen dat de ganse groep ontmoedigd raakt en het gebed verwatert.

Groepsdynamiek maakt dat we elkaar mee omhoogtrekken, en allemaal béter zullen bidden dan wanneer we thuis alleen zouden gebeden hebben. Samen komen we op een hoger niveau. Mijn ervaring is dat ik al vaak moe op een bidstonde aankwam en aan het eind geheel verfrist naar huis ging.

Je kan ook met de groep 'op locatie' gaan bidden i.p.v. altijd binnen in de zaal. Ga op het centrale plein van je stad bidden, bij belangrijke, strategische plaatsen (stadhuis, stadspoorten, historische gebouwen), op een berg of heuvel. Maak een gebedswandeling rond je stad, loop zevenmaal rond... Doe profetische handelingen (zalven met olie, reinigen met wijn, besprenkelen met water, zaad uitstrooien, de sjofar blazen, een 'altaar' bouwen, een vlag planten...). God verbindt zijn zegen aan geloof.

Als Jezus onvoorwaardelijke gebedsverhoring belooft bij eenparig gebed, heeft dat alles te maken met **éénheid in het gebed**. Eénheid maakt onoverwinnelijk. Reken er maar op dat de vijand veel zal proberen om een groep uit elkaar te drijven. Wees hier waakzaam voor: spreek hierover, breng dingen in het licht, bid ervoor. Daarom is het in groepsgebed extra belangrijk om één te zijn in streven, één in gebedsrichting en één van geest (Filippenzen 2:1-4, Efeze 4:1-6). Laat bovenal de liefde er rijkelijk wonen!

1. Heb jij een vaste gebedspartner, gebedsgroep, of ben je trouw aan de gemeentebid-
stonden?

.....

2. Hoe evalueer je het gebedsniveau van de groepsbidstonden in je omgeving? Herken je
fouten? Wat kan je doen om ze te verbeteren?

.....

3. Heb je zelf al veel heerlijke momenten beleefd in groepsgebed, of veel te weinig?

.....

(39) Muren herbouwen met Nehemia

Nehemia hoort niet bij de echt 'grote namen' van de Bijbel, maar was toch, als we zijn leven bestuderen, een leider met uitzonderlijke kwaliteiten en grote integriteit. Hij was de man die zijn volk uit een dieptepunt haalde na de ballingschap ($\pm$ 445 V.C.). Hij was tegelijk een gelovig en een verstandig man, geestelijk én praktisch.

We zien in zijn leven vele geestelijke principes die we kunnen toepassen op **het (her)bouwen van een geestelijke muur** rond een land (of: rond een stad, een gemeente). Laten we eerst de situatie van Nehemia eens in detail bestuderen en dit dan overbrengen naar onze tijd.

- De beginsituatie was dat Jeruzalem in puin lag: de muur was al $\pm$ 140 jaar afgebroken (sinds 586 V.C.), en niemand had tot dan toe de fut of de visie gehad om er iets aan te doen: er heerste een algemene verslagenheid van geest. Het was een troosteloos zicht, overal restanten van zwartgeblakerd puin. Een stad zonder muur is haar trots, haar fierheid, haar identiteit kwijt: ze is zo kwetsbaar als iets. De grenzen zijn weggevaagd, alles kan binnenkomen en buitengaan en er zijn geen wachters meer.
- Nehemia woonde 1000 km verder in Babylonië, en was schenker aan het paleis van de koning. Toen zijn familie op bezoek kwam en vertelde van de desolate aanblik van de stad, greep dit hem plots naar de keel: *"Toen ik deze woorden hoorde, ging ik huilend op de grond zitten. Ik rouwde dagenlang, ik vastte en riep de God van de hemel aan"* (1:4). We kunnen het soms zelf niet verklaren, waarom bij ons ineens iets emotioneel wordt losgemaakt. Dit was duidelijk niet 'gepland' of voorzien: het gebeurde gewoon, het was sterker dan hemzelf. Gods hand zat er duidelijk tussen. God had iets gezaaid in zijn hart! Het was geen oppervlakkig sentiment: hij kon aan niets anders meer denken, kon a.h.w. geen hap meer door zijn keel krijgen. Dit toont dat hij het hart op de juiste plaats had: hij had bewogenheid voor zijn volk, een eerste vereiste voor een bidder.
- Nehemia's eerste reactie was ook de juiste: hij richtte zich tot God! In plaats van allerlei plannetjes te ondernemen (actiecomités, petitie's, betogingen...?) wist hij dat de échte hulp van God moest komen. Hij richtte zich niet tot de

'kleine' koning van Babylonië (hoe groot die in die tijd ook was!), maar tot de Koning der koningen. Alleen acties die in gebed beginnen zullen standhouden en iets wezenlijks veranderen. *"Elke plant die niet door mijn hemelse Vader is geplant, zal met wortel en al worden uitgerukt"* (Mattheüs 15:13). Leaders die álles in gebed bij God brengen en éérst met Hem doorworstelen, zijn betrouwbare leiders.

- Het feit dat Nehemia zo ver van zijn land woonde, was een nadeel, maar tegelijk ook een voordeel: hij kon afstand nemen en zag de situatie scherper dan de inwoners van Jeruzalem zelf, want dezen zaten midden tussen de puinhopen, ín de verslagenheid, overspoeld door de problemen. Hij was de ideale persoon, want hij was een Israëliet, maar tegelijk, door zijn verblijf in het buitenland, stond hij vrijer tegenover de zonden en zwakheden van het volk.

"Ik heb gezocht naar iemand die een muur om de stad kon bouwen, die voor het land in de bres wilde springen opdat het niet zou worden vernietigd – maar zo iemand heb ik niet gevonden... Ze zijn niet in de bres gesprongen voor hun volk, ze hebben er geen muur omheen gebouwd waardoor het op de dag van de HEER in de strijd zou kunnen standhouden". (Ezechiël 22:30 en 13:5)
- Nehemia had ook geestelijk inzicht: hij beseftte dat de verwoesting van Jeruzalem en de ballingschap niet enkel het gevolg waren van ongelukkige politieke en militaire factoren ('de schuld van de anderen', of 'pech'), maar een veel diepere dimensie hadden: de zegen en bescherming van God waren weggevalen door de zonde en afgoderij van Israël zelf.
- In zijn gebed zien we ook alle wezenlijke ingrediënten die we bij Daniël gezien hebben: hij roemde God om zijn trouw en goedheid (1:5), beleed de zonden van Israël, niet alleen 'hún' zonden, maar *"ook ik en mijn familie"* (hij distantiëerde zich niet van 'die slechte Israëlieten', maar identificeerde zich met hen, 1:6-7), hij herinnerde God aan zijn belofte van herstel en terugkeer uit de ballingschap (1:8-9) en aan zijn liefdevolle band met zijn uitverkoren volk (1:10). Kortom, Nehemia kende zijn plaats en wist hoe God te benaderen volgens de 'etiquette' van het hemelse Hof.
- Hier had Nehemia's rol afgelopen kunnen zijn: hij had gebeden en na het 'Amen' was zijn plicht gedaan. Maar nee, het zat toch dieper in zijn hart. Hij eindigde zijn gebed met: *"Laat me vandaag toch slagen en laat de koning mij welgezind zijn"* (1:11). Nehemia had toen al een plannetje in zijn hoofd, en was bereid zelf initiatief te nemen, zijn nek uit te steken, risico's te nemen. Gebed leidt bijna vanzelf tot actie. Oprecht gebed is niet vrijblijvend, maar kan grote geloofsstappen vragen. Als we bidden "God, help de mensen in die nood", kan het antwoord gemakkelijk zijn: "Ik zend jou!" Hij ging dus inderdaad naar de koning, en de koning was op onverklaarbare (?) wijze goedgezind en gaf hem toestemming om naar Jeruzalem te reizen om de stad te herbouwen (2:6).
- Nehemia was niet alleen iemand met geestelijk inzicht, maar ook heel praktisch en realistisch. Hij was niet wereldvreemd en zweverig zoals sommige bidders, maar stond nuchter met zijn twee voeten op de grond. Hij was voorzichtig, maar ook doortastend en vrijmoedig, en vroeg de koning tegelijk om alles wat hij nodig had voor zijn onderneming (2:7-8).

- Nehemia was voorts gevoelig en wijs, en i.p.v. met de grote trom Jeruzalem binnen te komen en zichzelf als 'de grote redder' aan te kondigen, hield hij zijn plannen voorlopig nog geheim (2:12).
- Hij ging 's nachts diepgaand onderzoek doen naar de toestand van de muren (2:11-15). Wie een oplossing wil aandragen, moet de precieze omvang van de problemen kennen. Wie effectief wil bidden, moet niet "*als een vuistvechter in de lucht slaan*" (1 Korinthe 9:26), maar geïnformeerd zijn en intelligent bidden.
- Nehemia was verder tactvol en diplomatisch: hij ging niet alles 'solo' doen, over de lokale leiders heen stappen, maar erkende en respecteerde hen en betrok hen in zijn plan (2:17). Hij riep hen samen en legde hun zijn 'totaal-plan' voor. Voorbidders moeten nooit los van de gemeente of gemeenteleiding gaan handelen. Wie een stad wil herbouwen heeft alle medespelers nodig!
- Nehemia mobiliseerde het ganse volk: hij wist visie en vertrouwen uit te stralen om een ganse stad vol ontmoedigde mensen nieuwe ijver te geven en aan het werk te gaan.
- Het werk werd verdeeld, en iedereen werd ingeschakeld (3:1-32). Omdat de muur verschillende kilometers lang was, werd ze opgedeeld in kleinere stukken: toen leek dit grootse werk plots veel haalbaarder. 41 stukken waren er en deze werden elk aan één (bevolkings)groep of familie toegewezen. Vele daarvan deden het stuk muur dat recht tegenover hun huis of wijk lag: dit verhoogde de betrokkenheid en motivatie. We zien dat de priesters mee deden, de levieten, goudsmiden, handelaars, zalfbereiders (met hun zachte handen!), mannen uit verschillende andere steden uit Judea, zelfs Sallum en zijn dochters! Van groot tot klein, arm tot rijk, laag tot hoog, de eensgezindheid was uitzonderlijk. Iederéén kon iets doen, niemand werd uitgesloten. Het was duidelijk dat de zegen van God hierop rustte!
- Maar het zou te mooi zijn om waar te zijn als er geen **tegenstand** was. We hoeven er nooit om te vragen: vijanden melden zich vanzelf aan. Bij Nehemia ging het om "*Sanballat uit Bet-Choron, Tobia, zijn Ammonitische dienaar, en de Arabier Gesem*" (2:19), m.a.w. vreemdelingen die al lange tijd in Jeruzalem woonden. Het was geen vijand die hen van buitenaf aanviel, maar hij zat binnen de poorten, en zelfs diep geïnfiltreerd (want Tobia was aangetrouwde familie van een priester, 13:4). Zij hadden er belang bij dat Jeruzalem verdeeld en zwak bleef, zodat zij verder de plak konden blijven zwaaien. Hun wapen was vooral spot en minachting (2:19, 4:1-3): het is één van de oude, beproefde tactieken van de duivel om Gods kinderen te ontmoedigen. Toen dat niet hielp, gingen ze over naar dreiging en intimidatie (2:19b). Maar Nehemia gaf geen krimp en diende hen ferm van antwoord: "*Het is de God van de hemel die ons doet slagen*" (2:20).
- Hoe meer de muur vorderde, **hoe woedender de vijand** werd (4:1, 7). "De duivel zwerft rond als een brullende leeuw, op zoek naar een prooi" (1 Petrus 5:8), "woedend, want hij weet dat hij geen tijd te verliezen heeft" (Openbaring 12:12). De mate van woede van de vijand kan ons beangstigen, maar zou ons eigenlijk moeten bemoedigen, want het toont dat hij ten einde raad is en voelt dat zijn macht aan het afbrokkelen is. Een kat in het nauw maakt rare sprongen. De vijanden probeerden een samenzwering om een openlijke aanval te

lanceren (4:8), maar toen dat door de waakzaamheid van Nehemia geen kans maakte, wilden ze verwarring zaaien (weer zulke beproefde methode) en infiltreren in het werk om het van binnenuit te ondermijnen (4:11). Nehemia was op zijn hoede en reageerde telkens onmiddellijk: alle zwakke plekken werden versterkt en extra bewaakt, dag en nacht. Hij onderschatte de vijand niet, liet niets aan het toeval over, maar liet zich ook geen moment angst aanjagen! De bewaking werd tot het uiterste opgedreven (4:9,13,16): de helft van de manschappen ging op wacht! En alle werkers hadden non stop hun wapens bij zich. Nehemia gaf hierbij zélf het goede voorbeeld, want hij en zijn mannen "kwamen nooit uit de klederen" (4:23).

- Het was **zeer zwaar werk**, en het volk kloeg: "*de kracht der dragers schiet tekort en puin is er teveel*" (4:10). Het leek, menselijk gezien, onbegonnen werk, zeker omdat de arbeiders niet konden doorwerken, omdat ze altijd op hun hoede en gewapend moesten zijn. Het was drukkend zwaar: teveel puin, te weinig mensen, overal mogelijk gevaar. De aandacht kon geen ogenblik verslappen. Een werk beginnen is één zaak, volhouden is een andere zaak!
- Nehemia **waakte over de eenheid** tussen alle groepen die meewerkten en verspreid waren over een lange afstand (4:19-20). De eenheid was cruciaal voor het slagen van dit project. En deze werd op zeker ogenblik van binnen uit bedreigd omdat de armen begonnen te klagen over onderdrukking door de rijken. Hier zien we dat Nehemia zeer kordaat was en krachtig optrad tegen de rijken (de leiders) van zijn volk: hij dulde geen zonde en onrechtvaardigheid in eigen rangen en liet hen zweren in tegenwoordigheid van de priesters dat ze de schulden zouden kwijtschelden (5:1-13). Nehemia was blijkbaar ook een zeer moedig en sociaal bewogen man!

"En Ik zelf, luidt het woord van de HEER, zal haar een vurige muur zijn rondom, en heerlijkheid binnen in haar". (Zacharia 2:5, NBG)
- Zijn integriteit bleek uit zijn **onbaatzuchtigheid**: hij legde het volk geen financiële lasten op voor zijn eigen onderhoud als gouverneur, integendeel, hij liet 150 mensen op zijn eigen kosten mee-eten (5:14-19). Zulk voorbeeld geeft morele autoriteit, die niet met geld te betalen is.
- De laatste pogingen van de vijand waren erop gericht om hemzelf als persoon uit te schakelen (6:2). Toen dat niet lukte, probeerden ze hem van zijn werk af te houden (6:3-4), te chanteren met leugenpraatjes (6:5-7), en tenslotte angst aan te jagen opdat hij laf zou vluchten (6:10). Maar Nehemia doorzag dit alles en liet zich niet afleiden door de vele schijnmanoeuvres.
- Uiteindelijk raakte de muur **op ongelooflijk korte tijd herbouwd**: 52 dagen (6:15)! En dat in een tijd zonder graafmachines of bulldozers! Als de gemeente één is en actief, kan Gods herstelwerk zeer snel gaan!
- Ook hierna rustte Nehemia niet, maar bleef **het resultaat bewaken**, opdat het niet terug geroofd zou worden: hij nam allerlei praktische en religieuze maatregelen opdat de vernieuwing niet zou verwateren en alles weer zou verloren gaan. Nehemia wist dat, als de (stenen) muur hersteld was, maar de Israëlieten opnieuw Gods weg verlieten, Gods zegen en bescherming weer weg zou zijn, en Israël opnieuw veroverd en verwoest kon worden. De geestelijke muur was belangrijker dan de stenen muur.

Nehemia is inderdaad een inspirerend voorbeeld van toewijding, gebed en wijsheid, moed en integriteit. Ook wij leven in een tijd dat de **(geestelijke) muren van ons land in puin** liggen. "Alles moet kunnen!" "Geen taboes." De geestelijke beschermingsmuren zijn neergehaald. Vreemde goden, sekten, alternatieve therapieën en technieken, occulte praktijken, kwakzalverij, drugs, porno, georganiseerde misdaad, mensenhandel... wie houdt het nog buiten ons land? Het is aan bidders om in gebed muren te herbouwen, en de poorten te bewaken opdat het goede binnenkomt en het kwaad buitengehouden wordt.

Een probleem bij het bouwen van een beschermingsmuur is dat we meestal niet vanaf nul kunnen beginnen, omdat er al vele **verkeerde muren** gebouwd zijn: menselijke muren, vleselijke muren, kromme muren, slecht gefundeerde muren..., meestal al gebouwd door meerdere generaties terug. En dus, vooraleer we zelfs kunnen beginnen, moeten éérst die andere afgebroken worden. Want deze staan meestal nét op de verkeerde plaats, staan in de weg van de nieuwe muur die er moet komen. En als ze op de juiste plaats zouden staan, kunnen we toch nooit op deze wereldse muren verder bouwen, want als het fundament verkeerd is, zal het toch ooit instorten. Daarom, het vraagt veel geduld, maar dit is een zeer noodzakelijk werkje: afbreken en puin ruimen.

"Op die dag zal in Juda dit lied klinken: 'Wij hebben een sterke stad, de HEER biedt ons redding als een wal, als een muur. Open de poorten, opdat het rechtvaardige volk kan binnentreden, het volk van uw getrouwen'". (Jesaja 26:1-2)

Ieder is verantwoordelijk voor zijn deel van de muur, om deze op de best mogelijke manier te bouwen, en dat is: met goud en edelgesteente (1 Korinthe 3:12). **Enkel het puurste is goed genoeg**, want het moet hemels zijn. Goud en edelsteen staat voor pure motivatie: zonder zelfzucht of eigen eer, maar uit zuivere liefde voor God en mensen. Alles wat vanuit zulk hart gebouwd wordt, zal voor eeuwig standhouden. We kunnen beter in ons leven 10 cm muur opbouwen, die er voor eeuwig staat, dan 10 meter die toch geen standhoudt bij *"het schudden van alle dingen"* (Hebreeën 12:27).

Een muur bouwen is een **zaak van eenheid**. Er kan geen plaats zijn voor concurrentie, jaloezie, elkaar de zegen niet gunnen, want de ganse stad is pas veilig als alle stukken van de muur helemaal herbouwd zijn. Gemeenten en denominaties die elkaar het licht in de ogen niet gunnen: dit zou definitief verleden tijd moeten zijn. Roddelen over elkaar, 'schaapjes stelen', past in het geheel niet bij de werkstijl en werksfeer in Gods koninkrijk. Daar is geen rivaliteit tussen de verschillende 'filialen'. Gods 'werkethiek' is dat we de ander met vreugde succes gunnen, of anders gezegd: de ander evenveel (of nog méér) zegen toewensen als onszelf, blij zijn als een andere gemeente groeit, als een andere bediening meer vrucht draagt dan de onze...

Ik droom van een tijd **dat gemeenten elkaar de hand gaan reiken**, uit liefdevolle bezorgdheid dat de gánse muur gebouwd raakt. De realiteit is dat de meeste gemeenten zozeer opgeslorpt worden door hun eigen noden en activiteiten dat ze geen oog hebben voor elkaar. We zien vaak dat kleine gemeenten elkaar makkelijk opzoeken, omdat ze elkaar nodig hebben, en dat grotere gemeenten op zichzelf blijven, want zij kunnen alles op eigen kracht: ze hebben geen behoefte aan contact. Mag de tijd komen dat sterke gemeenten hun minder sterke 'zusjes' (niet betuttelend of dominerend, maar dienstbaar) de hand reiken, helpen, steunen.

Elke gemeente heeft er belang bij dat het bij de burens ook goed gaat. Het actief waarderen, erkennen en bemoedigen van medewerkers is een wezenlijk onderdeel van het werk in Gods koninkrijk.

Tijdens een bidstonde hoorde ik iemand een profetisch beeld delen dat mij heel erg aansprak. Hij zag in het beeld verschillende sterke verdedigingstorens. Ze waren zeer stevig gebouwd tegen aanvallen van de vijand, en tientallen of honderden mensen konden er veilig in schuilen. Toen zag hij dat er **muren gebouwd** werden **tussen de torens**, zodat het een stad werd: nu boden ze geen bescherming aan tientallen of honderden, maar aan duizenden en tienduizenden. De uitleg hierbij was dat deze torens sterke gemeenten, organisaties of bedieningen zijn. Als deze gemeenten, organisaties of bedieningen (die elk op zich goed werk doen) relaties en banden creëren met elkaar, zullen ze een veelvoud van vrucht dragen en zegen rond zich verspreiden.

Er was eens een architect, die een kathedraal aan het bouwen was en langs zijn bouwterrein liep om te inspecteren. Hij liep voorbij een metselaar en vroeg hem wat hij aan het doen was. "Stenen op elkaar aan het metsen", was het antwoord. Hij stelde de volgende metselaar dezelfde vraag, en deze antwoordde: "Ik ben een kathedraal aan het bouwen". De eerste had geen enkele visie op het geheel, hij metste maar wat steentjes op elkaar zonder perspectief, zonder veel arbeidsvreugde. De tweede werkte, hoe onbelangrijk zijn aandeel ook mocht lijken, vanuit het opwindende besef dat hij deel mocht hebben aan een groots en prachtig werk.

Een muur moet bezet zijn met wachters: **elk stuk van de muur moet verdedigd worden**. Waar een leemte is in de bewaking, kan de vijand makkelijk binnenkomen. God roept bidders voor alle aspecten van zijn koninkrijk: sommigen krijgen het heel sterk op hun hart om te bidden voor kinderen en jongeren, anderen voor de politiek, nog anderen voor de gemeente, anderen voor de leiders, anderen voor zendelingen... Als een bepaald aspect van Gods koninkrijk zwaar onder druk staat (bijv. de huwelijken), zal God bepaalde mensen roepen om hiervoor op de bres te gaan staan. Hij weet wie Hij waar plaatst en welke last Hij op wiens hart legt, en ook hierin moeten wij elkaar niet oordelen ("iedereen zou voor dit moeten bidden, want dit is het enige belangrijke"). Alleen God is groot genoeg om overzicht over het geheel te hebben.

Mag Gods Geest ons doordringen van het besef dat we samen aan iets groots werken, iets wereldwijd, dat we de meest bekwame 'Meesterbouwer' dienen, dat Hij wel zal bepalen wie wat waar moet doen, dat we onze oordelen over andere christenen écht aan Hem mogen overlaten, dat Hij wérkelijk wijs is én bezig is een prachtige muur te bouwen van goud en edelsteen!

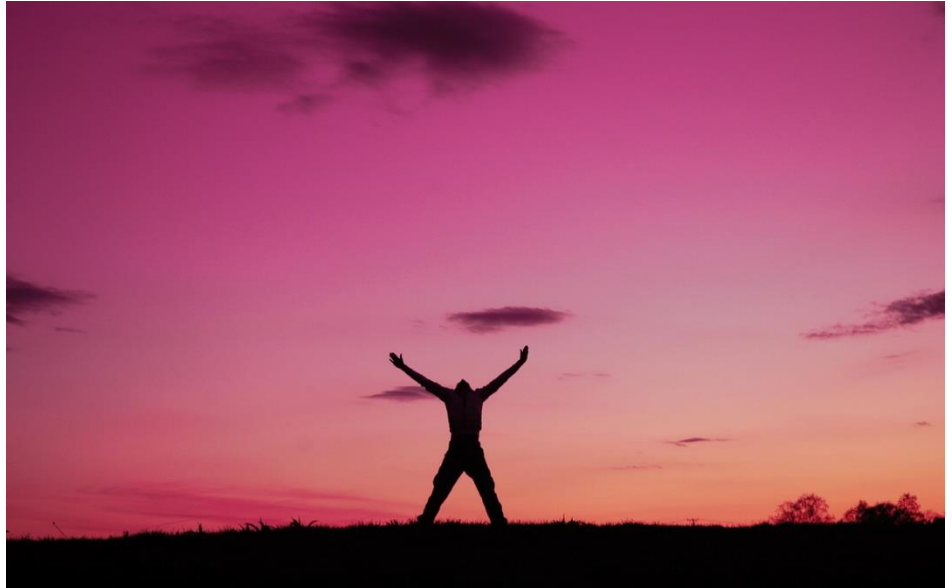
Laten wij met Nehemia "overoude puinhopen herbouwen, grondvesten van vorige geslachten herstellen" (Jesaja 58:12)!

1. Welke muren rond je eigen leven, je gezin, je gemeente, je stad, je land... zie je in puin liggen?
.....
2. Bid jij strategisch, intelligent, geïnformeerd, doelgericht?
.....
3. Bouw je jouw stuk van de muur in hechte verbondenheid met de medewerker naast je?
.....

(40) Smeekgebed voor ons land

Wanneer we zelf niet meer weten wat en hoe we moeten bidden, kunnen we een nieuwe dimensie ontdekken door gebeden en beloften uit Gods Woord uit te bidden. In ons gebed bijbelteksten bij God noemen kunnen we vergelijken met een advocaat die bij de rechter zwaait met een 'officieel document' in de hand, een wettekst, een verordening. Het toont dat zijn argument geen zelfbedachte spitsvondigheid is, maar helemaal in overeenstemming met de wil en de wet van de Koning. Dit geeft meer zekerheid dat we 'naar de wil van God' bidden én dat ons gebed autoriteit heeft. Hier volgt een voorbeeld:

Ach, HEER, God van de hemel, grote en geduchte God, die het verbond en de goedertierenheid gestand doet jegens hen die U liefhebben en uw geboden onderhouden, laat toch uw oor opmerkzaam en uw ogen geopend zijn, om te horen naar het gebed van uw knecht, dat ik thans dag en nacht voor mijn volk tot U opzend; en ik doe belijdenis van de zonden van mijn volk, die wij tegen U bedreven hebben; ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Zwaar hebben wij tegen U misdreven; wij hebben niet onderhouden de geboden, inzettingen en verordeningen, die Gij aan uw knecht Mozes geboden had. Nehemia 1:5-7

Neig, mijn God, uw oor en hoor; open uw ogen en zie onze verwoestingen en de stad waarover uw naam is uitgeroepen; want niet op grond van onze gerechtigheden storten wij onze smeekbeden voor U uit, maar op grond van uw grote barmhartigheden. O Here, hoor! o Here, vergeef! O Here, merk op! Treed handelend op; toef niet omwille van uzelf, mijn God, want uw naam is uitgeroepen over uw stad en over uw volk. Daniël 9:18-19

Gij, o Heer, zijt goed en gaarne vergevend, rijk in goedertierenheid voor allen die u aanroepen. Psalms 86:5

Barmhartig en genadig zijt Gij, HEER, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid; niet altijd blijft Gij twisten, niet eeuwig zult Gij toornen; Gij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden; maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is uw goedertierenheid over wie U vrezen. Zover het oosten is van het westen, zover doet Gij onze overtredingen van ons;

gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Gij U over wie U vrezen. Want Gij weet, wat maaxsel wij zijn, gedachtig, dat wij stof zijn. ^{Psalm 103:8-14}
 Heer, ontsluit in ons land een bron ter ontzondiging en ter reiniging, en roei de namen van de afgoden uit het land zodat niet meer aan hen gedacht zal worden.
 Zacharia 13:1-2

Bejegen onze vijanden vijandig en benauw hen die ons benauwen. ^{Exodus 23:22} Vernietig de sluier die alle natiën omsluit, de bedekking waarmee alle volken bedekt zijn. ^{Jesaja 25:7} Bekeer ons, dan zullen wij ons bekeren, want Gij, Heer, zijt onze God. ^{Jeremia 31:18} Genees onze afkerigheid, heb ons vrijwillig lief, laat uw toorn zich van ons afkeren. ^{Hosea 14:5}

Sprenkel rein water over ons, en maak ons rein; reinig ons van al onze onreinheden en van al onze afgoden; geef ons een nieuw hart en een nieuwe geest in ons binnenste; verwijder het hart van steen uit ons lichaam en geef ons een hart van vlees. Geef Uw Geest in ons binnenste en maak, dat wij naar uw inzettingen wandelen en naarstig uw verordeningen onderhouden. ^{Ezechiël 36:25-27}

Op uw muren, o Heer, hebt gij ons als wachters gesteld, en wij zullen de ganse dag en de ganse nacht nimmer zwijgen. Wij, die de Heer indachtig maken, zullen ons geen rust gunnen. Wij zullen U geen rust laten totdat Gij ons land grondvest en stelt tot een lof op aarde. ^{Jesaja 62:6} Wij willen voor u zijn als iemand die een muur kan optrekken en voor uw aangezicht op de bres staan ten behoeve van het land zodat Gij het niet zou verwoesten. ^{Ezechiël 22:30} Laat de onzen overoude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vorige geslachten herstellen en laat men ons noemen: Herstellers van bressen, herbouwers van straten. ^{Jesaja 58:12} Laat de kleinste tot een geslacht worden en de geringste tot een machtig volk. ^{Jesaja 60:22} Geef ons het geloof van uw profeten om koninkrijken te onderwerpen. ^{Hebreeën 11:33} Geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilige knecht Jezus. ^{Handelingen 4:29-30}

Vader, U wil dat alle mensen behouden worden. ^{1 Timotheüs 2:4} Gij zijt bij machte om zelfs van stenen kinderen van Abraham te maken. ^{Mattheüs 3:9} Bij U zijn alle dingen mogelijk. ^{Mattheüs 19:26} Schenk ons met uw Zoon ook alle dingen. ^{Romeinen 8:32} Doe alles medewerken ten goede voor ons die u liefhebben. ^{Romeinen 8:28} Laat, nu de zonde toeneemt, ook uw genade meer dan overvloedig worden. ^{Romeinen 5:20}

Heer Jezus, U is gegeven alle macht in hemel en op aarde. ^{Mattheüs 28:18} Laat uw bloed ons land reinigen van alle zonde. ^{1 Johannes 1:7} Doe naar uw naam die 'Redder' betekent en red ons van onze zonden ^{Mattheüs 1:21}! Gij die uw gemeente hebt liefgehad, en U voor ons hebt overgegeven, om ons te heiligen, reinig uw gemeente door het waterbad met uw woord, en plaats ons voor U, stralend, zonder vlek of rimpel, zodat wij heilig zijn en onbesmet. ^{Efeze 5:25-27} Geef de Geest niet met mate. ^{Johannes 3:34}

Heilige Geest, blijf bij ons en wees in ons ^{Joh 14:17}, leer ons alles en breng ons te binnen wat Jezus geleerd heeft ^{Joh 14:26}. Laat stromen van levend water uit ons binnenste borrelen. ^{Joh. 7:38} Geest van de waarheid, wijs ons de weg naar de volle waarheid, spreek wat Gij hoort, verkondig ons de toekomst ^{Joh 16:13}, en verheerlijk Jezus ^{Joh 16:14}.

Heilig, heilig, heilig, bent U Here God, de Almachtige, die was en die is en die komt.
Openbaring 4:8 Gij zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen en om uw wil was het en werd het geschapen. Openbaring 4:11
 Wij danken U, Heer God, Almachtige, dat Gij uw grote macht hebt opgenomen, en het koningschap hebt aanvaard. Openbaring 11:17 Uw naam worde geheiligd, uw koninkrijk kome, uw wil geschiede in ons land zoals in de hemel. Mattheüs 6:9-10 Maak alles nieuw! Openbaring 21:5

Heer Jezus, Gij zijt waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, de wijsheid en de sterkte, de eer en de heerlijkheid en de lof! Openbaring 5:11 Onttroom alle heerschappij, alle macht en kracht, en heers als koning totdat Gij al uw vijanden tot een voetbank voor uw voeten gelegd hebt, 1 Korinthe 15: 24-25 opdat elke knie zich zou buigen en elke tong belijden dat U Heer bent. Filippenzen 2:10-11 Alle dingen zijn in U, door U en tot U geschapen. Kolossenzen 1:16 Wees Gij alles in allen. Kolossenzen 3:11

Wij, de Bruid, zeggen samen met de Geest: "Kom!" Openbaring 22:17 "Kom spoedig!" Openbaring 22:20

"De Heer, onze God, zij met ons zoals Hij met onze vaders geweest is; Hij verlate en verwerpe ons niet, maar neige ons hart tot zich, om al zijn wegen te bewandelen, en de geboden, inzettingen en verordeningen in acht te nemen die Hij aan onze vaders geboden heeft". (Een gebed van Salomo, 1 Koningen 8:57-58)

Over de auteur

Ignace Demaerel (°1961) is medeoprichter en coördinator van Gebedsnetwerk.be (1998) en Pray4belgium (2003). Hij studeerde wijsbegeerte aan de K.U. Leuven en protestantse godgeleerdheid in Brussel. Hij is gehuwd, vader van vier kinderen en twee pleegkinderen. Behalve godsdienstleraar en schrijver is hij pastor in Brussel. Naast vele artikels en twee brochures heeft hij al vier boeken gepubliceerd. Sinds 2012 is hij ook columnist/opiniemaker bij Knack.be. Zie ook: www.ignacedemaerel.be.

Gebedsnetwerk.be wil christenen motiveren, mobiliseren en toerusten om beter te leren bidden, in alle vreugde en kracht zoals God bedoeld heeft. Ze organiseert hiervoor gebedsdagen, gebedsacties, seminars enz. Zie hiervoor op: www.gebedsnetwerk.be en www.pray4belgium.be

Alle publicaties van Ignace Demaerel:

- *'Gebed, diepgeworteld en wijdvertakt. 40 groeischeuten voor gebed en voorbede'*, 2009, uitgeverij Face to Face, Mechelen, 176 p. (ISBN 978 907 4901000): 40 losse artikels die de vele, rijke aspecten van gebed vanuit verschillende perspectieven willen belichten (wordt niet meer gedrukt, wel als e-book of pdf te verkrijgen)
- brochure *'Het geestelijke klimaat van België: waarom en hoe bidden?'*, 2018, 30 p., eigen druk (een herwerkte versie van *'Geestelijke geschiedenis van België'*, 2008): 23 korte hoofdstukjes met historische en andere achtergrondinformatie om beter voor België te kunnen bidden, met 30 gebedsonderwerpen. Is te koop via website hieronder; ook in Frans en Engels beschikbaar
- brochure *'Vader, maak ons één. Manifest voor eenheid'*, 2012, 64 p., eigen druk, verspreid in samenwerking met de Evangelische Alliantie Vlaanderen: 60 korte hoofdstukjes die het grote belang van eenheid onder kerken benadrukken; ook in Frans en Engels vertaald
- *'Jezus 2.0 Wat heeft hij ons vandaag nog te vertellen?'*, 2015 uitgeverij Davidsfonds, Leuven, 120 p. (ISBN 978 905 9086487): een boek dat het unieke van de persoon van Jezus probeert uit te leggen aan de moderne, seculiere mens
- *'Wie Mij eet... Er zit meer in brood en wijn - Sleutels naar al onze rijkdommen in Jezus'*, 2017, uitgeverij Boekscout, Soest (NL), 188 p. (ISBN: 978 940 2238082): over de vele rijke betekenissen van brood en wijn, verbond en bloed, kruis en opstanding, verzoening en redding... vanuit de Bijbel
- *'95 stellingen over het humanisme - Christendom en Verlichting, secularisme en vrijzinnigheid'*, 2017, uitgeverij Boekscout.nl, Soest, 232 p., (ISBN: 978 940 2239157): een kritische analyse van het moderne verlichtingsdenken in een seculiere cultuur waar de mens zichzelf op de troon zet
- (de Engelse vertaling hiervan): *'95 Theses on Humanism: Christianity and Enlightenment, Secularism and Freethinking'*, 2018, Resource Publications (Wipf and Stock), Oregon, US, 202 p., (ISBN 13: 978-1-5326-5536-4)

- Columns/opiniestukken bij www.knack.be (website verbonden aan het Vlaamse weekblad Knack) sinds december 2012, rond religie en maatschappij (allemaal nog te lezen op de website hieronder)

Voor meer info over deze boeken en brochures, zie

www.ignacedemaerel.be

Ze kunnen hier op deze website besteld worden.

Ook alle columns op Knack.be en andere artikels zijn hier te vinden.

Contact: ignace@ignacedemaerel.be

